comando

CHRIS BUSTER MORRIS

SINDROMUL TIRPITZ

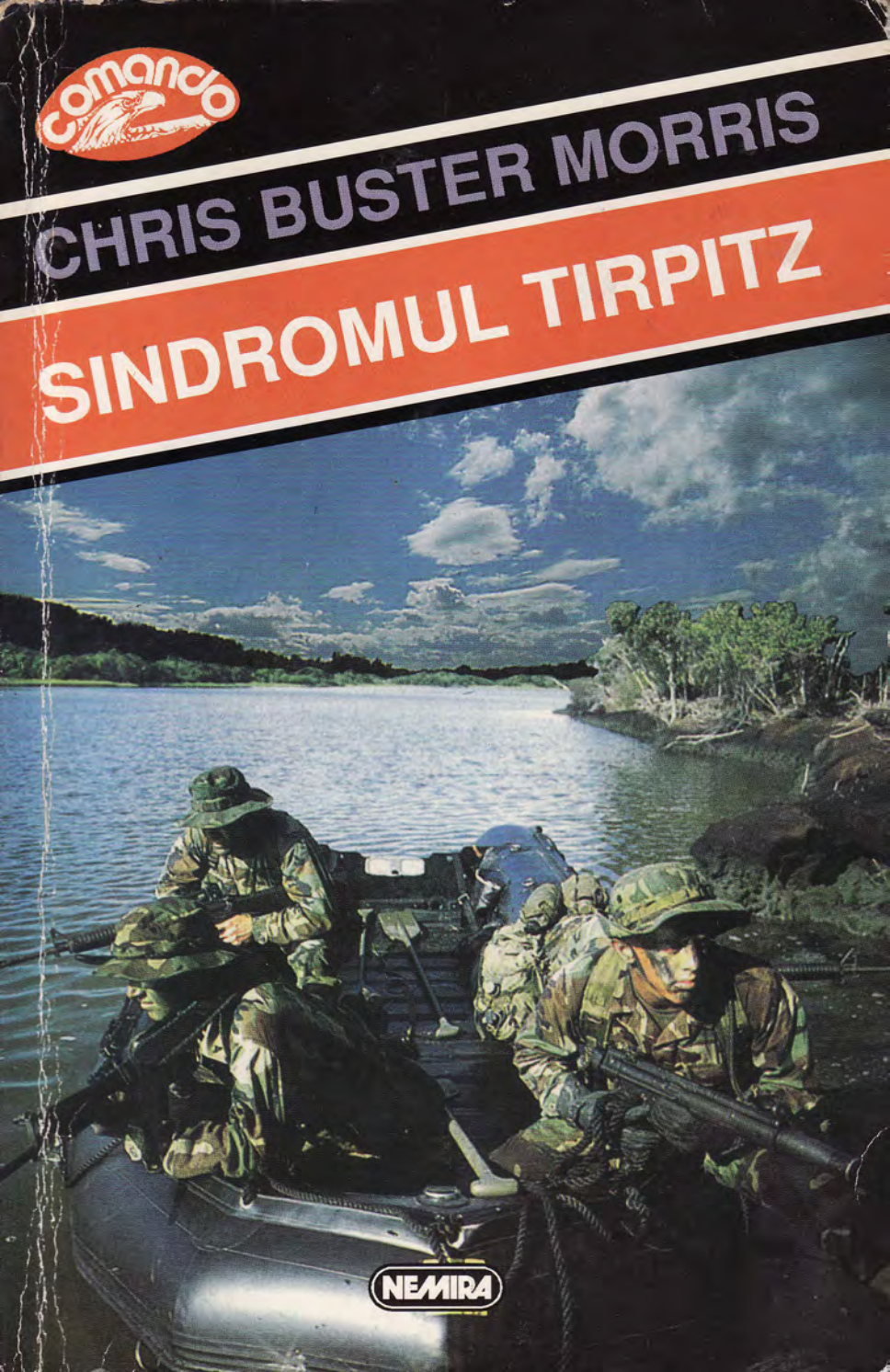

NEMIRA

48

CHRIS BUSTER MORRIS

Portul Haiphong. Sute de sampane se leagănă ușor pe valuri. Unul dintre ele însă nu este ce pare a fi. Echipajul lui e format din trupe SEAL și în cală, sub baloturi de mătase, este ascuns un minisubmarin. Misiunea lui? Distrugerea unui submarin nuclear sovietic care s-a strecurat în port și care amenință bazele militare americane situate pe teritoriul Vietnamului de Sud. Klaus Spaatz și echipa lui de „foci" nu prea au șanse să se întoarcă din această misiune...

ISBN 973-9301-41-1

Chris Buster Morris

SINDROMUL TIRPITZ

Traducere din limba engleză de FLORIN CHIRCULESCU

NEMIRA
1997

Coperta colecției: DAN ALEXANDRU IONESCU

CHRIS BUSTER MORRIS
THE TIRPITZ SYNDROME
© Editura Nemira & Co, 1997
Comercializarea în afara granițelor țării fără acordul editurii este interzisă.
Difuzare:
Editura NEMIRA & Co, Piața Presei Libere nr. 1, sector 1, București
Telefon: 223.00.79 Telefax: 222.89.16
Clubul cărții: C.P. 26-38, București

ISBN 973-9301-41-1

1

Văzute din larg, de la o milă marină depărtare, bulevardele nu au culoare politică. Lui Klaus Spaatz nu-i sugerau decât dorința nemaipomenită să lase baltă tot, să plece de pe ambarcațiune și s-o invite la plimbare pe una dintre păpușile acelea îmbrăcate în *ao dai*. Ar fi putut să meargă pe terasa de la intrarea în port, să bea o bere, să discute fleacuri și să mănânce aripioară de rechin în sos taiwanez. Asta ar fi putut să facă la Haiphong.

Și așa simțea de fiecare dată când petrecea mai mult de trei săptămâni pe mare; fie că se uita cu binoclul la bulevardele din Frisco, fie la cele din Miami sau Haiphong, se simțea cuprins subit de această dorință de a fugi pe uscat. Mai ales că de la depărtare, toate promenadele sunt la fel.

Auzi sunetele grave ale unei sirene și se răsuci brusc. Un cargou indian de 55 000 de tone trecea la mai puțin de trei cabluri de sampan. Un marinar pe jumătate dezbrăcat, cu torsul arămiu, îi făcu semn cu mâna. Klaus – acoperit de vaselină din cap până în picioare – îi răspunse la salut, apoi se sprijini iarăși de copastie și duse binoclul la ochi.

Sampanul începu să joace peste valurile lăsate în urmă de cargou, iar Klaus se sprijini de bordajul umed. Nu-și putea dezlipi ochii de terasa „Primăvara veșnică", de la capătul bulevardului Van Tuan, fost Bordeaux. La una dintre mesele din tablă, cu vopseaua sărită și cu picioarele strâmbe, doi tineri își zâmbeau pe deasupra unor pahare ciobite. După culoare, bărbatul bea bere – nu putea fi altceva decât bere Nguyen, extrem de amară și plină

de incluziuni, de parcă ar fi făcut-o cu apă mâloasă, scoasă direct din golful Tonkin.

Ea, o tipă mai înaltă decât majoritatea vietnamezelor, îmbrăcată în uniformă vietcong neagră, călcată și apretată, gusta dintr-o limonadă făcută de barman pe loc. Klaus îl văzuse cum storsese lămâile, cum turnase zahărul și cum amestecase toată compoziția cu o linguriță lungă de cafea.

– Ți-e dor de uscat? auzi Klaus vocea lui Moore, perechea sa.

– Da. Mi-e dor de uscat, răspunse și pufni în râs.

– Ai prins ceva în colimator?

– Da.

– Ce parametri are?

Klaus se îndreptă și îi întinse binoclul lui Moore. Îi făcu semn spre terasa de pe bulevard, aflată chiar lângă o plajă pe care n-o frecventa nimeni, cu excepția soției consulului iugoslav de la Haiphong. Cum azi n-o văzuseră printre palmierii pitici ce ornamentau plaja încă de pe vremea ocupației franceze, băieții nu se înghesuiseră să se chiorască pe țărm.

– Nu văd nimic! se strâmbă Moore. Care e piesa după care te uitai?

– Ai luat plasă, zise Klaus potolit. Nu mă uitam după nici o femeie. Pur și simplu trăgeam cu ochiul pe stradă. Cum ai spus, mi s-a făcut dor de uscat.

Luă binoclul din mâna lui Moore și examină din nou terasa. Cei doi rămaseseră la locul lor. Tipul terminase berea și se aplecase la urechea tinerei. Îi șoptea ceva, iar după gesturile oarecum rigide pe care le făcea ea, Klaus ar fi pus mâna în foc că știa ce îi propune tipul.

– Dacă ți s-a făcut dor de uscat, de ce nu dai odată ordinul să pornim în misiune?

– Încă nu e cazul, zise Klaus, zâmbind.

Vietnamezul încercase s-o sărute pe femeia în uniformă – lui Klaus îi veni în minte că își purta uniforma cu aceeași distincție cu care ar fi purtat un taior Yves Saint-Laurent – dar ea se retrăsese cu un gest calculat și îl privea acum dintr-o parte, fără să

scoată un cuvânt. El se uita oarecum speriat, într-o parte și în alta, ca și cum i-ar fi fost frică să nu-l fi văzut cineva.

– Încă nu e timpul să pornim, repetă Klaus.

Moore se tot muta de pe un picior pe altul, nerăbdător. Aerul mirosea a tablă încinsă și a păcură arsă.

– Mizerabilă apă!... spuse, uitându-se la undele cleioase ale golfului.

Klaus nu-i răspunse. Continua să privească prin binoclu deși, slavă Domnului, Moore se uitase și el și văzuse că nu e nimic interesant, ba mai mult, chiar și Klaus recunoscuse că nu urmărea ceva în mod special.

– Dracu' știe de ce o să ne îmbolnăvim când o să înotăm pe aici, mai încercă Moore să-i dea ghes.

Klaus Spaatz continua să tacă. Era șeful lor de grupă și, de vreo lună, de când părăsiseră Da Nang, abia dacă scotea patru, cinci fraze pe zi. Era cel mai vechi din unitatea de *demolatori* de la Da Nang, iar Moore îl știa din momentul în care apăruse la Fort Pierce, în 1962 – un vlăjgan din Philadelphia, care făcuse doi ani de universitate la drept, cu o bursă plătită în contul eseurilor de fotbal pe care n-avea cum să le rateze.

Blond, înalt de peste șase picioare și cântărind 180 de livre, avea formatul ideal pentru un atacant. După doi ani de facultate însă, circul pe care îl însemna practica dreptului îl scârbise peste măsură. Exemplele nu-i lipseau, câtă vreme taică-său, bătrânul Spaatz, era procuror districtual și stâlp al conservatorilor în Philadelphia. Era un om cu o grămadă de legături, care își jurase să scoată din bezmeticul de fiu-său un avocat pledant care să câștige toți banii derbedeilor pe care el unul, bătrânul adică, îi pierduse din cauză că-i băgase prin pușcării. Klaus nu trebuia să repete greșelile sale.

Dar sângele apă nu se face! Klaus tocmai că avea chef să repete greșelile lui taică-său. Având același temperament de luptător ca și el, scârbit de tot ce vedea în jur, dar simțind nevoia să se pună la adăpost de relațiile bătrânului care îi protezaseră viața în permanență, Klaus s-a înscris la trupele de marină și, pentru

a-și pierde urma, i-a întrebat pe cei de la serviciul de încorporare: „Care era unitatea aia în care nimeni nu mai dădea de tine?"

Tipii îl priviseră dintr-o parte și-l cântăriră din ochi.

„De cine fugi?" îl întrebase caporalul, un negru uriaș, mai înalt decât Klaus cu o jumătate de cap.

„Nu de poliție. Nu e nici o chestie ilegală la mijloc", îi explicase. „Vreau doar să ajung suficient de departe ca să nu fiu tentat să mă întorc cu una cu două, dacă dau de greu..."

Celălalt subofițer de recrutare, un brunet cârlionțat, slab ca un țâr, îi frunzări dosarul.

„Spaatz?! De la Philadelphia Lockers?!"

„Da", făcu Klaus.

„Aha. Nu-ți mai ajunge fotbalul? Vrei să vezi cât de mult poți?"

„Da", se bucură Klaus că cei doi găsesc o explicație înainte să trebuiască el să mintă prea mult.

„Păi, n-ar fi decât o soluție", stabili negrul. „La demolări" – îl privi pe sub sprâncene pe Klaus. „La demolări subacvatice, ca să fiu mai precis..."

După cinci zile, Klaus cobora dintr-un autobuz al Marinei pe platoul înghețat, bătut de vântul de ianuarie, de la Fort Pierce. Câteva blocuri închise la culoare, paralelipipedice, păduri de foioase, uscate și înghețate în acel anotimp, iar undeva, în depărtare, dunele cenușii de nisip și oceanul, și mai cenușiu.

Veteranii se uitaseră pieziș la noul lot de recruți. Le dădeau roată și făceau remarce cu glas tare, de parcă s-ar fi pregătit să-i comercializeze la un târg de vite. Tăcuseră brusc atunci când un jeep frână în mijlocul platoului și un locotenent îmbătrânit în grad ieși din mașină, aproape smulgând portiera din balamale.

„Spaatz! Cine e Spaatz?"

Veteranii înghețaseră cu toții, care pe unde fusese prins de tunetul vocii locotenentului. Era ceva ce-i provoca o silă permanentă – o putea citi oricine pe fața lui – și din cauza asta, probabil, nu trecuse niciodată de gradul de locotenent; dar azi, mai mult decât oricând, ceva îl îngrețoșase fundamental. Veteranii

începuseră să șușotească, știind clar că nu-i păștea nici o problemă. Era *altceva* care reușise să-l scoată pe locotenent în asemenea hal din sărite, încât nu mai vedea nimic în fața ochilor.

„Care e *idiotul* de Spaatz?" scrâșni el încă o dată și-și roti ochii pe deasupra nou-veniților. Îți dădea impresia că o să vomite dintr-un moment în altul.

„Eu", zise Klaus și avansă.

Locotenentul încremeni cu ochii la el.

„Tu, deci. Mergem la comandament. Chiar acum. O universitate, un club de fotbal și un părinte disperat sună în draci după tine. Dintre toți, părintele a ajuns până la mine." Parcă înghițise un borcan întreg cu untură de pește pe nerăsuflate, așa i se lungise fața. „Nu credeam să mai existe lume îngrijorată în anii ăștia..." remarcă locotenentul, dubitativ. „Nu vii?"

Klaus clătină din cap. N-avea de gând să meargă cu locotenentul. Îl uluise performanța lui Maxim, tatăl său, dar n-avea de gând să dea înapoi numai pentru atâta lucru.

Locotenentul închise ochii pe jumătate și continuă cu voce tărăgănată:

„Omul ăla care zice că e tatăl tău stă la mine în birou cu generalul de divizie Anderson. Mie nu-mi place ordinea. Lui Anderson îi place. Am afișe cu toate pin-up-urile din anul trecut lipite pe pereți. Dacă nu vii cu mine", începu el plictisit, ca și cum ar fi citit eticheta unei conserve, „dacă nu vii cu mine, tatăl tău o să înceapă o discuție în biroul meu. Discuția o să se prelungească, iar Anderson o să-mi ordone să dau jos afișele de pe pereți. N-am făcut-o niciodată. N-am s-o fac nici acum. Dracu' știe ce pedeapsă o să-mi mai dea de data asta. Chestia nu mă deranjează cine știe ce... Sunt curios însă ce o să faci *tu*, după ce o să dăm ochii din nou, când o să știi că am încasat-o din cauză că nu ți-ai rezolvat treburile la timp cu bătrânul tău..."

„Ești comandantul meu, nu? Ce-aș putea să fac?"

Locotenentul trase aer adânc în piept, de parcă lui Klaus i-ar fi putit gura.

„Știi ce zice tatăl tău? Că în statul ăsta ești încă minor. Cică n-ai 21 de ani. Cică poate să te aducă el înapoi acasă, da' că ar prefera să vii singur..."

„Spune-i că în armata SUA se aplică legislația federală. Am depășit 18 ani, deci sunt major. Cu alte cuvinte, sunt în stare să decid în numele meu..."

Veteranii se strânseseră deja în jurul jeepului, fără să scoată un cuvânt. Tipul ăsta era Spaatz, de la Philadelphia Lockers. O grămadă de bani, un viitor sigur, carieră, faimă și, nu se putea altfel, o tipă asemănătoare pin-up-urilor din biroul locotenentului se pregătea să meargă cu el la altar în viitorul mai mult sau mai puțin apropiat.

Dar ăsta era doar un plan sortit eșecului, pentru că, uite, Klaus Spaatz se foia nervos pe platou, alături de ei, și n-avea de gând să meargă acasă să-și ia în primire mașina, conturile și gagica standard.

„Băiete! Eu nu mă pricep la farafastâcurile voastre legale. Nu mă interesează, pricepi?" Cei doi se priviră câteva secunde în ochi. După cum arăta și după ce făcea, lui Klaus îi era cât se poate de clar că locotenentul nu ținea cont de nici un fel de lege, cu excepția celei pe care o inventase el însuși. „Ce vreau eu să știu", reluă el, „e dacă merită să mă iau în colț cu ei pentru *tine*!"

„Asta nu poți s-o decizi decât dumneata", răspunse Klaus. „Oricum, te asigur că tata n-are nici un fel de bază legală ca să mă scoată de aici."

„Nici pe el nu-l interesează acum baza legală, pricepi?" făcu locotenentul. „E pur și simplu furios și nu vrea să țină cont de nimic. Nici n-are nevoie. Până să apară la mine cu generalul Anderson, am primit telefoane de la toți comandanții de arme bazați la Philadelphia, Charlotte și Miami..."

„Înțeleg", zisese Klaus. „Poți să-i spui lui tata că n-am chef să fac altfel decât a făcut și el. Dacă avea chef să aibă un avocat în familie, de ce nu s-a făcut el avocat? Sunt sigur că o să înțeleagă mesajul...."

„Și eu", zise locotenentul și un zâmbet fugar îi străbătu figura. „Și mai sunt sigur că e pentru ultima dată când o să-ți permiți să însărcinezi un superior cu transmisia mesajelor tale."

Trântise portiera jeepului și părăsise platoul în trombă. Moore își amintea perfect cum se derulase faza în continuare. Lui Klaus îi venea să plângă, văzându-i pe ceilalți băieți cum se holbau la el, nemișcați în ploaie, auzind totul despre tatăl lui. Tatăl lui, care continua să se poarte cu el ca și cu un puști. Tatăl lui, care își făcuse planuri în legătură cu el, planuri pe care nici chiar dânsul nu le urmase niciodată.

Bineînțeles că locotenentul se bătuse ca un leu pentru Klaus. Nu dăduse jos afișele de pe pereți nici chiar atunci când generalul îi explicase că va ieși la pensie tot cu gradul de locotenent. Pe scurt, răspunsese abuzului lui Maxim Spaatz cu propriile sale abuzuri cazone și cu întorsături de frază milităroase și disprețuitoare. Anderson îi pomenise de Curtea marțială, dar locotenentul devenise expert în regulamente, după cei aproape 14 ani de scandaluri neîntrerupte cu superiorii și le explicase amândurora cum că sunt pe cale să facă presiuni, să acționeze ilegal și că există telefoane de care se putea folosi și el, dacă ajungeau la un tărăboi prea mare.

Maxim și Anderson ieșiseră din biroul locotenentului trântind ușile și amenințând. Locotenentul deschisese larg geamurile și, de cum îi văzu pe cei doi că ies din clădire, începu să strige ca și cum ar fi vorbit la telefon cu generalul de armată Nicholson, șeful districtului militar Florida, amenințând că-și dă demisia, că anunță presa de toate orientările, dar în special cea democrată, și că lasă baltă Fort Pierce dacă va mai fi supus la presiuni.

Klaus se adaptase mai repede decât bănuiseră ceilalți la rigorile vieții de cazarmă. Inițial, bănuiseră că aveau de a face cu un tip care strâmbă mereu din nas și care, eventual, avea să cedeze și să se ceară acasă, în ciuda scandalului cu tatăl său. Klaus nu făcuse nici una, nici alta și singurul motiv pentru care absolvise săptămâna iadului cu procentajul de doar 78 era gripa pe care o contractase în apele înghețate ale mării de la Fort Pierce.

Din câte știa Moore, nu se mai înregistrase niciodată vreun caz în care un absolvent SEAL să solicite să parcurgă încă o dată săptămâna iadului. Klaus însă a fost excepția de la regulă. Cererea i-a fost respinsă, dar, când Klaus a solicitat să plece în Vietnam cu primul contingent, dorința lui nu a mai surprins pe nimeni.

Era un tip vesel, care făcea aceleași bancuri ca oricare alt militar și care, în plus, avea un atu fundamental: lua decizii rapide în condiții de stres. La două luni după ce unitatea lui fusese dislocată în portul Da Nang, Klaus era avansat șef de grupă, ocazie cu care a demonstrat pentru prima oară ce cursuri serioase făcuse la Facultatea de Drept. Atunci ieșiseră în oraș, iar Klaus a reușit să-și bage toți colegii sub masă, la o partidă de rom amestecat cu bere.

Era prima oară când bea împreună cu ei – de altfel, ceilalți credeau că Spaatz e pur și simplu un tip într-atât de ciudat, încât nici nu bea alcool și-l porecliseră „Părintelul". Cu toate că terminase un pluton de demolatori chiar în specialitatea lor – rom cu bere adică – porecla i-a rămas aceeași.

Altfel spus, era un tip de viață, în care aveau cu toții încredere. Asta până acum două luni. Klaus devenise ursuz și răspundea cu jumătate de gură bancurilor pe care le făceau colegii. Chestia se petrecuse chiar în ziua – ceilalți o determinaseră clar, după mai multe ore de dezbateri – în care Klaus stătuse de vorbă cu un tip înalt și slab, cu mustăcioară îngrijită, îmbrăcat în costum negru.

Pe tip îl chema Jacques Personne și era francez. La numai trei zile după ce Klaus stătuse de vorbă cu el, plecase cu grupa în golful Tonkin. Se îmbarcaseră pe un sampan cu coca peticită peste tot cu bucăți ruginite de tablă. Primul lucru de care se interesase Klaus fusese încărcătura: erau numai baloturi de mătase naturală de Nanking, cu acte în regulă, onorarea unei comenzi făcute de Ministerul Comerțului din Republica Populară Vietnam.

O încărcătură cât se poate de legală și cât se poate de neinteresantă pentru autoritățile portuare de la Haiphong, pe unde tranzitau mărfurile de primă necesitate pentru război. Un sampan cum era al lor avea toate șansele să facă rada câteva săptămâni la rând... cine se interesa de cinci tone de mătase când terminalele de cale ferată de la vestul orașului absorbeau zilnic câteva sute de tone de materiale ce dispăreau direct în fabricile ce susțineau efortul de război?

Navigaseră vreme de trei zile direct către insula Hainan, după care, profitând de prognoza meteo pe care o inhățaseră de la Da Nang, puseseră capul spre nord-nord-vest, spre golfulețul ce adăpostea orașul Haiphong. Taifunul prevestit de cei de la serviciul meteorologic nu a întârziat mult și, vreme de trei zile încheiate, sampanul s-a zgâlțâit din toate încheieturile. Când vântul a căzut și norii s-au risipit, mateloții vietnamezi au ieșit pe punte și au trecut la preparativele uluitoare prin care își stabileau punctul. Au scos la iveală sextante portugheze de dinainte de primul război mondial și tablele efemeridelor pe jumătate șterse de apă; cu toate astea, vietnamezii au stabilit un curs cu care au dus sampanul în fața portului Haiphong în timpul estimat.

Luaseră legătura cu biroul de control portuar și, lucru de necrezut pentru vietnamezii *Lao Dong* din nord, după aflarea conosamentului, autoritățile le-au spus că pot sta fără grijă în radă pentru că, momentan, n-aveau să le facă nici un fel de vizită. Klaus însă era precaut: ordonase să nu se iasă pe punte decât după lăsarea serii. Siluetele lor, mult mai înalte și mai masive decât ale vietnamezilor obișnuiți, ar fi sfârșit prin a atrage atenția celor de pe mal.

Din același motiv au strâns toate pachetele americane de țigări și le-au dat foc în soba din careul sărăcăcios al sampanului. Au trecut în revistă toate cabinele și au scotocit după reviste, brichete, saci cu rații, abandonând și aruncând în foc ce se putea, iar restul l-au coborât în cală.

Oricum, pentru a nu lăsa să planeze bănuieli asupra lor, mateloții vietnamezi au cerut permisiunea să coboare la țărm, ca să

cumpere alimente. După câteva zile, o primă ambarcațiune a nord-vietnamezilor a primit aprobare din partea autorităților să aducă apă și alte provizii la bordul sampanului.

Klaus, Moore și subordonații lor s-au ascuns printre balotu-rile moi de mătase și au așteptat ca vietnamezii să termine de descărcat butoaiele cu apă, lăzile cu fructe și conserve. La un moment dat, unul dintre nou-veniți ridicase chepengul care dă-dea în cala mică a sampanului și o luminase cu o lanternă uriașă, chinezească.

Erau siguri că n-avea cum să vadă batiscaful mărunt, un Mark VII, dosit într-un chiosc de lemn, la rândul lui acoperit de mătasea pusă de-a valma printre stâlpii de bambus.

Dar tipul n-avea nici un fel de chef să coboare treptele scâr-țâitoare și să inspecteze cala. De fapt, nord-vietnamezii deveneau cu mult mai curioși în momentul în care părăseai coastele țării lor decât atunci când veneai.

Vocile nou-veniților s-au mai auzit preț de câteva zeci de minute, apoi unul dintre mateloții sampanului coborî în cală și despături un balot. Se uită după americani și le făcu cu ochiul, după care tăie o bucată de mătase lungă de câțiva iarzi și dispăru cu ea înapoi pe punte. După încă zece minute, motorul vedetei de aprovizionare se auzi îndepărtându-se.

În cinci săptămâni de radă, fusese singura dată când nord-vietnamezii le acordaseră cel mai mic semn de interes.

Deveniseră cu toții din ce în ce mai nervoși, gata să sară la bătaie din orice, dar nici măcar astfel de descărcări, cât se poate de obișnuite printre SEAL, nu le erau permise. Un tărăboi, cu înjurăturile aferente, ar fi fost auzit imediat de pe mal.

Cu toate acestea însă, nervozitatea lui Klaus depășea cu mult limitele admisibilului. Era o nervozitate pe invers de fapt, câtă vreme sergentul Klaus Spaatz nu scotea nici o vorbă, ore în șir.

– Ești ciudat de la o vreme, îi reproșă Moore.

– Mda, aprobă Klaus, continuând să privească la masa de pe terasă.

– La ce naiba te tot uiți? Faci vreun banc, sau ce?

– Nu fac nici un banc. Câte grade are apa?

Moore rămase cu gura căscată. Nu pricepea absolut deloc ce se petrece cu perechea sa de înot. Încă de la plecarea din Da Nang fusese excesiv de precaut și nu le spusese mare lucru de-spre natura misiunii lor. La fel se întâmplase și în continuare, astfel încât nici acum cei opt membri ai grupei habar n-aveau ce au de făcut. Știau doar de existența minisubmarinului din cală și de faptul că putea fi scos cu ușurință prin coca, sampanul cel prăpădit adăpostind în cală un tambuchi extrem de modern de evacuare a minisubmarinului.

Asta era tot ce știau. În rest, făcuseră numai presupuneri. Ce puteau să aștepte atâta vreme în rada portului Haiphong? Vreun transport de cargouri pe care trebuia să-l scufunde? Nu li se pă-rea. Klaus nu se uita niciodată în larg, iar cargourile din port intraseră și ieșiseră de câteva ori până acum, fără ca șeful lor să le acorde vreo importanță.

Poate că trebuia să blocheze intrarea în șenalul navigabil ce lega cheiurile de marea liberă? Sau așteptau o navă militară pe care aveau misiunea s-o scufunde?

Puțin probabil. Nord-vietnamezii stăteau tare rău la capitolul ăsta și Marina n-ar fi pierdut atâta timp să țină o echipă în rada Haiphongului numai pentru a scăpa de vreun distrugător amărât.

Klaus tresări. Femeia se ridicase brusc de la masă și începu-se să strige la tânărul din fața ei. Probabil că acuzațiile ei erau destul de aspre, pentru că se strânsese o grămadă de lume în jurul lor. Brusc, femeia își scoase mănușile și-l lovi pe tânăr peste obraz. O dată, de două ori, de *trei* ori...

De data asta, Klaus puse binoclul la loc în toc, se îndreptă și dădu să pornească spre scara ce cobora către cală. Fu cât pe-aci să se ciocnească de Moore.

– Pregătește oamenii! ordonă el scurt.

Se mai opri o dată și se uită în largul golfului. Moore îi urmări privirea pierdută în undele uleioase ale mării, dar nu văzu nimic care să-i atragă atenția. Cu toate astea, remarcă pe fața lui Klaus un surâs fugar – ce naiba putea să-l satisfacă?

– Pregătesc oamenii ca să ce? se interesă Moore, luându-se după sergentul Spaatz.

– Deschidem minisubul și intrăm în imersiune.

*

Se repeziră asupra baloturilor de mătase și le azvârliră care încotro, descoperind vederii paralelipipedul metalic ce părea să prelungească blocul motor al sampanului. Agregatul n-ar fi rezistat unei priviri mai atente din partea unui specialist care și-ar fi dat seama că un sampan n-avea nevoie de un motor într-atât de puternic, încât să fie acoperit de o carcasă de oțel lungă de șapte iarzi și înaltă de doi.

Unul dintre vietnamezi coborî în urma lor și-l apucă pe Klaus de umăr.

– E libel afală, sefu'...

– Dacă e liber, hai să deschidem seiful!

Vietnamezul scoase dintr-o tașcă un set ruginit de chei inelare. Se apucă să desfacă șuruburile și, brusc, sasul mascat deasupra minisubmarinului se deschise cu un pocnet metalic. Klaus se urcă pe paralelipiped, gata-gata să alunece, și trase blocul greu într-o parte. Îl căută din priviri pe Moore: era la fel de uluit ca și ceilalți.

– Ce trebuie să facem, *sergent* Spaatz?

Klaus ignoră aerul ironic.

– Intrăm în minisub! Eu, tu, Larry și Vic. Ceilalți trec la hidrofoane și încearcă să localizeze submarinul care tocmai a început să se târască pe fundul golfului.

– Cu hidrofoanele?

Cei opt SEAL se uitară de la unul la altul. Habar n-aveau că, în afară de minisubul Mark VII, sampanul mai avea și hidrofoane.

– Hidrofoane! le spuse Klaus. Thang!

Vietnamezul clipi din ochi și se strecură precum o pisică spre pupa. Se vârî sub axul elicei și ieși înapoi cu un sac mai mare decât el, zăngănitor. Îl deschise și, cu o îndemânare uluitoare, montă o masă de urmărire prin sonar. Se vârî apoi într-o

ancoșă din cală, mascată de câteva baloturi cu mătase, și scoase un osciloscop pe care îl înșurubă extrem de rapid pe masă. Se opri o secundă și-și contemplă opera, după care spuse:

– Hidlofoanele, sefu'!...

– Ascultă, Klaus! Traficul din portul ăsta e ceva mai al dracu' decât metrourile din New York la ora de vârf! Ce naiba vrei să auzim noi cu hidrofoanele tale?

– O să auziți! Un submarin atomic se aude mai abitir decât orice fel de cargou.

Larry fluieră scurt, Vic căscă ochii, iar Moore se scărpină în cap.

– Submarin atomic? În golful Tonkin?

– Exact! Un submarin sovietic din clasa *Victor*, de 9 500 de tone. Numele lui este *Komsomol*, are o încărcătură strategică care ar putea nimeri de aici torța din vârful Statuii Libertății și care ar transforma toată Coasta de Est în poligon de testare pentru cele mai ale dracu' jeepuri militare. Dar ei nu vor să se ocupe decât de Saigon și de Da Nang. Sub acoperire aviatică, bineînțeles....

– Acoperire aviatică? Vietnamul de Nord nu ne-a bombardat niciodată!

– Au de gând s-o facă acum! Îi dăm drumul odată, sau nu?

Klaus dispăru prin sas, iar Moore îl urmă. Deschiseră și sasul minisubului și, până să intre, se treziră cu patru saci care le căzură în cap:

– Ieltale, sefu'! se auzi vocea pițigăiată a lui Thang. N-aveam cum...

– Bine, bine! i-o reteză Klaus și începu să-și tragă pe el combinezonul de scufundare. După ce coborâm cu scula, Al și Mickey trec în locul nostru la masa pe care a montat-o Thang și coboară hidrofoanele. Ăilalți doi țineți legătura cu noi!

Aruncă o privire la tamburul pe care erau înfășurate cele două cabluri de comunicație cu submarinul și-și dădu drumul în cabină. Momentan, prin hublouri nu vedea decât tabla întunecată a paralelipipedului care le servise drept adăpost. Anclanșă dispozitivele de iluminare și tabla se aprinse brusc, orbitor, încasând

fasciculele farurilor de 3 000 de wați. Porni sistemele electrice ale bordului și sonarul SQS 38. Apoi privi în tabloul electronic și se pregăti de verificări.

Moore se foia în spatele lui.

– N-o să încăpem toți patru aici, remarcă el.

– Vic și Larry vor rămâne pe afară. Or să se țină de noi. Știi că Mark-urile astea n-au mâini...

– N-au mâini, clătină Moore, după care izbucni: Ne spui odată care e treaba? Mai facem un briefing, sau te-ai gândit să lași baltă regulamentul?

Klaus tocmai bătea cu degetul în cadranul indicator al nivelului de ulei.

– M-am gândit să las baltă regulamentul, zise el tărăgănat și potrivi microfonul. Bătu cu degetul în el, după care spuse: Vic! Larry! V-ați echipat?

Difuzorul din habitaclu răsună în tonuri bas, ușor parazitate:

– Suntem gata, *sergent*!

Iarăși se simți aerul dezamăgit din vocea lor. De ce le ascunsese Klaus obiectivul? Nici un SEAL nu ținea totul pentru el. Ofițerii, subofițerii și soldații știau cu toții de la bun început la ce trebuia să se înhame. Erau, înainte de toate, o echipă, încă din timpul celui de-al doilea război. O echipă în care toate ideile erau cântărite bine, indiferent cine le-ar fi avut. Te pomenești că, de fapt, Klaus, era chiar răsfățatul pe care îl bănuiseră cu toții când venise prima oară la Fort Pierce? Un răsfățat care se ascunsese de minune atâția ani de zile și care așteptase acest moment ca să-și dea arama pe față?

– Suntem gata! se auzi vocea lui Al în difuzoare.

– OK. Vic și Larry se vor ține după noi, pe afară. Thang! Închide sasul și inundă tambuchiul!

Se auzi un blunk surd și, în timp ce Moore etanșa minisubul, apa inundă tambuchiul. Prin spuma ei cleioasă, Klaus văzu pentru câteva fracțiuni de secundă silueta lui Vic, iluminată de reflectoare. Apoi se auzi un sfârâit prelung, după care Mark VII se cufundă cu lentoare în undele golfului.

– Aprovez! anunță Klaus și se uită în cadranul ce afișa asieta minisubului. Aprovez la 10 grade și pornesc pe un curs de 325. Ați pornit hidrofoanele?

– Le-am pornit! zise Al. Le-am pornit, dar nu te auzim decât pe tine!

– Imediat! Să ajung la oarecare distanță și opresc motoarele!

Dădu un șoc elicelor care se învârtiră supraturat vreme de trei secunde, după care le opri la fel de brusc. Mark VII își continuă cursa din inerție, îndreptându-se spre fundul golfului. Klaus privi la sonarul de adâncime. Îl mai despărțeau 25 de picioare de mâlul amestecat cu resturi de epave din rada Haiphongului.

– Aveți vreun semnal? întrebă.

Răspunsul lui Al întârzia. Apoi, spuse:

– Percep o vibrație la 250 de grade. Pare extrem de slabă. Abia dacă se aude...

– Ce nave sunt la suprafață? Manevrează careva?

După câteva clipe se auzi vocea lui Mickey:

– În port nu mișcă nimic.

– Bun. Înseamnă că sunt rușii... Se aud încet din cauză că încearcă să pătrundă prin șenal...

– Șenal? Ce șenal visezi?

– *Sub* cheiurile Haiphongului e un șenal submarin. O să-l vedem imediat...

Se răsuci spre Moore și-i zise să țină cursul la 325 de grade. Cât mai încet. Mai privi o dată prin hublouri. Cu toți cei șase mii de wați ai farurilor, abia dacă vedeau la 10-15 cabluri. Probabil că nu exista vreun golf mai mizerabil decât Tonkinul. Vietnamezii n-auziseră de poluare sau, pur și simplu, era o problemă care nu-i interesa. Pe lângă mâlul tipic al acestor ape, nu exista cargou care o dată ajuns în zonă să nu tragă santina cu toată mizeria acumulată în luni de zile de marș pe mare sau care să nu-și spele în radă rezervoarele de păcură.

– Mai încet! spuse Klaus. N-avem mai mult de 40 de picioare până să dăm de epava unui cargou franțuzesc...

– Cargou franțuzesc?

Klaus nu răspunse imediat. Se chinuia să scoată un plic învelit în celofan din căptușeala combinezonului de scufundare. După ce reuși, îl desfăcu și deschise o hartă. Harta submarină a portului Haiphong. Puse degetul pe o cruce însemnată cu roșu.

– Uite! *La Belle Marquise!* 25 000 de tone. Scufundat în 1951 de Viet Minh. Transporta cauciuc... Scotea cauciuc din Vietnam.

Moore prinse ocazia din zbor.

– Chestia asta o știi de la tipul ăla, Personne?

– Da.

– Și, reluă el, ce altceva ți-a mai zis Personne ăsta?

– Să vorbesc cât mai puțin! i-o reteză Klaus și apucă mansa minisubului.

După câteva clipe, în față le răsări umbra prelungă a cargoului. Era pe jumătate cufundată în nisip. Coșurile erau turtite sau găurite. La lumina reflectoarelor, un banc de pești se repezi afară, precum un stol de păsări speriate.

Klaus opri motoarele și deschise microfonul.

– Mai ai semnalul submarinului?

– Din ce în ce mai puternic. Dă senzația că se îndreaptă undeva către 250-270 de grade. Pare să aibă un curs continuu. Thang îmi spune că la suprafață au început să foiască o grămadă de vedete ale pazei de coastă, iar Mike mi-a zis că a auzit motoare de avion ambalate pe un aerodrom din apropiere. Thang pretinde că acolo se află aerodromul...

– ...Doang Trui, îi luă Klaus vorba din gură. Nu poate fi decât aerodromul Doang Trui. E pentru prima oară când mă bucur că n-am vizibilitate. Înseamnă că nici ăia din aer n-or să ne vadă.

Tocmai treceau pe lângă coca cargoului, chiar acolo unde scria *La Belle Marquise*, după care, Klaus mai dădu un brânci elicelor, propulsând minisubul pe deasupra provei cargoului scufundat. Se auzi o bătaie de afară, iar Vic apăru în fața hubloului și le făcu semn că firul de comunicație se agățase în copastia navei.

Klaus avu reflexul să treacă elicele pe turație inversă. După câteva clipe, Vic bătu din nou în cockpit. Puteau s-o ia din loc.

– Probleme, Klaus? se auzi brusc o voce graseiată dintr-un difuzor ascuns sub bord.

Moore tresări. Recunoscuse vocea lui Personne. Era ceva ce nu se putea uita. Avea inflexiunile unei curve de lux și lăsa cuvintele de la finele frazei în suspensie. Din cauza asta, și pentru că își îngrijea unghiile în permanență cu o pilă argintie, băieții îl bănuiau că e homosexual.

– Încă nu. Voi îl vedeți?

– Da. S-a strecurat pe sub digul nordic al portului. Ar trebui să te grăbești.

– Dacă mă grăbesc, operatorii hidrofoanelor lor m-ar putea auzi....

– N-or să te audă. Oamenii mei au avut grijă de una dintre vedetele de coastă. Dă rateuri din cinci în cinci secunde. Primul lucru pe care or să-l facă operatorii lor după acostare o să fie o vizită la orelist. Iar orelиștii de la Haiphong sunt execrabili. Poți să te grăbești. Nu e nici un risc.

– OK!

Klaus mări turația elicelor. Brusc, fundul mării, vizibil sub razele farurilor, păru să se scufunde într-un hău în care se afundă și minisubul, dirijat de mansa lui Klaus.

– De unde vorbește Personne? întrebă Moore.

– Dintr-un alt submarin. Ascuns în spatele insulei Cat Bo. E prea mare și nu s-ar fi putut aventura aici fără să fie depistat. Chiar de niște ageamii cum sunt nord-vietnamezii în probleme de submarine. Dacă dăm de necaz, Personne o să ne ridice de aici.

– Necaz?

– Da. Dacă suntem prinși. Sau depistați când încercăm să intrăm o dată cu *Komsomol* în șenalul submarin.

– Să intrăm în șenal o dată cu ei? exclamă Moore.

– Dar ce credeai?

Nu se mai auzi decât bâzâitul zornăitor al motorului minisubului.

– Vezi că ai o manșă pe care un șmecher a scris *pești*... îi atrase Klaus atenția lui Moore. Trage de ea!

Moore se execută, iar Klaus zâmbi în barbă. Privi în ecranul sonarului. Semnalul inconfundabil al unui submarin apăru brusc, din spatele unei stânci. Era nemișcat, plutind între două ape, ușor apupat.

– Al? Îl mai auzi? întrebă.

– Nu. E mort. În afară de tine, totul e mort acolo jos.

– Nici nu mă îndoiam. Se întoarse către Moore. Hai să-i punem la treabă pe Vic și pe Larry. Altfel, or să zică doar că i-am scos la o plimbare pe fundul golfului.

Bătu de câteva ori în tavanul habitaclului, iar cei doi scafandri își făcură apariția în fața hublourilor. Klaus le făcu semn spre troliile prinse de pupa lui Mark VII. Apoi le arătă stânca din față.

Cei doi înțeleseră imediat. Se apucară să desfacă troliile, traseră cablurile și porniră înot drept înainte. Klaus mai clipi de câteva ori cu farurile sale puternice, ca și cum ar fi dorit să le indice drumul, apoi le stinse. De acum, cei doi scafandri se vor orienta după busola Bayard, cu fosfor, prinsă la mâini. Distanța nu era prea mare, iar ei făcuseră treaba asta pe nopți fără lună în ape la fel de mizerabile ca și aceasta. N-aveau cum să greșească.

După câteva minute, o vibrație ușoară zgâlțâi minisubul, iar Klaus îl chemă pe Moore:

– Hai să văd cum mai stai cu condiția fizică.

Coborî din tavan un levier și-i făcu semn lui Moore să-l rotească. Aruncă o privire în cadranele asietei și al poziției cârmei. Moore îl privea și, văzându-l cum dă din cap, se apucă să învârtă levierul. Minisubul se puse în mișcare, fără zgomot, plutind alene în bezna uleioasă a golfului.

– Ești la mai puțin de treizeci de cabluri de intrare, se auzi în difuzor vocea lui Personne. Grăbește-te! Rușii n-or să stea după tine!

Klaus închise microfonul și înjură printre dinți. Se ridică din scaunul de pilotaj și îl ajută pe Moore să rotească levierul.

– Ai fi putut să ne spui și nouă ce ai de gând, îi reproșă Moore.

– Poate, veni răspunsul, oarecum încurcat.

Brusc, din spatele țancului de piatră pe care se opriseră Vic și Larry, se observă o părere de lumină, ca un apus îndepărtat și cețos filtrat printre jaluzele prăfuite. Mark VII se opri brusc, cu un bufnet surd, iar în hublou apăru silueta lui Larry care le făcu semn că prova minisubmarinului se ciocnise de o stâncă. Klaus se uită după pompa de balast și o apăsă preț de câteva secunde. Se auzi un huruit scurt, ca de râșniță de cafea, iar Mark VII se ridică cu trei picioare, trăgând după el siluetele lui Vic și a lui Larry.

Lumina emisă prin hublourile lui *Komsomol* ilumina apa golfului mai ceva ca un pom de Crăciun. Ai fi crezut că te afli la intrarea într-un supermarket plin cu globuri, ghirlande și păpuși Barbie. Trebuia doar să întinzi mâna pentru ca o tipă din aia de șase picioare, cu coapsele până în gât și cu sânii cât niște veste de salvare să-ți deschidă ușile largi din plexiglas și să te invite la cumpărături.

Submarinul sovietic avea ceva mai mult de o sută de iarzi lungime și zece iarzi înălțime; era ușor aprovat și trepida discret. La mai puțin de douăzeci de cabluri în fața sa, se deslușea un hău cu marginile iluminate, săpat în piatră colțuroasă. Brusc, tuburile lanstorpile din prova se deschiseră, iar sunetul metalic al sasurilor se propagă până în habitaclul minisubului.

Doi scafandri ieșiră din submarin și începură să înoate cu mișcări ezitante prin apa murdară, ca și cum nu erau foarte siguri că trebuie să ajungă la intrarea ce se deschidea în fața lor. Vic, care se amplasase undeva deasupra stâncii de care îl amarase pe Mark VII, se retrase brusc la adăpost. Klaus îi observă în treacăt ochii holbați cum se chiorau spre hublouri. Unde naiba ne-ai adus și de ce nu ne-ai spus nimic până acum? părea el să întrebe.

– Îl vezi? se auzi iarăși vocea lui Personne din difuzor.

– Îl văd, răspunse Klaus. Pe monstrul ăsta vrei să-l blocăm noi la Haiphong?

– De ce nu? Ai auzit de proverbul ăla japonez care spune că...

– Japonezii și-au inventat proverbele într-o vreme când nu existau submarine atomice! i-o reteză Klaus și închise difuzorul, după care se întoarse spre Moore. Hai să ieșim și noi.

Se asigură de poziția minisubului. Verifică starea curenților submarini din golf. Nici un pericol, după cum îl asigurase Personne. Atâta vreme cât Mark VII era amarat de țancul stâncos, îl vor găsi acolo unde îl lăsaseră.

O luă de-a bușilea către pupa și scotoci prin sacii de iută. O singură privire îi fu de ajuns ca să-și dea seama că nu erau nici un fel de probleme. Toată încărcătura era la locul ei, după cum îl asigurase francezul. Până acum, tipul își respectase promisiunile: totul se petrecuse după cum prevăzuse el și toate planurile lui fuseseră îndeplinite întocmai. Până și Mien, tânăra vietcong de la bar, repetase gestul cu pălmuirea falsului pretendent exact așa cum îi descrisese Personne...

Păcat doar că Jacques era francez. Și păcat că avea accentul ăla nenorocit și că păreau să-i placă bărbații mai mult decât...

– Sunt gata, îl auzi pe Moore. Mergem?

– Mergem!

Se cățărară pe scările albe de metal și se înghesuiră în sasul de evacuare, ținând între ei sacul cu explozibil. Moore înșurubă capacul de dedesubt și-l deschise pe cel de deasupra, încasând în cap o cascadă de apă mizeră.

Ieșiră. Înotară până ce ajunseră pe vârful țancului de piatră. Între timp, *Komsomol* începuse să se deplaseze iarăși cu lentoare spre șenalul submarin. Klaus se îndreptă către intrarea în hăul iluminat feeric, strecurându-se la rasul solului. Submarinul intra deja în șenal, dirijat – abia acum deveniseră vizibili – de trei scafandri care semnalizau cu lămpi de magneziu argintii.

Era un șenal teribil de îngust, iar lui Klaus i se păru pentru o clipă că acoperișul submarinului o să se agațe cu periscoapele în stâncile ce surplombau intrarea în canal. Dar era exact motivul pentru care se aflau acolo scafandrii. *Komsomol* se opri la intrare, ca un urs nehotărât, purjă apa din balasturile laterale cu un

vuiet grav și coborî cu două picioare, de parcă ar fi fost așezat pe o platformă trasă în jos cu blândețe de un hamal.

Apoi elicele de la pupa se rotiră brusc și se opriră aproape imediat, imprimând submarinului un avans abia perceptibil. Prova îi dispăru în șenal.

Klaus se mai uită o dată la cei trei scafandri. Erau vietcongi? Erau ruși? N-avea importanță. Singura lor problemă era să asigure intrarea submarinului la adăpost și n-aveau ochi decât pentru asta.

Cei patru SEAL se strecurară, la adăpostul unor alge cafenii, până în apropierea peretelui de stâncă în care era săpată intrarea în șenal.

Personne îi spusese lui Klaus la Quang Ngai, încă de la prima întâlnire, că imediat după intrarea în șenal, tavanul acestuia era surplombat de o stâncă uriașă; era suficientă o încărcătură de câteva kilograme de TNT ca s-o prăvălești, blocând accesul oricărei nave. Pe măsură ce *Komsomol* dispărea în canal, Klaus se chiorî la pereții acestuia: păreau dați la polizor, fără nici un fel de excrescență.

Deodată însă, elicele submarinului dădură înapoi, stârnind volburi cenușii și silueta lui alungită, ca un trabuc, se opri brusc, iar nava se aprovă iarăși, ca și cum canalul ar fi coborât.

Era momentul de care Personne îi povestise lui Klaus. Momentul de care se puteau folosi ca să intre pe nesimțite în șenal. Cât despre ieșire – un grilaj de sârmă, conectat la 5 000 de volți – un tip n-ar fi trebuit să se mai înroleze în SEAL dacă un astfel de obstacol l-ar fi oprit din drum.

Klaus intră primul, urmat de Moore și de ceilalți doi, aproape lipiți de chila submarinului. Se auziră trei bubuituri grave, amplificate de apă. Scafandrii care dirijau intrarea în șenal anunțau că submarinul putea porni din nou. Klaus fu primul care se trase la o parte. Elicele uriașe se puseseră din nou în mișcare, ca un tocător; nu puteai să le privești decât ca pe un tocător din momentul în care se apropiau de tine, aspirând apa.

Moore se adăpostise îndărătul unui ieșind de piatră ascuțită și trebui să se agațe cu toate puterile pentru a nu fi absorbit. Vic

apăru și el, cu ochii măriți de spaimă. Klaus îl privi scurt. Larry? părea el să-l întrebe.

Vic ridică din umeri, în timp ce chila bastimentului se târa pe lângă ei ca un monstru plictisit. Moore riscă și scoase capul din ascunzișul său, dar se retrase imediat. Curentul provocat de elice era prea puternic. Apoi submarinul dispăru, ca un dinozaur placid în străfundurile șenalului, urmat îndeaproape de cei trei scafandri. Unul dintre ei se opri tresărind și începu să rotească torța de magneziu, ca apucat de un subit atac de demență a adâncurilor. Îi făcea semn colegului cel mai apropiat, arătându-i ceva, pe fundul canalului.

Klaus n-a mai trebuit să se uite ca să vadă ce era. O boare de apă înroșită se ridicase până în dreptul lor, amestecată cu bucăți de cauciuc din costumul lui Larry și cu fragmente gelatinoase din corpul lui. O baracudă lenevă se apropie de una dintre bucățile ce pluteau între două ape, rotindu-se încă, și o înșfăcă, dispărând grăbită apoi undeva către apele golfului.

Pe nesimțite. Fără zgomot. Larry era cu desăvârșire mort. 25 de ani, 12 ani de școală, un an de antrenamente la Fort Pierce și aproximativ 32 000 de dolari pregătire de specialitate, ca să nu mai punem la socoteală cele peste 5 000 de mile parcurse de Larry Sanders numai în ciclul de antrenament, se duseseră pe apa sâmbetei dintr-o simplă învârtire de elice sovietică, proiectată și construită la Dnepropetrovsk, într-o oțelărie prost încălzită, la turnarea căreia asistase un tip care nu auzise în viața lui de Larry. Probabil că acum, rusul care făcuse elicea își lua masa din pauza de prânz: chiftele și votcă prohibită în timpul programului, cu castraveți murați, fără să știe că tocmai contribuise efectiv la războiul rece.

Klaus nu se gândi la nimic din toate astea. Larry știa cu ce se mănâncă o ieșire în misiune cu grupele SEAL. Larry fusese un tip responsabil. Așa erau toți și, din cauza asta, nu ieșiră imediat din ascunzișul lor.

Scafandrii nord-vietnamezi se împărțiseră în două grupe. Doi dintre ei rămăseseră pe loc, iar cel de-al treilea o luase grăbit pe urmele submarinului. Grilajul supravoltat coborî, huruind.

Klaus îi făcu semn lui Moore să deschidă sacul cu încărcături explozibile. Scoaseră tot ce era înăuntru, împărțiră în trei, iar Vic riscă o privire în șenalul submarin.

Abia dacă mai avu timp să-și scoată cuțitul din teaca fixată pe coapsa stângă. Unul dintre scafandri se abătuse deja asupra lui, în timp ce celălalt trase dintr-o arbaletă asemănătoare cu cele de vânătoare submarină. Săgeata, cu un capăt cilindric, izbi peretele de piatră la doar câțiva centimetri de fața lui Vic. Se auzi mai întâi un pocnet, urmat imediat de un sfârâit prelung, în timp ce apa din jur se șampaniza într-o jerbă de bule.

Bioxid de carbon sub presiune, își spuse Klaus și se repezi afară, către cel de-al doilea agresor. Imediat după el țâșni Moore, care se împinse în picioare îndreptându-se spre tavanul șenalului. Vic reușise să se descotorosească rapid de adversarul său: cuțitul tăios ca briciul secționase fără dificultate tubul de admisie al celui care îl atacase, dar o a doua săgeată cu încărcătură de bioxid de carbon fulgeră pe lângă Klaus și ricoșă pe rezervorul de oxigen al lui Vic.

O nouă jerbă de gaz se ridică în apă, dar Klaus se apropiase deja de inamic. Se încleștară, rotindu-se anarhic în apa mâloasă. Klaus apucă să-l vadă cu coada ochiului pe Moore cum, tacticos, își fixa încărcăturile de plomba stâncoasă suspendată de tavanul șenalului, apoi totul păru să se învăluie în ceață: adversarul său reușise să-i smulgă supapele rezervorului. Klaus trase aer în piept, instinctiv, dar fără folos, în timp ce cuțitul celuilalt îi crăpă vizorul.

Deodată, îl simți cum se cutremură în brațele sale, agitat parcă de o descărcare de curent electric. Îi dădu drumul, dar scafandrul continua să se contorsioneze și un strigăt neomenesc, gâlgâitor, acoperi murmurul surd al motoarelor submarinului ce se îndepărta. Vic se strecură pe lângă Klaus, ținând în mâini o arbaletă identică cu cea care spânzura de centura celui care se

zbătea și, fără nici o mișcare în plus, vârî cuțitul în beregata adversarului.

Abia atunci observă Klaus săgeata prelungă ce se ițea din coapsa inamicului. Se repezi înot pe urmele camaradului său, simțind cum aerul îi lipsește din ce în ce, și-i scoase cu mișcări experte rezervoarele de oxigen. Le lăsă pe ale sale să cadă pe fundul șenalului și le trase pe celelalte în spate, apucând să se uite în cadranul de presiune: mai avea aer pentru zece minute.

Porni înot cu Vic către plomba de stâncă și ajunseră alături de Moore, care terminase să-și amplaseze încărcăturile. Îi făcu semn lui Vic să le așeze și pe ale sale, după care se uită la ceas. Era 20.02. Îi făcu atenți pe ceilalți doi să fixeze încărcăturile pentru 20.10, iar el porni grăbit către ieșirea din șenal și în mai puțin de un minut ajunse în dreptul grilajului coborât: bare din oțel, groase de doi țoli, solidarizate de cabluri de cupru, parcurse de 5 000 de volți, după cum îi spusese Personne.

Începu să înoate de jur-împrejurul grilajului, încercând să găsească contactele care îl anclanșau, și le găsi. Erau amplasate, după cum se așteptase, la baza șenalului și arătau ca un șir de saboți cubici din care porneau fire subțiri și lucioase ce se pierdeau undeva în afara canalului.

Klaus amplasă încărcăturile și se uită iarăși la ceas. Era 20.04 și, chiar în momentul când se pregătea să anclanșeze detonarea, un bufnet surd îl făcu să întoarcă privirea către fundul șenalului.

Submarinul se oprise din nou, în fața unui portal metalic uriaș, vizibil de acum sub razele înguste ale câtorva zeci de reflectoare submarine. Dar acesta era un lucru la care Klaus se aștepta și care nu îl mira cine știe ce. Problema o reprezentau cele două plutoane de scafandri care se apropiau de ei, venind dinspre portal, precum două rânduri de pești-pilot în urma rechinului care îi ducea de colo-colo.

Vic și Moore îi observaseră și ei și se repezeau de acum către ieșire. Klaus nu mai aștepta. Anclanșă încărcăturile pentru treizeci de secunde și abia acum se uită într-o parte și în alta în căutarea unui adăpost. La început, nu-l găsi: intrarea în șenal

fusese lucrată cu deosebită grijă și nu avea nici un fel de anfractuozitate. Apoi descoperi o nișă laterală, mascată pe jumătate de un acoperiș de metal și de un etambou: probabil erau resturile unui punct de observație din timpul construcției șenalului.

Se repezi înspre el o dată cu ceilalți doi camarazi. Apucă să vadă portalul de metal cum se ridica treptat, făcând loc submarinului care dispăru în ecluză cu lentoare. O multitudine de macarale coborau din tavanul ecluzei, părând să înfețe bastimentul uriaș precum un hamac.

O primă deflagrație zgudui apa șenalului, iar Moore, care ajunsese ultimul la adăpost, avu o mișcare bruscă de recul, bălăngănindu-și mâinile și picioarele cu brutalitate, de parcă ar fi fost un sac plin cu cartofi pe care cineva se străduia să-l golească. Vizorul îi plesni, mușticul îi scăpă din gură, iar unda de șoc îl propti de peretele cel mai apropiat, zdrobindu-i rezervoarele de oxigen. Printr-o fisură, gazul țâșni aidoma unui gheizer îngust ce se prelingea apoi de-a lungul pietrelor precum aburul dintr-o oală sub presiune.

Vic dădu să se repeadă după el, dar Klaus îl apucă de mână. Nu mai era nimic de făcut. Îi arătă ceasul și bătu de câteva ori cu degetele în cadran. Vic făcu semn că reglaseră încărcăturile la fix și zece. Se uitară amândoi la ceas. Mai rămăseseră patru minute.

Portalul de metal cobora deja în urma submarinului când scafandrii inamici ajunseseră în dreptul lor. Vic și Klaus se priviră. Adversarii erau cel puțin zece, dar nu vor îndrăzni să-i ucidă imediat, erau siguri de asta. Ordinul lor era – n-aveau cum să n-o știe, câtă vreme în toate armatele ordinele ar fi sunat la fel în situații similare – să-i captureze în viață. Să-i prindă în viață, pentru ca mai apoi să-i supună unor interogatorii nesfârșite, urmate în final de plutonul de execuție. Cine și-ar fi asumat răspunderea să-i caute pe cei doi aici, la sute de mile nord de paralela 17?

Sau, altfel spus, cine ar fi putut să-i tragă pe nord-vietnamezi la răspundere pentru o crimă făcută cu sânge rece, încălcând acordurile internaționale?

Își scoaseră cuțitele și se năpustiră asupra adversarilor. Un tub de admisie tăiat, un vizor crăpat, apoi totul se transformă într-o bizară grămadă de rugby, rotitoare, în care brațe și picioare se amestecau, în care se slobozeau icnete punctate de jeturi de aer expirat sub formă de bule.

Fără să-și dea seama cum, Klaus se trezi la un moment dat pe planșeul rugos al șenalului. Deflagrația păru un cutremur, iar pietre se desprinseră din tavan și din pereți. Apa se umplu de mâl, iar Klaus nu mai văzu nimic. Instinctiv, începu să înoate către ieșire, când văzu chipul turbat de furie al unui atacator și recunoscu trăsăturile unui european. Atât apucă să realizeze: ochi albaștri și piele albă, pentru că o a doua explozie zgudui șenalul, iar el simți cum unda de șoc îi izbește tălpile și cum îl împinge ca pe un ghemotoc de cârpă drept în grilajul de oțel care acoperea intrarea.

Avea să se zdrobească de barele străbătute de curentul de înaltă tensiune. Simți că stomacul i se face ghem și un gust acru îi năvălește în gură. Realiză cum un obiect trece pe lângă el în mare viteză și îl văzu cum se turtește de unul dintre saboții lângă care plasase încărcătura explozibilă: era un mușțiuc de conectare la rezervoarele de oxigen, iar imaginea acestuia fu cea care îi salvă viața și libertatea.

Chiar în dreptul locului în care mușțiucul izbise grilajul, încărcătura pe care o amplasase mai devreme săpase o groapă în pragul de intrare în șenal. Se simți precum un șobolan fugărit care încearcă să descopere o gaură în care să se ascundă și se vârî fără să-i pese în locul care îi asigura salvarea. Zgârie fundul pragului și îndepărtă pietrișul, așteptând din moment în moment să fie parcurs de cei 5 000 de volți care să-l prăjească.

Nu se întâmplă nimic. Se trezi de cealaltă parte a grilajului, ca de atâtea ori în război când nu-ți puteai explica cum de ai fost singurul care ai scăpat dintr-o încleștare în care toți tovarășii tăi au dispărut.

Am scăpat numai ca să mă prindă când voi ieși la suprafață în port, își spuse Klaus, privind la cadranul de presiune al rezervorului. Îi mai rămăsese aer doar pentru trei minute de submersiune.

O săgeată cu încărcătură de bioxid de carbon fulgeră pe lângă el. Klaus dădu să se îndepărteze, când o a doua îi șfichiui gamba stângă, descărcându-se. Durerea îl făcu să chiăie ascuțit și privi în urmă. Văzu deja un prim scafandru cum se strecura prin gaură după el.

Se auzi însă o nouă explozie. Klaus tresări. Bubuitura venea de undeva dinspre larg. Sampanul? Îl descoperiseră deja și îl aruncau în aer? O nouă bubuitură, mult mai apropiată de data asta, îl zgâlțâi din nou, iar razele unui far care scotocea suprafața apei începură să alerge încoace și încolo, ca o albină nesigură de floarea pe care ar trebui să se așeze.

Elicoptere! Elicoptere antisubmarin! înțelese Klaus deodată și le auzi imediat huruitul înfundat.

Ce naiba bombardează?

Avea să-și dea seama curând. În timp ce unul dintre scafandrii ruși se apropia de el, gata-gata să-l înșface, dindărătul unui țanc de piatră fulgeră o săgeată cu încărcătură de bioxid de carbon. Simțind că ajutorul se află într-acolo, Klaus începu să înoate disperat. Trecu pe deasupra minisubului ce plutea între două ape de acum și remarcă firele tăiate prin care comunicase cu Al. Dincolo de minisub se afla un alt submarin de buzunar. Un SSHC-10.

Se repezi spre tubul clopotului de salvare, care se deschise, de parcă l-ar fi așteptat numai pe el. Se azvârli în ecluză, trase sasul deasupra lui, își smulse echipamentul în timp ce pompele goleau compartimentul de apă și deschise sasul de dedesubt înainte să se evacueze întreg lichidul.

Se trezi pe puntea metalică, pe jumătate amețit. Un tip îi vorbea, dar el nu-și dădea seama cine putea să fie. Simți că ochiul stâng îi era umflat și se închisese de tot și că urechile îi sângerau.

– Mă auzi?

Era Jacques Personne. În spatele lui, Klaus recunoscu figura surâzătoare a lui Thang.

2

Nu există militar care să fie dispus să renunțe cu una cu două la talismanul care îi poartă noroc în timpul luptei, mai ales dacă a avut prilejul să se convingă de valabilitatea lui. Iar dacă un asemenea talisman este chiar unul dintre camarazi, atunci colegii lui or să fie în stare să facă pe dracu' în patru ca să-l aibă tot timpul sub ochi și să se asigure că nu-i lipsește nimic.

Din cauza asta, „albinoșii" se țineau după Mendez și când mergea la W.C., iar dacă dispărea cu vreo gagică prin vreo cameră de hotel de mâna a șaptea, se organiza un serviciu de gardă ad-hoc și cel puțin unul din grupă se sacrifica ca să-i păzească ușa. Saint Tropez, de pildă, era în stare să pună mâna în foc că doar prezența lui Mendez – aflaseră între timp că vechii lui tovarăși din Algeria îl porecliseră Mengele, din cauza figurii impasibile – îi scosese din rahat la Pagoda Musonului.

– Elicopterele de la Paravat? întreba Tarjac. Bombardierele? Bulumacii? Păi, ăia erau cu toții în aer! Nu ei ne-au scos basma curată! Mengele a făcut-o! N-a existat pluton de legionari pe care Mengele să nu-l scoată din rahat dacă a plecat cu el în misiune...

Toată povestea asta îl făcea pe Mendez să se simtă nemaipomenit. Ceilalți îl așteptau totdeauna pe el să aleagă primul: băuturi, femei, localuri și așa mai departe. Nici chiar figura cu păzitul ușii nu-l deranja cine știe ce, ba din contră, mai ales dacă se întâmpla să agațe o cucoană mai acătării sau dacă vroia s-o șteargă cu gagica fără să țină cont de pretențiile peștelui.

Acum însă, lucrurile se încurcaseră de tot. „Albinoșii" nu erau siguri dacă o încurcase și Mengele, numai că el dispăruse de la masă de mai bine de zece minute și nu exista nici un semn că s-ar întoarce curând.

Intraseră la *Hirakari*, pe bulevardul Ginza, acum două zile, la nouă fix. Era într-o joi și nu le mai rămăseseră decât trei zile de permisie. Duminică seara, un Galaxy avea să-i ridice pe ei, împreună cu alți fericiți care chefuiseră o săptămână încheiată la Tokio, și să-i ducă înapoi la căldura, țânțarii și mizeria din Nam. Așa că aveau de gând s-o facă lată.

Hirakari era un local pus pe roate încă din 1946, de membrii primului contingent care-și terminase serviciul în Japonia. Erau trei tipi pe care nu-i mai văzuse aproape nimeni de atunci – locuiau undeva în afara orașului, într-o casă tradițională, cu bazin plin cu pești ornamentali, cu grădină în stil Heian și cu toate acareturile japoneze aferente – niște șmecheri care nu se mai întorseseră niciodată în State. Nu exista GI din Vietnam care să nu fi auzit de *Hirakari*, așa cum nu existase GI în Coreea care, dacă nu trecuse pe aici, să nu se laude după ce ajunsese înapoi în țară că trăsese un chef pe cinste la același *Hirakari*.

Cei trei care îl puseseră pe roate cunoșteau rețeta cum nu se poate mai bine. Probabil că cel puțin unul dintre ei avusese un tată care se ocupase cu comerțul ilegal de spirtoase pe vremea prohibiției pentru că, încă de la intrarea în local, aveai impresia că te întorci în timp în anii '20.

Însăși intrarea la *Hirakari* era o capodoperă a punerii în scenă. Cei trei foști GI o amenajaseră astfel încât erai obligat să treci mai întâi printr-o florărie în care puteai găsi orice, de la varietatea cea mai rară de orhidee până la flori de tundră, răspândind o aromă acrișoară discretă. Pentru cei mai mulți, necunoscători, căutarea lui *Hirakari* se oprea aici, pentru că fetele angajate erau instruite să joace un întreg teatru cu tine, de la care nu se abătuseră nicicând, nici cu o iotă.

Se spunea chiar că generalul Mac Arthur dorise să viziteze *Hirakari*, însă, neștiind obiceiurile casei, se lansase într-o con-

versație anodină cu vânzătoarele și singurul lucru pe care reușise să-l obțină fusese un trandafir extrem de scump, originar din Hokkaido, după care se lăsase păgubaș și plecase cu buzele umflate. Legenda mergea mai departe: ajuns la Cartierul General, Mac Arthur ordonase să-i fie găsiți, din pământ din iarbă verde, cei trei foști subordonați, dar că nici așa nu reușise mare lucru. Cel care l-a scos din impas a fost un personaj important din ierarhia Yakuza, care l-a învățat parolele prin care vânzătoarele ajungeau să-ți deschidă intrarea în paradisul de la *Hirakari*...

Parola însăși costa bani și n-o putea afla oricine. Cel puțin, așa stăteau lucrurile pe vremea lui Mac Arthur. Acum, treaba se mai înmuiase, însă trebuia să asuzi nițel ca să poți intra în local. O făcuseră și „albinoșii", în felul lor. Încercaseră s-o afle folosind căile dure, dar li se explicase că nu numai Tokio, dar chiar și Saigonul era infiltrat de oamenii Yakuzei care, ca niște simpatici oameni de afaceri ce erau, se ocupau de aprovizionarea cu țigări „ameliorate" a trupelor americane, ba, mai mult, că o grămadă de Yakuza își dăduseră viața chiar ca să-i aprovizioneze pe americani cu țigări și prafuri, datorită unor conflicte profesionale cu colegii lor din Triadele chinezești.

Cu alte cuvinte, n-ar fi fost politicos să treci peste ei, așa că „albinoșii", ca niște băieți simțiți care știau cât de greu să pună la cale o afacere, au înțeles și au dat banii cuveniți ca să poată intra în *Hirakari*.

Cel mai indicat să poarte discuția preliminară cu vânzătoarele – aberantă, după părerea lui Borjovski, care ar fi dorit în continuare să intre cu forța și după aia să scape dând fuga la un avion de transport al Marinei – li s-a părut a fi Andy, fostul von Friessner, cel cu tatăl colonel în Waffen SS, căzut pe frontul de est în 1944, pe undeva pe la porțile Varșoviei.

Au intrat cu toții în florărie, iar una dintre fete, o încântătoare brunetă care purta o *oba* violetă și avea o coafură extrem de elaborată – Mart se abținuse să strănute în prezența ei, de frică să nu-i zboare „bigudiurile" din păr – s-a lansat într-o discuție confuză cu Andreas, care, culmea, părea încântat de cuvintele aiurea pe care le rosteau.

– Un astfel de lotus aduce cu el prospețimea întregii insule Haha Jima, îi explica ea, iar Andy dădea din cap, pătruns de cuvintele ei și, după cum avea s-o spună mai târziu, „chiar înțelesese" ce îi spusese ea, deși Mengele, cu privirea lui inertă, era mai degrabă tentat să spună că Yakuza ăștia erau „sau nebuni, sau aveau cele mai profesionale parole din lume".

– Se spune că petalele lotusului închid în ele toate anotimpurile, spusese Andreas la un moment dat, din ce în ce mai pătruns de conversație, făcându-l pe Frank să bată nervos din picior, în timp ce Simms căscase ochii precum două proiectoare uriașe de antiaeriană. Albul este al iernii, galbenul pistilului este al verii, verdele staminei este primăvara...

Andy ar fi continuat tot așa, dacă fata n-ar fi fost și ea o respectabilă femeie de afaceri. Era foarte greu pentru un european să spună toate lucrurile astea fără să se încurce sau fără să le fi învățat pe dinafară. Pentru ea devenise clar că Andy plătise parolele pe săptămâna în curs, așa că l-a scutit de încheierea poeziei.

– Tipii ăștia sunt cu tine? i-a retezat-o ea.

– D-da!... a răspuns Andreas, oarecum încurcat.

– Perfect! Atunci dă-le-n mă-sa de texte și hai odată, că pierdem timpul și eu, și voi! Și-i făcu semn cu bărbia către un alt grup de militari care se foiau prin florărie, prefăcându-se că admecă exponatele. N-am să înțeleg niciodată care e idiotul de alege toate tâmpeniile astea ca parole, zise ea, cu un accent din ce în ce mai brooklynez, și îi conduse în spatele magazinului, îndărătul unei perdele de flori tropicale.

– Hei! Aici ai învățat să vorbești așa? o interogă Mart.

Ea vârâse o cheie într-o ușă care părea o simplă stampă mai largă și se uită lung spre Mart.

– Aici, pe dracu'.... Sunt din New York. Da' știu eu cu cine m-a făcut mama de am ochii așa? Stanley a zis că arăt ca o gheișă pursânge și m-a importat până aici, dacă înțelegi...

O înțelegeau. Fata bătuse câteva mii de mile ca să vorbească în dodii și ca să-și rotunjească veniturile. Li se părea chiar nemaipomenit de incitant să-i facă curte unui astfel de exponat, dar după ce au intrat în *Hirakari* propriu-zis, au uitat-o imediat. Mendez, care avea statele de plată încărcate cu bordelurile de pe trei continente, din Mexic până în Indochina, trecând prin Africa de Nord, n-a putut să glăsuiască preț de vreo câteva minute. Lui Louis Tarjac, care le făcuse grea viața polițiștilor din Caen până să trebuiască să fugă în Legiune, îi luceau ochii neștiind unde să se uite mai întâi, din Simms nu mai rămăsese decât albul ochilor, iar Borjovski se prăvăli pe cel mai apropiat scaun, incapabil să reziste asaltului orgiastic din *Hirakari*.

– Măiculiță! exclamă Frank, în timp ce Gold se apropia de unul dintre televizoarele atârnate deasupra tejghelei, sorbindu-le din ochi pe cele două fete care se pupau de zor pe ecran. Era într-atât de montat încât, din cauză că operatorul de imagine nu surprinsese și fețele celor două actrițe, Giuseppe își vârî capul în televizor, încercând să se uite după colț, doar-doar le-o vedea pe cele două în întregime.

– Ești tâmpit, Gold? îl luă în primire Mart. N-ai mai văzut televizor până acum?

Giuseppe făcu semn că nu.

– E un fel de cinema, nu-i așa? întrebă el și începu să se uite în sală după proiector.

– Da. E un fel de cinema, aprobă Simms. Nici eu n-am mai văzut așa ceva până să nu ajung la L.A.

L-au căutat din priviri pe Borjovski. Încă nu-și revenise din stupefacție și continua să zacă la masă. O tipă dezbrăcată se apropiase de el și-l tot întreba ceva, iar Borjovski răspundea pierdut cu *da* la toate întrebările care i se puneau.

– Isuse! făcu Mart. Hai la el, că ăsta e în stare să ne facă praf solda tuturor pe restul războiului dacă mai stă mult de vorbă!

Se așezară și ei, auzind abia acum tămbălăul din local. Bineînțeles că Borjovski comandase cele mai scumpe cocteiluri, fără să fie în stare să le dea celorlalți detalii. Noroc cu Andreas

care ceru nota de comandă, iar tipa i-o oferi fără multe fasoane, dar într-o manieră cât se poate de bizară, care îi ului pe toți. Ei nu văzuseră decât că Igor vorbise cu ea și că fata stătuse puțin mai aplecată decât ar fi trebuit, dar își imaginaseră că o făcea doar ca să-l ațâțe pe rus. De fapt, chelnerița trecuse comanda cu creion dermatograf pe propria-i piele, undeva între sâni și buric.

– Bine că ați venit! îi spuse ea lui Andy. Altfel, cu tipul ăsta, cred că aș fi ajuns să-mi scriu până între picioare! Vorbea și ea o engleză la fel de perfectă ca și brooklyneza care îi întâmpinase în magazin. Înțelegi scrisul invers? îi dădu ghes lui Andy, care trebui să recunoască că-i era imposibil să citească ce-și scrisese ea pe burtă.

– Nu face nimic, le zise, și dădu glastra cu flori la o parte de pe masă, după care se întinse pe spate, între ei, cu capul spre Andreas. Acum vezi? întrebă. Andy înghiți în sec. Citește mai repede, îl repezi ea. Văd că sunteți noi pe aici. Cititul ăsta intră și el în nota de plată. Iar dacă aș fi ajuns să-mi scriu între picioare, tariful s-ar fi triplat. Doar pentru băuturile trecute acolo, îi liniști ea.

– Du-te și adu ce-a comandat animalul ăsta de rus și mai vedem după aia! o întrerupse Frank.

Așa începuse cheful. Cu două zile mai devreme. *Hirakari* era proiectat după principiile unei nave de cursă lungă, în sensul că îți asigura autonomia deplină. Mâncare, camere la subsol și la etaj, fete pe care să le schimbi după cum aveai chef, astfel încât puteai să nu mai vezi lumina zilei ore în șir, numai banii să te fi ținut. Și în plus, nu era nimic interzis. Absolut nimic.

Acum însă, Mengele dispăruse de mai bine de o jumătate de oră. Rămăseseră fără țigări și, cum două zile de *Hirakari* te sleiau de bani, intrase în vorbă cu un șmecher de la serviciul de aprovizionare al Statului Major de la Tokio care îi promisese un „set de jointuri prima, marfă veritabilă de Columbia, la un preț rezonabil."

– Mă duc după el, zise Frank într-un târziu.

Se uită la ceas. Oricum, se apropia ora la care trebuia să părăsească paradisul de la *Hirakari*, iar Mengele nu era omul care să piardă prea multă vreme prin toalete, chiar dacă ar fi avut vreo urgență în timp ce trata afacerile cu șmecherul de la aprovizionare.

– Știi ceva? îl făcu atent Louis și se desfăcu dintr-o îmbrățișare ce părea interminabilă cu o puștoaică. I-ai văzut pe tipii de la masa aia?

Automat, și-au dus cu toții paharele la gură și au început să soarbă din ele, aparent plictisiți. Igor privi în oglinda din spatele barului, Gold se prefăcu că-i scapă portofelul pe jos și tot așa. Cert e că în scurt timp ochiseră masa cu pricina și îl priveau acum pe Louis, așteptându-l să le zică ce avea de spus.

– Tipul care ne-a propus afacerea cu țigările a stat multă vreme acolo. Iar băieții ăia cu cefile ca de taur s-au uitat cam prea lung după Mengele când s-a dus la toaletă.

Mart se răsuci cu totul către cei despre care vorbeau. Râdeau în hohote, în timp ce le despuiau de tot pe cele trei tipe pe care le invitaseră la masa lor. Erau vreo opt inși, cu totul.

– Mie nu mi se pare că au mutre de băieți care se ocupă cu aprovizionarea... comentă Mart.

– Poate că duc marfa în cârcă, încercă Giuseppe și râse acru.

– Nu sunt ăștia de la intendență cum nu-s eu popă! conchise Mart și-l privi pe Frank. Te duci imediat după Mengele! Andy, o iei ușurel spre ieșire, te oprești la bar și mai comanzi ceva. Poa' să fie cât de scump că nu cred să mai apucăm să plătim ceva. Restul, stați cu ochii pe băieții ăștia!

Exista o lege nescrisă a mersului la chefuri, cum erau cele de la *Hirakari*. Plecai la tine doar cu banii și cu actele, astfel ca în caz de forță majoră să te poți retrage rapid, fără să lași prea multe urme. Louis dădu s-o gonească pe puștoaică, dar Frank îl opri:

– Ce? Ești prost? Îi privi pe ceilalți. De fapt, cred că ar trebui să ne chemăm și noi niște fete până se clarifică povestea.

Andy și Mart făcură semn spre chelneriță. Frank dispărea deja în mulțimea dansatorilor de pe ring, îndreptându-se către

toalete, în timp ce cei doi îi arătau chelneriței care erau fetele pe care le doreau.

Fetele se înființară imediat și comandară băuturi, iar minutele trecură. Frank nu mai apărea nici el. Igor începu să se foiască nervos pe scaun, în timp ce tipa care se așezase pe genunchii lui se bosumfla din ce în ce. Mart era din ce în ce mai sigur că ceva nu-i în regulă. Îi aruncă o privire lui Andy, care, cocoțat pe scaunul înalt de la intrare, părea să n-aibă ochi decât pentru cele două negrese care se bălăceau într-o cuvă cât un stat de om, plină cu gem.

La un moment dat, stroboscoapele din local începură să fulgere neîntrerupt, făcându-i pe toți chefliii să chiuie de bucurie și să se năpustească pe ringul de dans. Lumina era într-atât de orbitoare, încât cu greu mai puteai vedea ceva clar. Brusc, o siluetă neclară se năpusti afară din toalete și se îndreptă spre masa celor de la „aprovizionare" fără să țină cont de dansatorii pe care îi îmbrâncea. Unul dintre tipii dați la o parte vru să se ia de cel care îl lovise dar, văzându-l, își întrerupse gestul la jumătate, ba chiar îi făcu loc să treacă.

– Igor! Louis! Mergeți la toalete și vedeți ce s-a întâmplat! ordonă brusc Mart. Lennox, o iei spre ieșire și nu pierzi o clipă din ochi ușile de la toaletă. Eu am să merg cu Gold și cu Simms să stăm de vorbă cu băieții ăștia de la intendență.

Se ridicară cu toții ca la un semn. Mart o luă înainte și, din câțiva pași, ajunse până la masa cu pricina. Se opri în dreptul celui mai înalt în grad – un sergent – și-l bătu pe umăr. Tipul îl privi mirat și zise ceva, dar Mart nu auzi nimic în hărmălaia din local.

– Bună seara, sergent! răcni el, făcându-l să tresară. Una dintre fete scăpă din mână paharul cu Manhattan. Sergentul zâmbi.

– Bună seara, locotenente! Parcă erați mai mulți...

– Ne-ai numărat?

– Când pornești o afacere, e bine să știi cu câți parteneri stai de vorbă...

– Asta ai învățat-o la aprovizionare, este?

– Nu. Asta am învățat-o pe stradă. Detroit. Lângă Abatoare.

Sergentul se schimonosi – chestia vroia să aducă cu un surâs, dar era cât se poate de clar că tipul nu era expert în așa ceva. În schimb, ochii i se îngustau cât se poate de explicit vizavi de intențiile sale.

– I-ați vândut țigările lui Mengele?

De data asta sergentul râse în hohote, iar ceilalți de la masă îl imitară, deși n-aveau cum să audă ce spusese Mart.

– Mengele? Tipul ăla slăbuț?

– Exact.

Sergentul se uită la cel care ieșise din toaletă dând peste lume fără să-i pese de nimeni. Un caporal prăpădit. N-avea decât un metru nouăzeci și vreo sută de kile, o frunte îngustă și ochii pe jumătate închiși. Răspunse el în locul sergentului:

– I-am dat o marfă prima de Columbia.

– Și el unde e?

– Mengele? se băgă iarăși sergentul. Păi, dacă-l cheamă așa, s-o fi descurcat el cumva... Ce? Ai nevoie să-ți poarte cineva de grijă când te cheamă Mengele?

Chiar atunci, Igor și Louis își făcură și ei apariția printre dansatori. O chinezoaică beată, goală-pușcă, se agățase de brațul rusului și îi tot explica ceva, dar Igor n-o băga în seamă. Dinspre ieșire, se auzi un șir de chirăieli: cele două negrese se enervaseră, sau așa era regia mini-show-ului lor, dracu' știe care era treaba, dar începuseră să-și care la pumni în cuva lor cu gem, împroșcându-i pe toți cei de la tejghea cu proiectile lipicioase.

– Nu-s acolo! Nici Frank, nici Mendez! Toaletele nu mai au nici o ieșire... Cu excepția geamurilor care dau într-un hol. Geamurile erau deschise...

– În regulă, făcu Mart. Vă duceți amândoi pe culoarele alea și le scotociți. Dacă vă ia mai mult de cinci minute, ne întâlnim *acasă*...

Louis și Igor făcură stânga împrejur și dispărură în mulțimea dansatorilor.

– Eh, făcu sergentul râzând. Poate că băieții tăi, locotenente, or fi vrut să se mai destindă. Două zile de *Hirakari* sunt în stare să te dea peste cap, pricepi?

– De unde știi că suntem aici de două zile?

– Așa suntem noi ăștia de la Detroit. Băieți cu relații.

Mart cântărea, mai mult ca sigur, doar jumătate față de sergent. Cu toate astea își repezi mâinile în beregata lui cu atâta putere, încât îl dezechilibră, mai-mai să-l dea jos de pe scaun. Până ce sergentul să-și revină, îi și potrivi mâinile pe guler și-l strânse de gât proptindu-i amândoi pumnii în laringe, după cum învățase de la Mitch, la Quang Ngai. Dacă erai suficient de rapid și adversarul nu se dezmeticea, apucai să-i faci o priză sufocantă, oricât de mare ar fi fost.

– Ei? scrâșni. Dacă ai atât de multe relații, zi-mi unde s-au dus băieții mei?

Sergentul n-avea cum să răspundă, dar lui Mart nu-i păsa de chestia asta. Momentan se uita în ochii insului, din ce în ce mai roșii. Tovarășii lui dădură să se miște un pic cam prea repede după gustul lui Mart, care șuieră:

– Stați pe loc dacă nu vreți să vedeți cum îi sar ochii din cap ca dopurile de șampanie!

Înlemniră cu toții, iar Mart își înteți strânsoarea, demonstrându-le că nu exagerase deloc. Ochii sergentului semănau din ce în ce mai mult cu două bile de biliard gata s-o ia la vale printre picioarele meselor.

– Ei? se încordă Mart iarăși.

– Suntem opt, tipule! zise cel care îi propusese afacerea lui Mengele. Voi sunteți doar șapte din care pe doi i-ai trimis după potcoave de cai morți. Iar Tokio e orașul nostru.

– Ia întreabă-l și pe el! îi făcu Mart semn către sergent.

Tipul se apucase cu mâinile de marginea mesei și o strângea cu toată puterea. Respira din ce în ce mai greu. Femeile înghețaseră și ele, fără să-și dea seama ce trebuie să facă.

– Am spus, scrâșni Mart din ce în ce mai nervos, că vreau să-l întrebi pe sergent dacă Tokio e orașul vostru, 'nțeles, caporal?

Reflexele unui caporal, fie el și de intendență, țin loc de bune maniere. Barosanul cu ochi mici se execută imediat, mai ales că superiorul lui se sufoca din ce în ce:

– Tokio e orașul nostru, Burț?

Burt făcu semn că nu. Singura lui șansă era ca gulerul de care îl apucase Mart să se crape cumva, dar dracu' îl pusese să-și aleagă o cămașă nou-nouță, apretată, și tot restul? Mart se aplecă cu totul asupra lui.

– Unde sunt băieții *mei*?

Chiar atunci se trezi cu întreg acoperișul localului în ceafă. Genunchii îl lăsară primii, iar privirea i se încețoșă și-și dădu seama că nu era vorba de nici un cutremur care făcea țăndări *Hirakari*. Mai încasă o lovitură în cap, mult mai zdravănă, care îl făcu să creadă că ținea în spate tot cvartalul, și îi dădu drumul sergentului, care se scurse pe lângă masă.

– Eu ți-am zis că sunteți doar șapte, spuse caporalul și, imediat, începu tărăboiul.

Mart nu mai putea să facă nimic, oricum, și din cauza asta îl privea țintă pe sergent, care și el se rezuma să asiste la desfășurarea întâmplărilor. Lui i se părea că tot aerul din lume este insuficient ca să-i umple plămânii.

Louis se descurca binișor. Mitch le și spusese de altfel că, într-un context normal, Tarjac avea constituția ideală pentru un săritor în înălțime sau pentru un sprinter, și că nu mai văzuse la nimeni o asemenea energie explozivă ca a lui.

Probabil că același lucru și-l spunea acum unul dintre malacii care se sculaseră de la masă. Un bocanc care îți vine în cap cu patru sute de kilograme-forță obține numai rezultate notabile dacă e bine țintit: îți crapă osatura și te umple de borș, dar tu n-apuci să-ți dai seama decât după ce te trezești.

Cu toate astea, nici chiar exploziile lui Tarjac nu erau suficiente. Tipii erau prea mulți. Brusc însă, Lennox și Andreas își făcură apariția și începură să care la pumni în dreapta și în stânga, iar Mart se trezi ridicat de pe jos și târât către toalete. Se întoarse să vadă cine îi făcea serviciul ăsta acum, când „albinoșii" o luau pe cocoașă în asemenea hal, și nu mică îi fu mirarea s-o recunoască pe tipa cu care vorbise Andy când să intre la *Hirakari*. Naiba știe cu ce se ocupa ea de fapt în timpul liber,

când nu schimba mesaje cifrate cu băieții care intrau în local, dar avea o mână de fier.

– Sunteți idioți? îi strecură lui Mart la ureche. Cu ăștia v-ați gândit să vă puneți? Au relații în Yakuza...

– Nu știu unde sunt prietenii mei, articulă Mart.

– Dacă aveai răbdare, ai fi primit un mesaj de la ei... N-au pățit nimic...

– Unde sunt?

Tipa intră cu el în toaleta bărbaților, deschise un separeu, îl îmbrânci înăuntru și blocă ușa în spatele ei.

– Ați cheltuit suficient de mult ca să am poftă să mai veniți pe aici. Acum, tai-o! spuse arătându-i ferestrele deschise. Vezi că Poliția Militară o să le dea dreptate tot lor! Tai-o!

– Unde sunt prietenii mei?

– O să-i găsești! Nu te mai smiorcăi atât, ca o gagică peste care a dat menopauza, c-o să-i găsești!

– Stanley știe că te bagi în chestii din astea? o întrebă Mart scuturând capul și se pregăti să încalece fereastra.

Dintr-o mișcare bruscă, tipa își depărtă faldurile chimonoului, dezgolindu-și coapsele până sus de tot. Mart era cât pe-aci să dea drumul ramei ferestrei: chiloții eleganți, de dantelă fină, acopereau, pe lângă o pereche de fese extrem de bombate, o umflătură care nu lăsa loc nici unui echivoc.

– Stanley sunt eu! zise tipa. Șterge-o acum!

Mart se lăsă să alunece de cealaltă parte a ferestrei. Imediat în spatele lui, se auzi un bufnet sec. Întoarse capul și-l recunoscu pe Gold.

– Hai! Hai că ne-am scos cu toții! Cine dracu' erau șmecherii ăștia?

– Toți? Suntem chiar toți?

Gold îi făcu semn s-o ia la fugă. Porniră prin culoarul slab iluminat, plin de băltoace.

– Lennox, Andy și Louis au scăpat pe intrarea principală. Simms ne-a luat-o în față. Tipa care m-a scos din rahat mi-a zis că și Igor cu Mengele s-au scos... În felul lor.

– Tipă? Aia care te-a scos pe tine din rahat era chiar tipă?

Aproape că se ciocniră de o ușă metalică, pe jumătate întredeschisă. Gold trase de ea și se treziră pe o stradelă lăturalnică, ce se deschidea în bulevardul Ginza. Pe trotuar, îl văzură pe Simms cum se uita dintr-o parte în alta, buimac. Ajunseră toți trei pe bulevard, chiar în fața florăriei care masca întrarea la *Hirakari*.

– Ce naiba a fost asta? auzi vocea lui Igor.

Se oprise în fața unor tomberoane și se uita la un trup întins pe jos. Mart dădu fuga, târându-l pe Simms după el. Ușile florăriei se dădură în lături și Andy, Louis și Lennox își făcură apariția, buimaci.

– Hai s-o ștergem! Fetele ne-au spus că cineva a sunat la Poliția Militară. Jeepurile trebuie să pice dintr-un moment în altul.

– Bun! făcu Igor. P-ăștia doi cum îi cărăm?

Îi arătă pe Mengele și pe Frank, răsuciți bizar între tomberoane.

– Au pățit ceva? se apropie Mart. Nasul lui se ridică în vânt de câteva ori. Sunt beți? În asemenea hal?

– Sunt rușinea Armatei Statelor Unite! se auzi o voce din spatele lor.

Se răsuciră toți, ca la un semn. Cel care vorbise era un tip între două vârste, îmbrăcat într-un costum cu o croială impecabilă. Un șaten grizonat, cu mustață, care se sprijinea, de fason, într-un baston cu mânerul de fildeș. Nu se asorta deloc cu aglomerația și chiuiturile de pe bulevardul Ginza. Ușa florăriei se deschise și Stanley – călcând cu pași mărunți, ca cea mai autentică gheișă, se apropie și întinse mâna către ei.

– Au făcut un tărăboi infernal, te rog să mă crezi! Abia i-am stăpânit!

– Repet: tipi ca ăștia sunt rușinea Armatei SUA!

– Tipule, se zbârli Mart și se apropie de el, habar n-am cine ești și mă doare în coț de chestia asta! Femeia asta care nu-i femeie știe precis cum stau lucrurile! Amicii mei au dispărut de la masă și...

Mustața individului prinse să tremure și îl împunse brusc pe Mart cu bastonul.

– Cum ai spus? Femeia asta care nu-i femeie? Ești un nesimțit! Ai să ai de-a face cu mine, locotenente!

Stanley clipi mai des din genele lui lungi, încercând să-i facă semn lui Mart să se potolească.

– Hai, Mart! Să mergem! îi propuse Andy și-l luă de braț.

Mart dădu s-o ia din loc, dar îl văzu pe cel în costum cum scoate un carnețel din buzunar și cum dă să scrie ceva în el.

– Ascultă, Stanley! făcu Mart. N-ai tu și un aparat de fotografiat prin magazin? Dă-l fătălăului ăsta, să ne tragă și o poză ca să fie sigur că nu ne uită mutrele!

Stanley îngheță și se uită de la Mart la tipul cu mustață. Ochii celui din urmă se micșorară imperceptibil. Andy îl zgâlțâi pe Mart:

– Hai! Dă-i în mă-sa, că oricum chefu' s-a dus naibii!

Bărbatul în costum îl fulgeră cu privirea pe Stanley.

– De unde știe că?...

– Da' tu de unde știi, îl luă Mart în primire, cam cum ar trebui să fie Armata SUA? Sau te pomenești că ai legătură cu tot tractirul ăsta din *Hirakari?*

– Locotenent! Îți promit că...

Nu mai apucă să-și ducă fraza până la capăt. Asigurându-se că Mendez și Frank fuseseră ridicați de pe jos, Mart se repezi la mustăcios și-l izbi în bărbie. O lovitură ștearsă, nu foarte puternică, însă capul bărbatului se răsuci în loc. Stanley încercă să-l apuce ca să nu cadă pe jos, dar tipul era destul de greu; mai greu, oricum, decât Mart, pentru că frumoasa gheișă trebui să-i depună corpul lângă intrarea în florărie. Fără folos! Tipul se scurse pe trotuar de parcă ar fi fost din ceară topită.

– Ce-ai făcut? se uită Stanley la Mart și își duse mâinile la gură cu un gest mai mult decât feminin.

– Nu mă interesează! Taxiuri nu sunt prin zonă?

Se uită după Andy, deși nu mai era nevoie să pună întrebarea. Simms și Lennox se repeziseră pe carosabil, răcnind din

răsputeri. Pe trotuarul de vizavi, lumea se strânsese ca la bazar, privind la agitația din fața florăriei. Brusc, un taxi opri în dreptul lor, iar Mart, în buna tradiție SEAL, le ordonă lui Igor și lui Gold să-i urce pe Frank și Mengele înăuntru și s-o ia spre căminul în care erau încartiruiți.

Un alt taxi își făcu apariția după un colț, iar Simms îi făcu semn. Taxiul opri.

– Stanley, începu Mart, ai fost un tip de gașcă. De ce naiba te-oi fi combinat tu cu un papagal ca ăsta? încheie el și dădu să se strecoare în taxi.

– Habar n-ai ce greșeală ai făcut, pufni Stanley, clipind emoționat.

Mart ridică din umeri și trase ușa după el.

– Spre căminul de pe Ganishi! comandă șoferului dar, chiar atunci, două jeepuri frânară în fața lor. Câțiva tipi în uniformele Poliției Militare săriră din mașină și ațintiră mitralierele către ei. Șoferul taxiului scăpă țigara din gură și ridică mâinile de pe volan, reflex.

– Afară, imbecililor! se auzi vocea gravă a negrului care conducea patrula.

Mart pufni plictisit și deschise ușa. Nu apucă să facă nici un pas, când două perechi de brațe îl înșfăcară și-l proptiră cu fața de capota taxiului. Încercă să vadă ce se întâmplă cu ceilalți: încasau același tratament. Nu scăpaseră decât cei care luaseră primul taxi.

– Caută-i cât poți tu de atent, caporal! răsună vocea negrului. Și fă-o fără menajamente! Cretinii ăștia l-au făcut K.O. pe generalul Ambruster.

Mart înghiți în sec. Îl știa pe Ambruster din auzite. Era șeful garnizoanei militare Tokio.

*

– Ei sunt?

În arestul Poliției Militare de pe strada Ganishi intrase un bărbat înalt și slab, cu părul complet alb – o figură liniștită. Era îmbrăcat în uniforma albă de paradă, dar, pentru un general cu

faima și cu relațiile lui William Dougherty, era ceva cât se poate de normal. Orice militar inteligent tânjește să atingă gradul și poziția care să-i permită să-și pună amprenta individuală asupra uniformei, fie și numai pentru faptul că în acest fel le demonstrează celorlalți că el este la comandă.

Dougherty era un astfel de om. Și, la fel ca ceilalți extravaganți ai armatei, știa să facă toată povestea cu distincție, astfel încât să nu-i scoată din sărite decât pe cei care depășiseră gradul de sergent datorită funcționalității ciudate a armatei care stabilea că o dată cu vârsta trebuie să capeți trese și distincții noi.

William Dougherty se uită la „albinoși". Le citise fișele încă de la Quang Ngai, imediat după ce francezul ăla căruia îi plăcea să sugereze că știe mai mult decât poate spune îl anunțase că operațiunea din Haiphong se soldase cu un eșec.

– Începe bine, comentase Dougherty, în timp ce-l conducea pe Bainbridge afară din bungalou.

– Ohh! făcuse acesta. Știi cum e la SEAL...

– Știu. Îl privise dintr-o parte pe Personne, care rămăsese în scaunul de lângă birou. O să mă scuzați un minut? Cât să-l conduc pe colonelul Bainbridge?

– Bineînțeles.

Cei doi ieșiră. Făcură câțiva pași, iar Bainbridge își aprinse o țigară. Se uită de jur-împrejur: platoul, bungalourile, plaja și pietrele negre de la Quang: probabil că nu le va mai vedea niciodată. Se gândi mai bine; în mod *sigur* nu le va mai vedea niciodată. Vietnamul fusese mult prea obositor. Baza de la Fort Lauderdale, din Florida, unde fusese dislocat, era exact locul de care avea nevoie.

– „Albinoșii" ăștia... începu Dougherty. În afară de scandaluri, ce mai știu să facă?

– Sunt ca noi, Will. Exact cum am fost și noi.

– Nu-mi amintesc să fi lovit vreodată un șef de garnizoană, replică generalul.

– Sunt sigur că Mart, și crede-mă, îmi e subordonat de când a început războiul, sunt sigur deci că Mart nu știa că cel pe care

îl lovește e generalul Ambruster. Pe el îl știi? Will păru să nu înțeleagă întrebarea. Pe general, vreau să spun!

– Nu l-am cunoscut personal. Am auzit tot soiul de povești despre el. Dar *este* comandantul garnizoanei Tokio...

– Ohh! Ți se pare un cec în alb?

– Nu, surâse Dougherty, apoi redeveni serios. Tipul ăsta, Personne, de ce n-a venit să te conducă?

Bainbridge pufni în râs. Îl știa pe Dougherty încă din Coreea. Fusese totdeauna un tip cam bizar. Când grosul trupelor SUA debarcase la Ichuon, lansând contraofensiva împotriva comuniștilor, Dougherty, pe vremea aceea maior, supraveghease înaintarea celui de-al doilea val de pușcași marini. Refuzase să supervizeze dispunerea trupelor pe poziții din jeep și bătuse cu piciorul tot frontul, de la un cap la altul. La un moment dat, pe lângă el a trecut un pluton de pionieri, încărcat cu zeci de kilograme de explozibil, cu grinzi și cordaje de sârmă: trebuia să întărească un pod ce trecea peste un torent apropiat. Unul dintre militari, abia mergând sub povara materialelor, avea șireturile desfăcute.

Fără fasoane, Dougherty dăduse hărțile aghiotantului său și se dusese la acel simplu soldat și-i închisese șireturile de la bocanci. Povestea făcuse înconjurul frontului și, din acel moment, nu mai existase nici un soldat care să nu fie în stare să se arunce în foc pentru maiorul William Dougherty.

Ăsta era omul, iar acum, îl lua pe Bainbridge pe departe, ca să-l descoasă. Personne nu-i plăcuse, colonelul era sigur de asta, însă nimeni nu-l auzise vreodată pe Dougherty să vorbească urât despre cineva.

– De ce nu m-a condus, asta vrei să știi? Will încuviință. Păi, tipii ca Jacques Personne nu și-ar conduce nici părinții măcar pe ultimul drum.

– Aha. E ambițios?

– E puțin spus.

– E competent?

– Informațiile lui sunt exacte.

– Aha.

Se apropiaseră de jeepul care îl aștepta pe Bainbridge. Acesta stinse țigara și se mai uită o dată spre Marea Chinei. Știa că va veni vremea când va avea nostalgia acestor locuri, dar devenise suficient de bătrân ca să trăiască alături de nostalgiile sale. Bine că pleca la Fort Lauderdale. Acolo, în orice caz, nu exista Jacques Personne care să-și dea atâta importanță. Sau, dacă existau unii ca el, nu purtau mustăcioară și în mod sigur nu graseiau când vroiau să pară interesanți.

– Un francez, făcu Dougherty. Zona asta n-am acoperit-o informațional...

– Ai auzit de zone pe care să le fi acoperit noi informațional? i-o reteză Bainbridge, iar Will făcu ochii mari. Noi doar am moștenit rețele... Ce vrei...

Generalul pufnise în râs.

– Îți urez un zbor plăcut. Vezi, când ajungi la Fort Lauderdale, caută-l pe colonelul Swing din partea mea. E un excelent jucător de bridge.

– Știi că nu joc bridge.

– Ce importanță are? Sunt sigur că o să vă înțelegeți perfect. Iar soția lui gătește o mâncare mexicană excelentă.

– E mexicancă?

– Cine? Mary Swing? Oh, nu! E englezoaică get-beget. Swing a cunoscut-o în '46, înainte să evacuăm ultimele trupe din Anglia. E englezoaică, dar știi cum sunt ele! Se dau în vânt după tot ce nu e britanic!

Bainbridge dădu să râdă, dar se întrerupse în ultimul moment. William Dougherty fusese căsătorit tot cu o englezoaică, dar ea murise acum opt ani, la Seattle. Cancer de col uterin.

– În regulă, Will! Am să-i caut pe soții Swing.

– Salută-i din partea mea. Făcu o pauză. Și zici că merită să-mi pun prestigiul în joc pentru „albinoșii" ăștia ai tăi?

– De câteva minute, se uită Bainbridge la ceas, „albinoșii" ăștia sunt ai tăi... Și nu mai face fițe, Will! Te cunosc bine. I-ai fi ajutat chiar dacă nu te-aș fi rugat eu.

Dougherty dădu de câteva ori din cap și, înainte ca Bainbridge să schițeze vreun gest, îl salută el primul:

– Sunt sigur că mi-ai lăsat o unitate... ăăă, cum să spun... o unitate trăsnet? Așa zic băieții acum?

– Mda. E o unitate trăsnet, recunoscu Bainbridge, apoi salută și el și se urcă în jeep.

Când ieși pe poarta unității, se întoarse să se uite după general. Rămăsese nemișcat, în mijlocul platoului, și briza ușoară a serii făcea să-i fluture discret pulpanele vestonului descheiat.

Abia atunci realiză că William Dougherty nu purta cravată. Avea o eșarfă elegantă, albă, asemănătoare cu cele purtate de piloți în primul război mondial.

*

Dougherty îi cântări pe cei nouă „albinoși". Și ei îl priveau la fel de atenți, neștiind cine este generalul care intrase în arest, numai ca să-i iscodească cu atâta atenție. Păreau agitați, iar cel mai scund dintre ei, un brunet cu nasul coroiat, uriaș, purtând gradul de locotenent, abia dacă se abținea să nu țâșnească în picioare și să nu-i ceară ceva.

Probabil își imaginează că sunt vreun șmecher chemat să-i ancheteze, își spuse Dougherty și se apropie de năsos.

– Sunt generalul William Dougherty. Ești șeful acestor oameni?

Mart se ridică imediat.

– Da, domnule general. Locotenent Martin Myers. Unitatea SEAL Quang Ngai. În permisie la Tokio.

Will dădu din cap, cu un aer gânditor.

– Înțeleg. După cum ți-am spus, repetă el, sunt generalul William Dougherty. Unitatea SEAL, Quang Ngai. Sunt noul vostru comandant. În misiune la Tokio, ca să-și scoată oamenii din arestul garnizoanei.

Falca lui Mart se relaxă cu lentoare, dar generalul nu-i mai acordă nici o importanță și ieși din celula arestului.

– Vreau să-l văd pe generalul Ambruster, spuse el sergentului care închidea celula în urma lui. Am auzit că-i place teribil de mult ceaiul ceylonez. E adevărat?

Polițistul clipi mai des. Nu pricepea deloc dacă generalul vorbea serios sau dacă nu cumva îl lua peste picior.

– Nu știu ce-i place generalului Ambruster, domnule general.

– Foarte rău, făcu Dougherty și se uită la Mart. Nici ei n-au știut ce gusturi are Ambruster și uite-i unde au ajuns!

– Locotenentul l-a lovit pe domnul general... zise sergentul.

– Locotenentul a lovit un civil pe stradă, i-o întoarse Dougherty. E un lucru la fel de grav, liniștește-te, îl potoli generalul, văzând mutra încurcată a sergentului. Mă întreb însă: de ce l-o fi lovit?

O luă pe scări și dispăru la etaj. Ajuns într-un hol larg, îl remarcă pe adjunctul lui Ambruster: un tip gras, scund, într-o uniformă de aviație prea strâmtă. Tipul purta ochelari, avea gradul de maior și, Dougherty era sigur de asta, nu zburase în viața lui. Învârtise mereu hârtiile de pe o parte pe cealaltă. Frunzărea o revistă cu poze colorate.

– Hmm! tuși generalul.

Maiorul tresări, vizibil încurcat, și dădu să dosească revista. Dougherty aruncă o privire fugară spre copertele ei: era un Reader's Digest și nu înțelegea de ce ofițerul se jena într-atât că fusese prins citind-o.

– Domnul general Ambruster vă așteaptă, domnule general!

– Abia aștept să-l văd și eu, spuse William și zâmbi înțelegător. Dar nesiguranța de pe figura maiorului nu se șterse. Se răsuci pe călcâie și-i arătă lui Dougherty o ușă. Îl așteptă s-o ia înainte, crispat, după care porni în urma lui.

Ambruster făcea parte, Dougherty se documentase în privința lui, din rasa aceea specială de militari de carieră care nu trăseseră gloanțe decât în ținte de carton, cu condiția să nu fi găsit justificări ca să evite ședințele de tragere. Cu toate astea, eforturile lor se canalizau pentru a da senzația că sunt mai militărоși decât colegii lor de pe fronturi. În cel de-al doilea război mondial, Dougherty cunoscuse nenumărați indivizi de teapa asta. Erau porecliți șacali de pace și făceau parte din trupele care ocupau efectiv un teritoriu eliberat.

Se aflau, mereu, cu un pas în urma frontului și, în cel mai nefericit caz, li se întâmpla din când în când să audă bubuiturile îndepărtate ale artileriei sau vuietul motoarelor de avion. Eventual, ajungeau în situația de a se refugia în adăposturi solide, încălzite și luminate, dacă japonezii se hazardau să bombardeze pozițiile din care fuseseră azvârliți – dar asta era o eventualitate extrem de rară.

Problema era că, după 1946, și acești militari fuseseră etichetați drept combatanți. Dougherty remarcase atunci că, după revenirea în State, inșii ăștia erau cei mai pricepuți să povestească și să descrie războiul din Pacific.

Niște șmecheri, își zise în timp ce se așeza pe fotoliu în fața lui Ambruster. Șeful garnizoanei orașului Tokio era îmbrăcat într-o uniformă impecabilă, regulamentară până și la distanța dintre reverul hainei și marginea baretelor decorațiilor. Lui William îi fu de ajuns o singură privire ca să-și dea seama că Ambruster n-avea nici o Purple Heart printre medaliile sale. Era un tip plin de merite, dar nu fusese niciodată pe front, după cum bănuise.

– Domnule general, începu Ambruster, extrem de sigur pe el. Am înțeles că i-ați văzut deja pe infractorii dumneavoastră.

Dougherty se încruntă discret. Observă că buzele lui Ambruster se îngustaseră extrem de mult sub mustața stufoasă – o replică a faimoaselor mustăți britanice văzute prin filme. Păcat că la Infanteria USA cravașele nu erau regulamentare, pentru că atunci Ambruster ar fi făcut și el rost de una.

– Dacă vorbiți despre *oamenii* mei, sublinie Dougherty, tărăgănat, ei bine, aflați că i-am văzut. Dar știați că am să fac acest lucru. Nu v-a parvenit telegrama mea?

– Ba da! Mă așteptam însă să treceți mai întâi pe la mine.

Ochii lui Ambruster sclipeau. Dougherty se prefăcu că nu-și dă seama de situația în care se afla interlocutorul său. În același timp, își dădu seama că îi va fi extrem de greu să-l convingă cu frumosul să-i elibereze oamenii. De fapt, își spuse el, un general combatant n-ar fi ajuns în vecii vecilor să fie plesnit pe stradă de un locotenent.

– Am ținut, înainte de toate, să-i cunosc. Am luat unitatea în primire abia alaltăieri.

– Nu pot spune că aveți noroc, se lăți un surâs strâmb pe fața lui Ambruster.

– Știu eu ce înțelegeți dumneavoastră prin noroc, domnule general? În fața ochilor săi holbați, Dougherty se scotoci în buzunare, iar Ambruster, îndatoritor, împinse scrumiera de pe masă mai aproape de fotoliul în care stătea oaspetele său. Nu mică îi fu mirarea însă când generalul îmbrăcat în alb, uluitor de insolent din cauza eșarfei albe pe care o purta la gât, îi întinse un pachet galben. E ceai Svinagaram, de Ceylon. Am auzit că vă place foarte mult.

Hipnotizat parcă, Ambruster se ridică de pe scaun și se întinse să ia pachetul. Îl duse imediat la nas și dădu din cap, încântat.

– De unde știați că-mi place ceaiul? Mai ales cel ceylonez?

– Armata nu este chiar atât de mare, iar generalii nu sunt chiar atât de numeroși ca să nu afli ceva ce te interesează depre o persoană anume, începu Dougherty. În plus, continuă el scârbit de ce trebuia să facă, e multă vreme de când sunt general. Cunosc multă lume. Cu mulți dintre ei am făcut frontul. Și în Pacific și în Coreea. În generațiile vechi se punea mai mult preț pe prietenie, știți, păru el să se justifice.

Ambruster îi urmări scurtul discurs cu atenție încordată. Nu se aflase niciodată sub o ploaie de gloanțe, e drept, dar se pricepea al naibii de bine să înțeleagă aluziile.

– Beți un ceai cu mine? îl întrebă brusc.

– De ce nu? Și mie îmi plac ceaiurile ceyloneze.

– Ahh... făcu Ambruster, încântat. Înseamnă că pe undeva ne asemănăm...

– În privința ceaiurilor, da. Dar mă tem că asemănările dintre noi doi se întrerup aici.

Ambruster ridică din umeri și se sculă de pe scaun. Se îndreptă către un birou situat în spatele său și scoase un minuscul serviciu de ceai din porțelan verde. Alinie cănile, după care

scoase o spirtieră veche din bronz, un ibric și se apucă să prepare ceaiul.

– Zahăr, cumva? întrebă la un moment dat.

– Un vârf de linguriță, numai. Înainte să dea în clocot.

Ambruster încuviință. Mai forfoti cu instrumentele și cestile preț de un minut, apoi puse serviciul de ceai pe o tăviță indiană pe care o așeză pe birou. Dougherty își luă ceașca și se uită atent la desenul ei: un dragon în tonuri ocru. Urma partea cea mai grea: duse cana la gură și sorbi o gură din lichidul fierbinte.

În sinea lui, își spuse că trebuia să fii un pervers ca Ambruster ca să te bucuri că bei lichide abia scoase de pe foc și amare ca iasca. Era pentru prima oară când punea gura pe un astfel de ceai și n-ar fi făcut-o nici mort dacă n-ar fi fost la mijloc oamenii ăia ai lui pe care îi văzuse pentru prima oară acum zece minute.

Dar Personne insistase, iar Bainbridge îi dăduse dreptate: ca să trimiți niște indivizi cu sorți de izbândă tocmai la Haiphong, era nevoie numai de „albinoși" și de nimeni altcineva.

– E minunat, domnule general, spuse Ambruster cu glas visător.

Dougherty se întrebă cum de putea vorbi individul. În ce-l privea, cerul gurii îi era numai rană, iar amăreala îl împiedica să respire cum trebuie.

– Mă bucur că vă place, reuși el să articuleze, după care atacă, direct. Ce aveți de gând să faceți cu oamenii mei, domnule general?

Ambruster mai sorbi o gură de ceai. Dougherty îl imită, în așteptarea răspunsului.

– Am să aplic regulamentul, zise Ambruster într-un târziu. Unde am ajunge dacă locotenenții se apucă să-i lovească pe generali?

– Locotenentul Myers nu v-a recunoscut, domnule general.

– Cum spuneți. Unde am ajunge dacă locotenenții se apucă să lovească civilii de pe stradă?

– Am înțeles că ați avut o discuție în contradictoriu...

– Unde am ajunge dacă locotenenții se apucă să lovească civilii care îi contrazic?

Cei doi generali se priviră în ochi. Dougherty simți nevoia să-l întrebe pe Ambruster unde s-ar ajunge dacă generalii se apucă să se încurce cu ambisexuații care țin localuri deocheate prin garnizoanele lor, dar se abținu. Localurile deocheate au rostul lor în economia unei armate.

– Uitați ce este, domnule general! Vă dați seama că n-am bătut drumul de la Saigon până la Tokio fără o motivație extrem de serioasă...

– Motivațiile dumneavoastră nu mă privesc, domnule general! Regulamentul este valabil în toată armata. Dumneavoastră ce-ați face dacă unul dintre subordonații mei v-ar lovi?

– Cu tot respectul, domnule general! îl întrerupse Dougherty sec. Nici un subordonat de-al dumneavoastră n-are cum să ajungă prin locurile în care lucrez eu!

– Poftim?! nu înțelese Ambruster.

– Spuneam că oamenii dumneavoastră se țin departe de garnizoanele pe care le conduc eu. Din cauza asta, se află în imposibilitate practică să mă lovească...

– Ahh... făcu Ambruster și mai sorbi o gură de ceai. Mi se pare bizar, schimbă el tonul. Ați bătut tot drumul până aici pentru niște oameni pe care nu-i cunoașteți... De ce?

– Am bătut tot drumul pentru niște oameni pe care nu i-am *văzut*. De *cunoscut* însă, i-am cunoscut foarte bine. De la Iwo Jima încoace am tot avut prilejul să cunosc tipi ca ei...

– Și toți se ocupă cu... hmm! Toți ajung să lovească la un moment dat generali?

– Nu prea apucă s-o facă. Mor de tineri, știți! În SEAL se estimează pierderi de 60-75% în misiuni...

– Aha! Să înțeleg că asta le dă dreptul să facă ce vor?

– Nu! Să înțelegeți că ar trebui să fiți mai înțelegător cu ei...

– Locotenentul dumneavoastră m-a lovit în public, domnule general!

– De ce nu l-ați pocnit și dumneavoastră, domnule general? Dacă ați fi șters cu el trotuarul, m-ați fi scutit pe mine de un

drum lung, aș fi putut să-mi încep misiunea primită și v-ați fi răcorit și dumneavoastră...

– Uitați că sunt general? Cum era să mă bat cu el pe stradă?

– Cu pumnii! Sau cu picioarele. Dacă i-ați fi tras una, repet, am fi fost mulțumiți cu toții.

– Poate că aș fi făcut-o. Numai că omul dumneavoastră m-a lovit prin surprindere.

Dougherty tocmai se scotocea după țigări. Înlemni la jumătatea gestului. Aruncă o privire către Ambruster și citi în ochii lui ura. Vechii lui tovarăși îi povestiseră despre apucăturile bizare pe care le avea Ambruster. Probabil că zăcând pe jos, lângă Stanley, după ce o încasase de la Myers fără să riposteze deloc, se simțise ca unul despre care iubita își dă brusc seama că e un laș incorigibil.

– Sunt convins că l-ați fi plesnit pe Myers de nu se vedea, îi veni o idee lui Dougherty. Și Myers a recunoscut chestia asta. Am avut noroc că generalul s-a abținut, așa mi-a spus în arest, după ce am dat ochii cu el... De altfel, locotenentul meu este dispus să vă ceară scuze în public. Dacă vă gândiți, cumva, la o altă manieră prin care ar putea să se achite de dumneavoastră, spuneți-o! Martin Myers m-a rugat să vă transmit că e dispus să vă acorde satisfacție în orice fel doriți...

Ambruster deveni brusc atent. Scosese din sertar o pilă de unghii și se prefăcea absorbit de degetele sale. Dougherty nu se putu abține să nu-și amintească de Jacques Personne.

– Domnule general! spuse Ambruster. Mă simt foarte încurcat. Sunteți deosebit de amabil. Dar ce se alege de prestigiul meu? Subordonații mei abia așteaptă să le aplice o lecție șmecherilor din armele speciale... După ei... Se întrerupse, văzând pleoapele îngustate ale lui Dougherty. Scuzați-mă, domnule general, dar știți și dumneavoastră cum se vorbește!

Ambruster ridică din umeri, lăsând să se înțeleagă că nu mai era nimic de spus. Hotărârea lui fusese luată și nu avea de gând să dea înapoi. De altfel, începuse să se foiască în scaunul lui, ca și cum se pregătea să se ridice și să plece.

Dougherty n-avea de ales. Trebuia să-și joace cartea. Unde nu-l putuseră ajuta colegii de generație, îl ajutase Jacques Personne. Un infatuat. În război însă, trebuia să te folosești de toți cei care-ți întindeau o mână de ajutor.

– Cum ziceți, domnule general! păru Dougherty că se lasă convins. Problema dumneavoastră este să aplicați regulamentul în garnizoana Tokio. Problema mea este să efectuez o misiune cu oamenii pe care îi rețineți dumneavoastră. Sunt dispus să merg până în pânzele albe ca să-i recuperez în timp util. Am să mă duc pe Ginza, la *Hirakari*, să stau de vorbă cu Stanley Delorme, patronul. Aș vrea să aud și părerea lui...

– A lui Stanley Delorme? Ochii lui Ambruster se căscară larg.

– Exact. Am înțeles că a fost de față la altercația dumneavoastră...

– Stanley Delorme nu este militar! Stanley Delorme este un găinar care ține un local! Stanley Delorme...

– Stanley Delorme poate fi citat în instanță, i-o reteză Dougherty. N-am ce să fac! Am nevoie de locotenentul Myers! Sunt dispus și e dispus să acceptăm un proces cu dumneavoastră, numai să plece în misiunea care îi va fi încredințată. Pentru asta, am de gând să vorbesc cu Delorme. Sunt sigur că, deși vinovat, un avocat bun îi va găsi circumstanțe atenuante...

– Circumstanțe atenuante?...

– Exact! Faptul că nu purtați uniformă când v-a lovit. Faptul că nu v-ați prezentat funcția și gradul. Știu eu? Poate că l-ați întărâtat sau poate că or mai fi și *alte* lucruri de spus...

Ambruster înghiți în sec. Era momentul ca Dougherty să se ridice și să mimeze graba. Se uită la ceas și țâșni din fotoliu.

– O secundă, domnule general! îl opri Ambruster și se apropie de el. Ziceați că omul dumneavoastră e gata să-și ceară scuze?

– Fără discuție, domnule general!

– Înțeleg! făcu Ambruster și se prefăcu dus pe gânduri. Se aplecă asupra biroului și-și chemă aghiotantul. Instantaneu, maiorul obez în uniformă de aviator își făcu apariția în încăpere. Uitați! reluă Ambruster. Înțeleg că sunteți presat de misiunea

dumneavoastră. În plus, nici eu, nici dumneavoastră nu dorim să pierdem timp.

– Exact, domnule general!

– Bine. Sunt de acord ca locotenentul Martin Myers să-mi prezinte scuze în public. Hector! se răsuci Ambruster către aghiotantul său, iar Dougherty abia dacă se abținu să nu pufnească în râs: pe un astfel de exemplar cum era maiorul, nici că putea să-l cheme altcumva decât Hector! Notează că îmi retrag plângerea împotriva lui Myers, la rugămintea expresă a domnului general Dougherty, cu condiția ca locotenentul să-și ceară scuze în fața oamenilor noștri!

– Cum spuneți, domnule general! aprobă Hector.

– Când este locotenentul dispus să-mi ceară scuze? se interesă Ambruster.

– Chiar acum! se repezi Dougherty. Suntem deja în întârziere.

– Bine! Am să-mi chem ofițerii din birouri și vă aștept aici. La mine...

Ochii lui Ambruster luceau, iar Dougherty, dând mâna cu el, avu impresia că strivește în palmă o broască cleioasă. Se grăbi să iasă din birou.

*

Când sergentul care păzea arestul deschise gratiile, cei nouă se ridicară în picioare ca la un semn.

– Locotenent Myers la ordinele dumneavoastră, domnule general!

Dougherty păși în arest și strâmbă din nas. Se răsuci cu lentoare, privindu-l pe sergent.

– Întotdeauna e mizeria asta în arestul vostru?

Sergentul aruncă o privire scurtă către „albinoși" și spuse:

– Au văzut și băieții, domnule general! Avem probleme cu canalizarea! Degeaba i-am ocupat pe japonezii ăștia! Habar n-au cum se construiește o canalizare!

– Sunt curios să te fi văzut ce te făceai cu canalizarea în Filipine! Pe Douglas Mac Arthur nu-l interesau argumentele astea!

Tipul ridică din umeri, ca și cum ar fi sugerat că Ambruster nu era Mac Arthur.

– Mda, îi citi gândurile Dougherty. Aș vrea să rămân câteva clipe singur cu oamenii mei.

– Cum doriți, domnule general!

Ieși și dădu să închidă ușa, dar Dougherty îl făcu atent:

– Poți s-o lași deschisă. O să te sune Ambruster cât de curând să-ți spună că trebuie să le dai drumul. Simți privirile neîncrezătoare ale celor nouă foci ațintite asupra sa. Doar nu vă imaginați că era să vin de la Quang Ngai până în cloaca asta ca să plec fără voi...

– Domnule general...

– Nici un *domnule general*! îi opri Dougherty. Ambruster a fost de acord să vă elibereze și să uite totul cu condiția ca Mart *năsosul*, accentuă el, să-i ceară scuze în fața tuturor colegilor ofițeri pe care o să-i găsească la ora asta în clădire.

– O să-l aducă și pe Stanley?

Dougherty îl privi pe Mart.

– Uite ce e, locotenente! Nu numai că am bătut avioanele din Vietnam până în Japonia ca să te scot din rahat, dar a trebuit să duc o muncă de lămurire a dracului de grea cu Ambruster ăsta din cauză că te-au mâncat pe tine pumnii acum două zile, pricepi? Așa că ai să ieși imediat din celulă, oamenii tăi te vor urma, și îi vei cere scuze frumușel lui Ambruster! 'Nțeles?

– Am înțeles, domnule general!

– Încolonarea! ordonă Dougherty, aproape în șoaptă.

Ieșiră. După un minut, intrau în biroul generalului Ambruster. Era plin de lume. Ofițeri, subofițeri și personal auxiliar. Probabil că toate celelalte birouri erau goale la ora asta. Ambruster stătea răstignit în scaun și se prefăcea preocupat de manichiura sa.

– Eh? se uită el țintă la Myers.

– O secundă! îl întrerupse Dougherty și își opri privirile asupra celui mai apropiat ofițer, un tinerel slăbuț care se bâțâia cu un dosar în mână. Te rog să-mi faci legătura cu aeroportul Koichi, îi

spuse cu voce liniștită, ca și cum ar fi fost la o cină în familie și ar fi cerut sarea.

Ambruster avu un moment de surpriză, dar tânărul ofițer se și repezise la telefon. Formă un număr, zise câteva vorbe, după care îi întinse receptorul lui Dougherty.

– Aveți aeroportul militar Koichi, domnule general.

– Mulțumesc. Se apropie de birou cu pași măsurați și luă aparatul din mâna tânărului. Sunt generalul Dougherty. Fitz! Tu ești? Ambruster înghiți în sec. Fitz era Edward Fitzroy, general de escadră. Nimeni n-avusese vreodată curaj să-i sufle în ciorbă. Will sunt! Am rezolvat problema de care ți-am spus. Trimiți două mașini după noi? Sunt în biroul domnului general Ambruster!

Din aparat se auzi o hărmălaie nemaipomenită care îl făcu pe Dougherty să îndepărteze receptorul de ureche. Ambruster se înroși, iar focile își dădură coate.

Generalul Dougherty continuă:

– Fitz, înțelege-mă! *Eu* vreau să vin cu mașinile tale! Tu oricum n-ai cum să mă pui într-un avion mai devreme de o jumătate de oră! Închise telefonul cu un gest scurt și se răsuci spre Mart. Spune-i domnului general Ambruster ce mi-ai spus mie, locotenent Myers!

– Domnule general Ambruster, vă rog să-mi acceptați scuzele pentru ieșirea de acum două zile! Problema e că nu m-am putut controla, dar asta nu justifică nicicum comportamentul meu... Dacă ați fi însă la curent cu ce nebunie a pus pe roate la *Hirakari* doamna Stanley Delorme, cred că m-ați înțelege!

Hector își drese glasul, iar Ambruster se foi în scaun. Dougherty aruncă o privire către subordonatul, său după care interveni mieros:

– Vi se pare satisfăcător, domnule general?

– Băiete... se uită Ambruster către Mart.

– Vorbiți cu locotenentul Myers Mart, șef de pluton în cadrul SEAL, domnule general! îl întrerupse Dougherty, cu glas din ce în ce mai apăsat. Locotenentul Myers, sublinie el, tocmai v-a cerut scuze! Vi se pare satisfăcător?

Ambruster rămase perplex.

– Locotenente, îți accept scuzele numai pentru că un general al Armatei SUA a intervenit pentru tine!

– Vă rog, domnule general! interveni Dougherty. Obișnuiesc să-mi rezolv problemele cu subordonații mei de unul singur. Oamenii mei sunt liberi să părăsească garnizoana Tokio?

Ambruster dădu din cap:

– Sunt liberi să se ducă unde vor. Și sunt liberi să se întoarcă la Tokio tot când vor...

Afișa un zâmbet sigur pe el, iar Mart îi pricepu sensul imediat: Ambruster îi aștepta ca pâinea caldă să revină. O a doua șansă pentru ei în fața Poliției Militare de aici nu va mai exista.

– Am onoarea să vă salut, domnule general! spuse Dougherty și se îndreptă către birou. Instinctiv, ceilalți ofițeri se dădură la o parte din calea sa, iar William dădu mâna cu Ambruster.

– Puteți să așteptați aici până vin mașinile generalului Fitzroy, îl invită Ambruster.

– Prefer să așteptăm în stradă, domnule general, zise Dougherty. Mai am de rezolvat niște probleme personale până plec și nu vreau să vă impun prezența mea...

Se întoarse, mai privi o dată la cei nouă subordonați ai săi și ieși din birou fără să mai scoată o vorbă.

Ceilalți, focile inclusiv, se priviră încurcați.

– Puteți să plecați, găsi Ambruster o ieșire.

Mart se uită la oamenii săi și le făcu semn cu bărbia către ușă.

– La voi, la foci, nu s-au inventat ordinele? îl împunse Hector cu privirea. N-aveți grade, sau ce?

– Acționăm mai mult în apă, domnule maior, îi răspunse Mart. Și când ești în costum de baie, n-ai pe ce să-ți prinzi epoleții!

3

Locotenentul Boris Denisovici Volkov abia dacă a avut timp să strângă biletelul în pumn. Crezuse că o dată cu plecarea de la Murmansk o să scape de *ei*. Dar iată că dăduseră peste el și aici, la peste treisprezece mii de mile marine depărtare de bază, după aproape o lună de vagabondaj subacvatic, cu numai două ieșiri la suprafață, toate supravegheate de sateliții Kosmos. Un marș fără probleme, desfășurat în deplină siguranță, îi asigurase comandantul submarinului *Komsomol*, colonelul Nikitin.

Plecaseră în 8 august de la Murmansk, prin șenalul submarin care îi scosese la peste nouă mile marine de țărm, într-o zonă supravegheată la sânge de navele de patrulare. Dintr-o comunicație codificată care nu durase mai mult de zece secunde, aflaseră că sectorul era liber și puseseră cap compas la 330 de grade.

După numai o zi de navigație, întâlniseră primele aisberguri, iar după încă douăsprezece ore intraseră sub banchiză și schimbaseră capul compas la 235 de grade. Ieșiseră în marea liberă la două sute de mile nord-vest de arhipelagul Feroe. Acolo, comunicaseră încă o dată cu baza și li se dăduse noul itinerar: să străbată Atlanticul de la nord la sud, fără să iasă la suprafață decât în largul coastelor angoleze, la un punct precis, situat la douăzeci și opt de mile vest de Luanda, unde vor fi mascați de un pescador sovietic.

Pe 21 august ajunseseră la întâlnire, iar Boris dedusese pe parcurs că nici chiar taciturnul Nikitin habar n-avea de ținta finală a călătoriei. Asta îl făcuse să respire ușurat, sperând că nu-i

vor mai da niciodată de urmă și o înjură în gând pe Maşa, care îl adusese în situația de a fotografia tunurile ce adăposteau rachetele tactice ASA. Băieții le spuneau în particular *Groznîi*, dar, de fiecare dată când o făceau, se asigurau că nu-i aude nimeni.

Maşa era soția lui Boris. Principalul ei punct forte era faptul că purta numele amiralului Kuznețov, de la Marele Stat Major al Armatei Nord. Era fiica lui, locuia la Leningrad împreună cu părinții ei și era studentă la Universitate, unde studia engleza. Era cu opt ani mai mică decât Boris – o tipă slabă și micuță, cu ochelari cu rame înguste, lucioase. Ofițerii de marină de la Leningrad roiau în jurul ei, deși nu era o mare frumusețe, iar comportamentul ei era mai mult decât exemplar. Poate prea tăcută, dar seriozitatea ei, la care se adăuga un anumit farmec discret, îl făcu pe Boris să se abțină de la comentariile suculente pe care o suită de bărbați respinși le făceau pe seama ei.

Începuseră să iasă cu un an în urmă. Se spunea despre Boris că era un tip atractiv, dar ce era atractiv pentru alte femei nu mergea cu Maşa. Nu-i plăcea să iasă la restaurant, nu gusta niciodată alcool, iar când el îi cumpărase odată un flacon cu parfum franțuzesc (*Eau de „Je reviens"*, Lancôme), Maşa dăduse din cap, îl primise fără multe nazuri, dar subliniase că era ultima oară când acceptă ceva atât de scump de la Boris.

Pe amiralul Kuznețov l-a cunoscut la ziua de naștere a Mașei din 1966, în 5 ianuarie. Era un tip extrem de gras, aproape chel, care afecta un bâlbâit elegant ca un englez bine crescut, care se lăuda că e în stare să prindă pește la orice latitudine, pe orice fel de vreme, și care fuma țigări pe care și le rula singur cu un aparat de plastic. Nu aducea deloc cu un șef de departament strategic și ai fi fost tentat să crezi că nu e în stare să încapă prin tambuchiurile nici unui submarin, iar dacă și-ar fi pus în cap să se strecoare prin culoarele înguste ce uneau cabinele cu puntea de comandă, nu-l vedeai decât într-o singură ipostază: rostogolindu-se ca o imensă bilă din carne.

Nimic mai greșit. Kuznețov vizitase *Komsomol* de două ori până acum și se descurca de minune pe coridoarele înguste.

Deși îl cunoștea bine pe Boris de acasă, prima oară când venise pe submarin, în noiembrie 1966, nu-i acordase nici cea mai mică atenție când trecuse în revistă ofițerii. După două zile însă, când Boris o condusese acasă pe Maşa, amiralul îl întâmpinase în hol și-l invitase în sufragerie, la o discuție între patru ochi.

Boris își imaginase că avea de gând să-l întrebe despre intențiile pe care le avea cu fiica lui; probabil că îl considera și pe el, ca și pe alții, doar un vânător de partidă. Cu toate astea însă, amiralul nu-i vorbise nici o secundă despre fiica sa. Conversația lor din acea seară s-a învârtit doar în jurul submarinului. Au discutat despre generalități: cum e viața la bord, cum se gătește, despre rațiile de imersiune etc.

Amiralul părea că recită un text învățat pe dinafară. A părut că se ambalează doar când au vorbit despre pescuitul în larg, moment în care Boris a pierdut șirul discuției: habar n-avea ce erau instrumentele despre care vorbea amiralul Kuznețov; în plus, Boris nu suporta pescuitul.

Plecase de la întrevederea cu amiralul fără să înțeleagă care fusese rostul ei. Se mai gândi un timp la toată povestea, apoi o uită.

Însă, după câteva zile în care fusese foarte îngândurată, Maşa îi spusese lui Boris că tatăl ei are probleme la comandament. Din câte îi povestise ea, reieșea că între Kuznețov și amiralul Bagration, comandant la Marele Stat Major de la Moscova, intervenise un conflict profesional legat de sistemul de rachete de pe navă.

– Vorbești despre *Groznîi*? se mirase Boris, care se ocupase cu montarea tunurilor lansatoare de rachete în coloanele submarinului.

– Tata mi-a spus că se numesc ASA...

Boris râsese:

– ASA e numele lor real. Dar noi le zicem *Groznîi*. Ce e cu ele?

– Arkadi Mihailovici Bagration este văr primar cu un profesor de electronică de la Magnitogorsk. Profesorul acela a insistat să se monteze un anumit sistem de navigație pe rachete: tipul

proiectat de el, bineînțeles. Dar din referatele primite de tata reiese că profesorul de la Magnitogorsk a făcut o treabă de mântuială. Oricum, a avut câștig de cauză, ajutat fiind de Bagration, și institutul lui a primit comanda pentru sistemul de orientare a rachetelor. Ei, tata mi-a spus că aveți trageri peste două săptămâni. El este convins că rezultatele tragerilor vor fi falsificate în raportul pe care îl vor prezenta la Moscova și ar fi vrut, dacă nu ți se pare prea deplasat, să-i dai și lui o copie a rezultatelor ședinței de tragere. Mi-a spus că s-a interesat de tine, că ești un element de perspectivă care va putea să urce rapid în grad și că, în general, toată lumea zice că ești capabil. Bănuiesc că nu ți-e dificil să obții o copie a ședinței de tragere...

Creierul lui Boris începu să lucreze febril. Ca să-l poată ajuta efectiv pe viitorul său socru, ar fi trebuit să-i predea o copie cât se poate de evidentă a înregistrării ședinței de tragere. Asta însemna să fotografieze sau să reproducă direct în calculator graficul tragerii și să facă o replică după el.

Asta însemna și Curtea marțială. Și dacă era prins, și dacă Kuznețov avea de gând să se folosească de grafic. Din momentul în care un dușman cum era Bagration ar fi văzut înregistrarea ședinței de tragere, el, Boris Denisovici Volkov ar fi devenit principalul suspect.

Îi explică acest lucru Maşei.

– Îți dai seama că tata știe cum se pune problema... îi reproșă ea, arborând un zâmbet bizar care îl făcu pe Boris s-o privească cu alți ochi: nu mai aducea nici pe departe cu fata reținută de până atunci. O să facă tot posibilul ca să te protejeze...

– Aș bea ceva, spusese Boris, din ce în ce mai uluit.

Ca de obicei, Maşa făcuse nazuri. Până la urmă acceptase să meargă cu el pe Nevski Prospekt, dar insistase ca ei să nu-i comande decât o limonadă.

Peste exact nouă zile, la aceeași masă, Boris îi dăduse Maşei documentele cerute. Și pentru că nu i se păruse elegant să îndrăznească acum, când tocmai îi făcuse un serviciu, amânase cererea în căsătorie.

După încă trei săptămâni, o comisie de experți vizitase submarinul: se ordonase o ieșire în larg cu armamentul de război și, fără nici un fel de pregătire prealabilă, se organizase o ședință de tragere tactică. Ca și cu o lună în urmă, erorile au fost prea mari, astfel încât în decembrie, sistemul de ghidare al rachetelor a fost modificat.

Între timp însă, Boris o ceruse pe Mașa în căsătorie. Ea l-a refuzat, motivând că tatăl ei traversa o situație dificilă. În ianuarie 1967, Boris i-a cerut din nou mâna, iar ea l-a făcut să creadă că lucrurile vor decurge după cum dorea el, numai că, momentan, amiralul Kuznețov avea de rezolvat o serie de probleme importante care îl țineau mereu ocupat.

– La vară însă, vom avea tot timpul...

Dar până atunci, Boris trebuia să aducă protocoalele unei noi ședințe de tragere în care era utilizat noul echipament.

De data asta, locotenentul Volkov făcu în așa fel încât să-l întâlnească pe viitorul său socru. De când avusese loc tărășenia cu primele înregistrări, îl mai văzuse pe bătrânul Kuznețov de mai bine de zece ori, dar el nu făcuse nici o aluzie la cele petrecute atunci.

Era o seară geroasă, de început de februarie, când Boris îl aștepta pe amiral pe trotuarul de vizavi de Statul Major al Armatei Nord. Îl văzu de când coborî din lift în holul cu covoare de culoarea vișinei și traversă. Îl prinse chiar când se pregătea să urce în Volga trasă la scară.

– Tovarășe amiral... îi șopti, zâmbind.

Kuznețov avu un moment de nesiguranță, dar izbucni în râs, ca și cum ar fi revăzut un vechi prieten de front.

– Boris Denisovici! Cum merge? Facem o plimbare pe jos?

– Sunt minus 15 grade C, se auzi vocea șoferului, și doamna mi-a zis să mergem direct acasă...

Amiralul hohoti și-l bătu pe umăr pe Boris:

– Ai văzut ce te așteaptă? Crezi că Mașa nu e fiica mamei ei? Se aplecă și-i întinse șoferului o bancnotă de cinci ruble: Uite,

Tivisok! Du-te și ia-ți o sticlă de Krepkaya și nu-i sufla o vorbă *tovarășei*! Ne întâlnim peste o oră la Cercul Militar. E bine?

– Nu e bine, tovarășe amiral! replică șoferul. Dar eu sunt la mijloc. Așa că, ce să fac? O să mă duc să cumpăr votca aia...

Volga dispăru după un colț, iar cei doi o luară alene prin aerul înghețat. Vreme de câteva minute, se plimbară fără să scoată o vorbă, privind încoace și încolo. La un moment dat, ajunseră în dreptul unui pod care traversa Neva, iar amiralul îi făcu semn lui Boris că dorește să traverseze.

– Se spune, își justifică el alegerea cumva, că Rasputin a alergat până pe podul ăsta și că prințul Demîdov l-a mai împușcat o dată aici și abia după aia șmecherul a căzut printre sloiuri. Ce părere ai?

– Zic că e o poveste frumoasă.

– Frumoasă, zici... dădu Kuznețov din cap și își ridică gulerul mantalei albastre într-un mod cât se poate de neregulamentar. Ce mai pește a fost și Rasputin ăsta! Știai că i-au găsit apă în plămâni? Asta vrea să spună că Rasputin a și înotat prin Neva înainte să-și dea duhul... De asta ce părere ai?

– Nu știu. Zău.

– Eh, făcu bătrânul cu un aer fatalist și fornăi ca un cal, răspândind pe nări un jet gros de aburi, e plin de Rasputini. Rusia, cel puțin, a fost mereu plină de Rasputini. Vin niște indivizi și se prefac că știu să citească în stele. Îți explică ce ai de făcut și cât de siguri sunt ei că în ziua cutare soarele o să răsară de la stânga la dreapta...

– Soarele? De la stânga la dreapta? se miră Boris.

– Ei, e o vorbă printre pescarii bătrâni. Amiralul făcu o pauză și-l privi pe Boris drept în ochi, oprindu-se la mijlocul podului. Se uită peste balustradă, la sloiurile înghețate, și întrebă: Ți-e cam frică, Boris Denisovici, nu-i așa?

– Mi-e cam frică, recunoscu Boris.

– De ce? îl luă bătrânul direct. Ți-e teamă c-o să te prindă, sau ți-e teamă că-ți trădezi țara?

– Mi-e frică de amândouă.

– Și atunci? De ce i-ai dat Mașei prima înregistrare?

Boris înțepeni pe mijlocul podului. Îi era imposibil să-și dea seama ce urmărește bătrânul. Zilele trecute, când îi ceruse să facă o nouă înregistrare, Maşa pretinsese că Bagration avea de gând să falsifice rezultatele noii ședințe de tragere, ca să arate că și sistemul electronic de ghidare propus de amiralul Kuznețov era deficitar.

– Mi-a spus că aveți dumneavoastră nevoie de ea.

– Și acum? N-o mai crezi? Nu mai crezi că am nevoie de o altă înregistrare?

– Știu eu? făcu Boris și dădu să-și aprindă o țigară. Bătrânul țocăi din buze de câteva ori la rând.

– Nu e bine ce faci! Deloc nu e bine! Îi arătă țigara. Ce naiba o să faci pe submarin dacă te-apucă nervii? Acolo n-ai voie să fumezi!

– Pare dumneavoastră n-ați fi și submarinist și fumător! N-ați fumat niciodată în turnul *schnorchel*-ului?

Fața amiralului încremeni brusc.

– Am nevoie de înregistrarea aia, băiete! Am nevoie de ea ca de aer! Nu pot să-ți spun la ce-mi trebuie, dar crede-mă că nu-ți trădezi țara și că n-o să afle nimeni ce faci! N-are de ce să-ți fie teamă!

Îl privea cu prea multă siguranță în ochi pe Boris. Mult prea calculat. Locotenentul își aminti de aerul cu care îl surprinsese Maşa când îi propusese pentru prima oară să extragă o copie a ședinței de tragere: de ce își mascase ea atât de multă vreme expresia aceea triumfătoare când el acceptase propunerea ei?

Asta îi sugera și bătrânul acum. Boris era sigur că amiralul îl minte. Dar, fără să-și explice cum, ca și cum ar fi fost hipnotizat sau ca și cum ar fi avut chef de joacă, acceptă să-i dea o copie a noii ședințe de tragere.

Când s-a întâlnit cu Maşa la local, până să apuce să-i dea graficul scos din calculator, ea a fost cea care i-a reamintit de discuția legată de căsătoria lor:

– Tatei i-a plăcut foarte mult de tine. Maşa vorbea excesiv de corect gramatical. I-am zis că vrei să ne căsătorim și a fost de acord.

I-o spusese ca și cum i-ar fi acordat un premiu de fidelitate. Apoi Boris îi dădu fotografiile și graficele pe care i le solicitase amiralul.

În iunie se căsătorise cu Maşa. Urmase permisia de o săptămână pe care o petrecuseră în Caucaz. Când reveniseră la Leningrad, ea îi prezentase doi vechi colegi de liceu. Unul dintre ei era profesor de fizică la Universitatea Lomonosov, iar celălalt era expert în combustibili solizi și lucra într-un loc neprecizat, în Urali. Din discuția lor, Boris înțelesese că erau extrem de bine familiarizați cu rachetele ASA. După alte câteva zile, Maşa îi ceruse o schiță a mecanismului electronic de control al ghidării.

Boris îi îndeplinise și această dorință, dar se gândea din ce în ce mai insistent la faptul că poate ar fi fost mai bine să stea de vorbă cu *încă* cineva despre toată povestea asta.

N-a apucat s-o mai facă, pentru că le-a venit ordinul de marș. Boris s-a liniștit, crezând că o dată cu plecarea lui în misiune, toate problemele legate de fotografii și grafice vor dispărea.

Iar când au ieșit pentru a doua oară din imersiune, în dreptul Luandei, locotenentul aproape că uitase de toată povestea.

La Luanda, își împrospătaseră rezervele de aer și primiseră o stivă de mesaje codificate de la Leningrad. La numai o zi după ce reintrară în imersiune, comandantul Nikitin chemase șefii de compartiment la raport și le expusese ultimele instrucțiuni.

Destinația lor era Haiphong, în Republica Populară Vietnam.

*

Încă de când intraseră pe șenalul submarin de la Haiphong, Boris înțelesese din agitația ofițerilor de punte că ceva e în neregulă. Transmisionistul, după o tăcere de mai bine de o lună, părea că are de comunicat cu toate stațiile radio din lume, schimbând canale, selecționând frecvențe și emițând în clar, codificat și în Morse.

Apoi urmaseră exploziile, undeva la pupa. Abia dacă zgâlțâiseră submarinul, dar, pentru toată lumea, au fost semnul că în ciuda precauțiilor lor, *Komsomol* fusese reperat.

Boris a avut presimțirea că, într-un fel, era legat și el de toate astea, iar gândurile rele i-au fost confirmate abia după ce au andocat și au fost vizitați de colonelul Vorobiov, atașatul Marinei URSS la Hanoi. Vorobiov nu venise singur; părea că toată delegația militară URSS din Vietnam îl însoțește, ceea ce îl făcuse pe comandantul Nikitin să strâmbe din nas nu o singură dată. De altfel, îl și întrebase pe Vorobiov, chiar când acesta inspectase sectorul rachetelor, astfel încât să fie auzit de cât mai mulți dintre ofițerii săi:

– Credeți că a fost cel mai bun lucru să aduceți toată lumea asta pe submarin, tovarășe colonel?

– Aveți ceva de ascuns? replicase Vorobiov, clipind mai des îndărătul ochelarilor rotunzi.

Comandantul se uitase cu înțeles către oamenii săi și se lansă într-un comentariu sarcastic la adresa serviciilor de securitate. *Komsomol* navigase camuflat pe o distanță de mai bine de două treimi din lungimea Ecuatorului, oamenii săi avuseseră acces doar la un litru de apă pe zi pentru spălat și băut, numai ca să utilizeze la minimum dispozitivele bastimentului care puteau lăsa „semnături" despre trecerea sa, nu mâncaseră decât rații și nu-și împrospătaseră rezervele de aer decât de două ori. Vreme de treizeci de zile, nu văzuseră decât pereții de oțel ai cabinelor și nu scoseseră periscopul decât pe timpul nopții, câte zece minute pentru a face punctul. Cu toate astea, doar ce intraseră în rada Haiphongului și fuseseră așteptați de un comitet de întâmpinare alcătuit din scafandri inamici, pilotajul către șenalul submarin fusese execrabil și, ca să pună capac la toate, aceiași scafandri reușiseră să depisteze unde intrase *Komsomol*.

– În condițiile astea, credeți că este bine ca atât de multă lume să se vânture prin nava mea?

– Sunt ofițeri ai Armatei Roșii, comandante! Țin să te anunț că sunt răspunzător de toate operațiunile cu trupe sovietice de pe teritoriul Vietnamului.

– Probabil, se enervă Nikitin, pe care subordonații săi nu-l mai recunoșteau. În ultimele cinci minute, vorbise mai mult decât în ultimii doi ani, de când se afla la comanda submarinului. Numai că eu sunt răspunzător de submarinul meu! De tot ceea ce se întâmplă cu el. Am o misiune de îndeplinit, și nu sunt dispus s-o ratez pentru ca dumneavoastră să organizați excursii de documentare pe nava mea. Aveți pentru asta la dispoziție parcul de bastimente de la Leningrad, sau Vladivostok, sau...

– Am să informez Marele Stat Major despre atitudinea dumneavoastră, i-o reteză Vorobiov și se răsuci, ieșind din cabinele de comandă ale rachetelor.

– Chiar vă rog s-o faceți!

Dispăruseră pe scările ce urcau spre puntea de comandă în submersie, fără să mai scoată un cuvânt. Pașii lor se îndepărtaseră, bocănind surd, iar Boris rămase pe loc, privind la ofițerul electronist, un tătar pe nume Hazbariev.

– Nikitin are dreptate, comentă el.

– Bineînțeles. Dă-ți seama că un grup de blonzi grași, în costume, sar în ochi în portul ăsta mai bine decât un urs pe Nevski Prospekt.

Hazbariev ridicase din umeri și ieșise. Boris se pregătea să plece și el, așa că deschise caietul de intrări-ieșiri în comanda rachetelor. Atunci găsi biletul scris de mână.

Fii pregătit pentru contact. Suntem interesați în cunoașterea țintelor programate cu cel puțin treizeci de minute înaintea tragerii. Vei fi instruit asupra modului de comunicare. În caz de nesiguranță, află că avem înregistrările cu graficele pe care le-ai scos din banca de date a submarinului.

Boris înghiți în sec și auzi abia în ultimul moment ușa cabinei bufnind în perete. Clac! Cel care o împinsese fusese atât de nervos, încât ușa grea rămase prinsă în magnetul ce o fixa la perete, împiedicând balansul din timpul ruliului și tangajului.

– Locotenent Volkov?

Era comandantul Nikitin, care venise singur.

– Ordonați, tovarășe comandant!

– Lasă-mă dracului cu formulele astea regulamentare, Volkov! Aș vrea să stăm puțin de vorbă.

Boris strânse bilețelul în palmă până ce simți cum degetele îl dor. Se uită în cabina de comandă a rachetelor și se asigură o dată în plus că rămăseseră singuri. Apoi îi făcu semn lui Nikitin către scaunul în care obișnuia să stea electronistul în timpul tragerilor. De afară se auzi un huruit prelung, care se transmise în scurt timp de-a lungul structurilor de oțel ale submarinului, sub forma unei vibrații ascuțite.

– Am încasat-o la una dintre cârmele orizontale pupa, explică Nikitin și se uită lung spre ușa deschisă. Boris țâșni din scaunul său și o închise. Așa, făcu Nikitin, uite ce e, Boris! Știu că ești în relații foarte bune, ca să spun așa, cu amiralul Kuznețov... Cu toate astea, nu te-ai folosit niciodată de el ca să-ți faci viața mai ușoară aici. Asta spune multe despre tine...

Nikitin îl privea în ochi, iscoditor. Boris simți că e pe cale să se înroșească și privi în jos. Numai că Nikitin interpretă roșeața din obrajii căpitanului drept un semn de modestie, așa că zâmbi și continuă:

– Se întâmplă niște lucruri ciudate în ultima vreme pe submarinul ăsta... Comandantul își drese vocea de două ori. Ăăă... am luat toate relațiile despre tine de la ofițerul nostru de contrainformații și m-a asigurat că ești o persoană de încredere. Aș dori să te folosești de relația ta de rudenie cu amiralul ca să-i împărtășești dubiile pe care le am vizavi de cum merg lucrurile pe *Komsomol*. Noi am navigat camuflați din Oceanul Arctic până la Haiphong, dar cu toate astea, cineva ne-a așteptat aici, știind precis când vom ajunge. Asta înseamnă că există o scurgere de informații chiar de la Marele Stat Major.

– Înțeleg, zise Boris cu voce spartă și se uită după un pahar cu apă. Să fac o cafea? întrebă el brusc, amintindu-și de tabieturile lui Nikitin.

– Nu, nu, nu!

Boris evită să-și privească comandantul, sperând să scape odată de țurțurele de gheață care îi scotocea prin stomac. Fusese un om slab, tatăl său îl avertizase de chestia asta încă din adolescență, iar toți anii de instrucție și de studiu în armată nu fuseseră suficienți ca să-l facă să treacă peste incapacitatea lui de a se sustrage din fața evenimentelor.

– Dumneavoastră nu-l cunoașteți pe amiralul Kuznețov? întrebă el.

– Îl cunosc. Dar tu îi ești ginere. În tine o să aibă mai multă încredere.

– Mda. Ce nu știu eu, încercă Boris să găsească o portiță de salvare, e cum să iau legătura cu el. Doar n-o să ne apucăm să-i transmitem în clar toate bănuielile dumneavoastră.

Nikitin râse și se aplecă spre Boris, bătându-l pe umăr:

– Of, locotenente! Toată viața mea am spus că absolvenții institutelor tehnice militare nu sunt decât niște soldați de mucava! Voi n-aveți războiul în sânge! Mereu trebuie să stea câte un militar adevărat în spatele vostru ca să nu dați cu bâta în baltă! Cum comunicăm cu amiralul... redeveni el serios, păi asta e treaba mea și a ofițerului CI de la bord. Tu trebuie doar să concepi mesajul către amiral!

– Aha! Și, reluă Boris, de unde o să știe Kuznețov că eu sunt cel care îi transmite mesajul? Se va trezi în mână cu o telegramă, sau mai știu eu ce... De unde să știe că eu i-o trimit?

– Ai să faci referire la ceva ce știți doar voi doi, pricepi? O întâmplare, un schimb de replici... ce știu eu?... trebuie să fie ceva!

– Mda, făcu Boris, amintindu-și de minutele în care se plimbaseră peste Neva. Cred că știu ce să-i zic. Spuneați deci că vă e teamă că există o scurgere de informații despre *Komsomol*!

– Da. Și așa cum s-a aflat că ajungem aici la momentul X, se poate afla și despre misiunea noastră, care s-ar transforma într-un eșec. Nu-ți mai spun că toată povestea asta cu șenalul submarin, despre care s-a aflat deja, mă face să-mi fie teamă pentru navă. Putem fi distruși sau blocați aici. Atașatul s-a lău-

dat că scafandrii americani care ne-au așteptat au fost uciși cu toții de un pluton combinat de vietnamezi și de-ai noștri. Dar asta nu înseamnă că inamicul nu mai știe unde suntem și ce trebuie să facem!

– I-au ucis deci!

– Pe unii, da. Pe alții, i-au prins. Stăteau pe un sampan ancorat în radă. Sunt interogați, chiar acum, dar se pare că habar n-aveau ce căutau pe aici, ceea ce nici nu e de mirare. Ofițerul nostru zice că Vorobiov poate să-i chestioneze mult și bine! În astfel de situații, un singur om, comandantul de grupă, cunoaște obiectivul misiunii și nu-l dezvăluie subordonaților decât în ultimul moment. Numai că Vorobiov e mai obișnuit cu petrecerile tovărășești și cu semnarea acordurilor militare decât cu operațiunile...

– Trebuie să aibă un ofițer de informații pe lângă el, nu?

Nikitin se strâmbă.

– Bineînțeles că are. Dar el e mai ocupat cu deslușirea intrigilor fraților noștri vietnamezi decât cu infiltrarea inamicului. În plus, doar n-o fi tâmpit să anunțe Moscova că lucrurile merg rău pe aici... L-ar paște cine știe ce misiune prin Siberia dacă ar recunoaște. Așa că o să ne ocupăm noi de securitatea navei. Așa cum se întâmplă de obicei.

Boris trase adânc aer în piept. Își dădu seama că strângea încă în pumn bilețelul scris de mână. Se întrebă cine i-l trimisese. N-avea cum să fie decât unul dintre oamenii care îl însoțise pe atașatul militar. Se gândi să-i spună chiar acum totul lui Nikitin. Naiba știe ce o să i se întâmple, poate că o să-l împuște sau poate că o să-l trimită pe el în Siberia în locul ofițerului de informații de la Hanoi care nu știa să-și facă treaba; sau poate că o să-i acorde circumstanțe atenuante pentru că va accepta să lucreze alături de cei pe care îi trădase vreme de șaisprezece luni.

Cine știe?

Nu reuși să-și adune curajul și să-i mărturisească nimic. Își spuse că dacă va face mărturisiri după ce va fi luat parte la demascarea celor care vindeau informații despre submarin, o să-i

fie mai ușor să-și susțină punctul de vedere în fața unei eventuale comisii de anchetă.

Apoi își dădu seama că cel cu care trebuia să ia legătura era – culmea ironiei! – chiar amiralul Kuznețov, omul pentru care sustrăsese primele informații secrete de la bord. Așa cum făcea de regulă, Boris renunță să ia orice fel de decizie. Nikitin avea dreptate. Nu era decât un militar de mucava, de care bărbații în toată firea trebuia să aibă grijă să nu calce în strâchini.

– Îmi spuneți ce vă interesează să-i transmiteți amiralului? Aș vrea să concep mesajul...

Nikitin se relaxă dintr-o dată și, pentru prima oară de când dăduse cu ochii cu atașatul Vorobiov, reveni la modul lui obișnuit de comportament. Nu-i răspunse lui Boris decât printr-o încuviințare a capului și-și trase scaunul mai aproape de el.

– Fiind ofițerul care răspunde de rachetele tactice, tot tu ai fi fost primul care ar fi aflat. Era imposibil să aducem până aici armament tactic de uscat fără să nu fim depistați și să nu declanșăm proteste internaționale. Un submarin însă ar fi putut trece nedetectat. Faptul că se știe că suntem aici nu contează pe plan politic. Nimeni nu poate *proba* că suntem aici, nici cu fotografii, nici cu altceva, așa că ne putem duce misiunea la bun sfârșit. Ce avem de făcut? Docul în care ne aflăm acum poate fi descoperit, iar noi putem lansa rachete tactice asupra oricărei ținte dorim în Vietnamul de Sud. Ca să ne acoperim, vom masca tirul nostru cu raiduri de acoperire ale aviației nord-vietnameze. Problema mea este că răspund de *Komsomol* și că va trebui să-l scot cumva din portul ăsta. Aici trebuie să ne ajute Kuznețov! Să afle de unde provin scurgerile de informații și să le intoxice cu date false, referitoare la țintele noastre din Vietnamul de Sud și la amplasarea noastră. În plus, trebuie să-l informăm că vom părăsi Haiphongul...

– Credeți că amiralul are acces la ședințele de stabilire a țintelor, ca să poată influența cu ceva toată povestea asta?

Nikitin se uită lung la Boris. Fusese notat încă de când intrase în Școala Militară Superioară numai cu „excelent". Rapoarte-

le despre el conțineau numai superlative. Părea făcut să câștige mereu. Nici un coleg nu-l antipatiza. Numai că, Boris Denisovici părea să fie genial doar în fața planșetei de proiectare și atunci când programa traseul loviturilor sale.

– Noi nu *credem* că amiralul are acces la ședințele de stabilire a țintelor, spuse comandantul, noi *știm* că amiralul are sarcina de a stabili unde și cum trebuie să lovim. Vreau să-ți spun, sublinie Nikitin sesizând că lucrurile nu-i sunt foarte clare lui Boris, că amiralul Kuznețov răspunde de succesul întregii operațiuni. El a pus la cale toată afacerea asta!

4

Generalul Dougherty puse binoclul deoparte și privi cu ochiul liber la pragurile stâncoase de pe coastele Iwo Jimei. Trecuseră 22 de ani și mai bine de șase luni de când William Dougherty se apropiase de insulă într-o barcă de cauciuc și se lansase, echipat doar cu un slip, un sac de iută cu explozibil și o coardă pentru declanșarea minelor, spre plaja acoperită cu pietriș, având ca punct de reper muntele Suribachi.

Acum stătea liniștit pe pantele aceluiași munte și-i examina de la depărtare pe cei nouă „albinoși".

– Credeți că nu vor fi probleme când băieții vor afla că nu sunt decât sergent și că trebuie să-i conduc? îl întrebă deodată Spaatz.

Personne pufni în râs. Dougherty se prefăcu a nu înțelege întrebarea sergentului.

– Și de ce crezi, mă rog, că vor fi probleme? Tu știi cum se ajunge în șenalul de la Haiphong, ba mai mult, ai mai fost acolo o dată...

– Oricum, se băgă Personne, se cheamă că un sergent o să conducă în acțiune doi locotenenți, alți trei sergenți și...

– Uite ce e! Știi zicala demolatorilor! Când ești în slip, n-ai pe ce să-ți prinzi epoleții!...

– Domnule general! făcu Spaatz. „Albinoșii" ăștia nu sunt niște ageamii! S-ar putea să se înfurie...

– „Albinoșii" ăștia au fost conduși în timpul instrucției tot de niște sergenți... Rămase câteva clipe pe gânduri, apoi reluă,

zâmbind în barbă: Mă rog, ca să nu fie nici un fel de probleme, am să-i anunț personal că se vor pune la dispoziția lui Klaus Spaatz, pur și simplu! Klaus Spaatz, fără grade! Am să te rog să nu le spui ce grad ai, dacă te temi că vor ieși discuții...

– Credeți că ei n-or să înceapă să-și pună nici un fel de întrebări?

– N-or s-o facă în fața mea!... În definitiv, am bătut o grămadă de drum ca să-i scot de la beci!

Dougherty aruncă o privire către țărm și surâse. Focile tocmai își terminaseră încălzirea. Având în vedere misiunea pe care o aveau de îndeplinit, generalul hotărâse să-i pună bine la punct cu înotul pe distanțe lungi și cu procedeele de amplasare a explozibilelor submarine.

Îl alesese pe Klaus drept șef nu numai pentru că fusese o dată în rada portului Haiphong, dar și pentru că, dintre toți, era cel mai familiarizat cu explozibilele. Practic, nu exista mină, terestră, acvatică sau aeriană, care să nu fi fost trecută într-un sertar din mintea lui Spaatz. Colegii lui de la Da Nang spuneau că avea un simț special pentru mine și că era în stare să recunoască modul în care erau declanșate numai dacă se uita ceva mai lung la ele.

– Hai să coborâm! spuse Dougherty și se uită la ceas. Era 8.30. Focile fuseseră lansate în larg, la o milă de țărm, exact cu 70 de minute în urmă. Nu scoseseră un timp nemaipomenit, însă generalul își amintea cât se poate de bine de curenții înșelători din largul Iwo Jimei.

După câteva minute, ajunse în dreptul lor. Myers schiță gestul să se ridice în picioare ca să prezinte raportul, ca de fiecare dată când se apropia Dougherty și, tot ca de fiecare dată, Dougherty îi făcu semn să stea liniștit.

– Ați înotat extrem de încet, le spuse el, potolit.

– Am avut curenți paraleli cu țărmul, domnule general!

– Mda... comentă el, absent. În plus, reluă, ați înotat mult prea mult la suprafață! A fost o vreme când apele astea au fost străbătute mai mult pe dedesubt, pentru că tipii de pe munte trăgeau după ei cu gloanțe de 5,5... Mă rog!

Dougherty se oprise și se uita la Spaatz. Personne rămăsese undeva mai în spate și-și aprinsese o țigară.

– Ceva mine pe traseu? întrebă generalul, îngustându-și pleoapele.

– Nu... veni răspunsul.

– În regulă. Până la următoarea ședință de înot o să stați de vorbă cu *domnul* Spaatz! le spuse. *Domnul* Spaatz, sublinie generalul, este prietenul meu. Este expert în explozibile. Tot ce știți voi laolaltă în materie de mine, la care se adaugă tot ce ați uitat despre explozibile, n-o să egaleze niciodată ceea ce domnul Spaatz știa încă din copilărie despre problemele astea... Domnul Spaatz este cel care vă va conduce în actuala misiune.

Simți privirea întrebătoare a lui Mart ațintită asupra sa. Apoi, ochii tuturor îl iscodiră pe Spaatz. Klaus nici nu se clinti sub examinarea lor.

– Klaus... Sunt ai tăi, încheie Dougherty și se dădu la o parte.

– OK, Will, reacționă Klaus imediat, scuipă într-o parte și avansă în fața focilor. Bun! Înainte de toate, băieți, aș vrea să-mi cartografiați fundul mării pe aici! 'Nțeles?

„Albinoșii" se uitară unii la alții. Mart deschise gura să întrebe ceva, dar Klaus i-o reteză imediat:

– N-ați înțeles ordinul?

– Cum adică, să cartografiem, domnule... domnule... Mart făcu un pas înainte. Scuzați-mă, dar n-am înțeles ce grad aveți, domnule Spaatz!

– Pentru voi, n-are nici un grad, se băgă Dougherty, mieros. Pentru voi, Klaus o să fie pur și simplu domnul Spaatz! Klaus! Vezi că am impresia că tipii ăștia nu știu ce e aia o cartografiere ca la carte!

– Chestia asta o vede și un pui de găină beat, Will! Mi-ai zis că aduci profesioniști!

– Ți-am adus ce mi s-a pus la dispoziție, Klaus!

– Mda. Adevărul e că nu poți alege mereu numai crema... Klaus se uită după sergentul care condusese prima parte a antrenamentului și îl chemă cu un gest scurt. Adu-mi o găleată plină cu vaselină. Fuga marș!

Sergentul se scărpină după ureche și o luă agale către un ponton care se întindea deasupra valurilor refluxului.

– N-ai de gând să te miști mai repede? îl strigă Klaus din spate.

– 'Nțeles, domnule... domnule...

– Pentru tine, sunt *domnul* Spaatz! Ai înțeles?

– 'Nțeles, *domnule* Spaatz! strigă sergentul și o luă la fugă.

Focile, care până atunci comentaseră relaxați excursia asta care le picase din cer peste program, tăcuseră și se uitau unii la alții fără să înțeleagă ce se petrecea. Spaatz ăsta era un tip tare ciudat. Acum scotocea printr-un sac pe care îl cărase tot timpul cu el; scoase un metru de tâmplărie pe care i-l întinse generalului Dougherty.

– Ține-l puțin, Will, ești amabil?

– Cum spui tu, Klaus, zise generalul și luă metrul din mâna lui Spaatz, îl deschise și-i făcu semn lui Mart să se apropie.

– Ahh, văd că știi ce vreau să fac, exclamă Spaatz.

– Klaus, eu știu că ești un tip tare deștept, dar pe vremea când părinții tăi nu se cunoscuseră încă, eu mă jucam de-a chestia asta în timp ce japonezii trăgeau după mine.

Sergentul se apropiase cu căldarea cu vaselină. Klaus aruncă o privire înăuntru și strâmbă din nas.

– E cam puțină, comentă el.

– Am luat-o pe toată pe care am găsit-o, se scuză sergentul, dar Klaus nu-l mai asculta deja. Scoase dintr-un buzunar o spatulă din lemn și o cufundă în găleată. După ce o scoase, începu să-l însemne pe Mart din zece în zece centimetri, începând cu tălpile. La fiecare jumătate de metru, trăgea o dungă mai groasă și mai lungă.

Se îndepărtă de Mart și-l studie. I se păru că arată cum trebuie, după care se duse să scotocească iarăși în sac și mai scoase două spatule.

– Ați văzut ce vreau de la voi... Aveți cinci minute ca să vă vopsiți în culorile războiului... zise el, apoi azvârli spatulele lângă găleată și își aprinse, tacticos, o țigară.

„Albinoșii" se repeziră asupra spatulelor. Se iscă o forfotă îngrozitoare, dar în cele cinci minute ordonate de Spaatz, reușiră

să termine cu vopsitul. Tocmai se uitau unii la alții, ca să se asigure că marcaseră cum trebuie înălțimile, când Klaus scoase din sac o coardă lungă și lunecoasă pe care erau înșirate la intervale regulate cârlige de rufe.

– O să ne folosim de sistemul metric, băieți! începu el. Cârligele de rufe sunt fixate din zece în zece metri. Sunteți nouă inși, mari și lați, așa că desfășurați voi coarda asta pe o lungime de nouăzeci de metri și începeți să-mi marcați fundul mării! O luați de la ponton și măsurați două mile spre nord... 'nțeles?

– 'Nțeles, domnule Spaatz!

Chestia asta a durat vreo jumătate de zi încheiată, fără pauză, și a trebuit ca „albinoșii" să învețe văzând și făcând. Până la urmă, unul dintre ei ținea capătul coardei pe țărm și măsura cele două mile mergând pe plajă, în timp ce ceilalți opt străbăteau apa paralel cu țărmul, de fiecare dată cu optzeci de metri mai departe în mare, notând în permanență cotele.

Când Klaus le spuse că ajungea pentru prima zi, se întunecase deja, iar ei făcuseră 22 de mile în apa care se retrăsese și revenise o dată. Când s-au întors pe plajă, erau frânți. Generalul, Personne și ceilalți militari detașați de la aeroportul de pe Iwo Jima dispăruseră de multă vreme și-și vedeau liniștiți de treburi. Sau cel puțin așa părea privind de pe mare, cu apa până la brâu.

– Probabil că, începu Klaus, ați auzit cu toții ce măsuri de protecție trebuie să vă luați în timp ce vă deplasați cu explozibil asupra voastră. Nu trebuie să umblați cu foc aprins în apropiere, trebuie să stingeți țigările și să evitați să trageți cu o armă la mai puțin de un picior de o încărcătură. Manualele sunt pline de astfel de sfaturi și numai un demolator știe că băieții ăia de-au făcut cărțile erau cu mintea aiurea când le-au scris, asta în cazul nefericit în care n-au făcut-o cumva ca să ne inducă inamicii în eroare... Cum-necum, încheie el, acum o să porniți în recunoaștere cu o raniță plină de torpile Bangalore, de grenade cu fosfor și de pachete Hagensen. Nu mă interesează să le amplasați nicăieri. Doar luați-le, le arătă el rucsacurile aliniate frumos pe nisip, și mergeți cu ele până la poalele muntelui.

Simms ridică mâna.

– Care e treaba, tipule?

– Avem explozibil real acolo în rucsacuri?

– Știu și eu? făcu Klaus. Cel mai bine e să verificăm figura asta... Făcu o pauză și-i privi atent. O să verificăm ranițele *după* ce ajungeți la țintă...

Mart se ridică cu chiu, cu vai de pe jos și le făcu semn celorlalți:

– Hai s-o luăm din loc...

Se apropiară de cele nouă rucsacuri, le cântăriră din ochi, le săltară în mâini și se pregătiră s-o ia ușurel din loc către poalele muntelui Suribachi.

Atunci se auzi primul foc de armă. Răzleț, stârnind ecouri, îi făcu pe toți nouă să-și răsucească privirea către pantele muntelui. Urmă o rafală care stârni jerbe de nisip la mai puțin de zece iarzi depărtare de ei.

Se azvârliră ca unul cu fața în nisip. Imediat, o nouă rafală ridică gheizere de praf la numai doi iarzi de tălpile lor. Câteva salve de mortier se amestecară cu focurile mitralierei, iar Mart răcni cât îl țineau rărunchii:

– Salt înainte!

Se repeziră de-a bușilea, care încotro, alergând ca niște furnici speriate. Louis fu cât pe-aci să fie împroșcat de schijele unui brand; lăsă din spate ranița, reflex, și se repezi în căutarea unui adăpost. Dar, cât văzu cu ochii, singurul loc în care se putea ascunde era linia stâncilor de la poalele muntelui.

Locul în care trebuia să ajungă cu ranițele. Dădu să se întoarcă după rucsac, însă o rafală îl opri și numai gestul lui instinctiv de a se rostogoli cât mai departe îl salvă: o flamă înaltă de treizeci de picioare se ridică din rucsac înainte ca o bubuitură formidabilă să zgâlțâie plaja, suflându-l pe Louis la mai bine de douăzeci de iarzi depărtare.

– Ăștia folosesc muniție adevărată! strigă Igor și se năpusti către Louis să-l ajute.

N-a ajuns până la el. Rafalele ce porneau dinspre munte se îndesiră deodată, ridicând un perete de nisip între el și tovarășul său.

– Spre munte! chiui Mart și fu primul care se repezi înainte. Deja vedeau focul de la gura armelor ce trăgeau de pe pantele acoperite de verdeață. Blestemară unitatea asta nenorocită de demolatori subacvatici, care făcea din tine un șobolan obligat să alerge de colo-colo cu explozibil în spate, la cheremul unor tipi care te puteau ochi pe îndelete.

Louis reuși și el să se smulgă din buimăceală și o luă la fugă după ei, clătinându-se ca beat. Când ajunseră la adăpostul pietrelor și priviră în spate, văzură că nu străbătuseră mai mult de o sută de iarzi. Cu toate astea, fuseseră cei mai ai naibii o sută de iarzi pe care îi parcurseseră în viața lor. Suflau din greu cu toții și se uitau unii la alții de parcă s-ar fi căutat de răni pe care nici n-ar fi fost în stare să le simtă, atât de repede fuseseră luați.

Se făcuse liniște deja, iar Klaus se apropia agale de ei, pășind ca o umbră printre perdelele de praf stârnite de tirul celor de pe munte.

– Bun! le zise o dată ajuns între ei. Am zis că verificăm ranițele...

– Ce naiba să mai verificăm la ele? se enervă Tarjac. A mea mi-a bufnit în nas ca o pocnitoare de Crăciun.

– Am spus să vă trageți la o parte și să verificăm ranițele.

Se ridicară de pe jos, mormăind, și-l urmară pe Klaus. O dată ajunși în spatele unei stânci, Klaus făcu semn celor de pe pantele muntelui și un nou set de rafale umplu plaja cu ecouri. O explozie bizară păru să absoarbă rafalele și un perete de flăcări țâșni din nisip.

– Asta, le spuse Klaus pe cât putea de calm, ca să nu vă imaginați că noi ne-am juca pe aici... Așa că, vedeți ce valoare au sfaturile din cărțile de specialitate.

– Mda, comentă Simms. Mi-era frică că n-o să pot să-mi mai iau cu mine țigările și bricheta...

– Bineînțeles că poți să le iei! Numai că, fii atent cum umbli cu ele! O regulă de-a demolatorilor spune că nu te duci să pui explozibil decât acolo unde te mai așteaptă de două ori mai mult explozibil decât ai tu la tine...

*

Nimic nu poate fi mai plictisitor pentru niște indivizi obișnuiți să acționeze în forță și viteză decât să se miște cu lentoare în jurul unei mine. E ca și cum brusc te-ai apuca să faci corăbii din bețe de chibrit într-o sticlă după ce o viață întreagă ai fi pilotat un avion supersonic.

Norocul focilor era că, din câte le-a explicat generalul Dougherty, în misiunea ce urma nu trebuia să dezamorseze minele pe care le vor întâlni în cale, ci să le recunoască, și, eventual, să se folosească de ele. Dintre toți, numai Giuseppe, italianul, părea să fie interesat de mecanismele subtile care puteau declanșa o deflagrație în stare să blocheze un submarin, un crucișător, sau, după caz, un convoi de blindate pe o șosea. De altfel, după cum le spusese și Klaus, trebuia să ai degete de spărgător experimentat pentru a umbla printre firele delicate ale focoaselor.

Dintre toți, Giuseppe a fost astfel selectat să opereze cu tot soiul de explozibile, sub ochii uluiți ai colegilor săi care nu-l bănuiseră niciodată de o asemenea dexteritate. În câteva zile ajunsese să deosebească fără greș senzorii acustici de cei presionali, cum puteau fi dezactivați, sau, din contră, porniți, ce trebuia să facă dacă dorea să modifice caracterele senzorului acustic, astfel încât să nu se amorseze decât la o anumită intensitate sau înălțime a sunetului, și așa mai departe. Practic, Gold devenise bossul grupei în probleme de explozibile, iar băieții se bucurasera să-i paseze lui responsabilitatea asta.

Într-o seară, Klaus se dusese cu ei în poligonul de la vest de aeroport și le spusese să asigure un sector în care, după cum era programat exercițiul, se afla o bombă neexplodată.

Băieții s-au răspândit pe câmp și au început să caute bomba. Au scotocit toată zona, vreme de ore în șir, fără să dea peste ea.

La un moment dat, Frank începuse să comenteze că Spaatz își bătuse joc de ei și că îi trimisese să caute cai verzi pe pereți, numai că atât Klaus cât și generalul Dougherty le tot ziceau că bomba se află undeva în zonă și că n-aveau cum să n-o găsească.

Dădură peste ea din întâmplare, în timp ce se adăpostiseră de ploaie într-o baracă părăsită din lemn. Își aprinseseră țigările și tot încercau să-l descoasă pe Klaus, doar-doar or afla pe unde se află bomba.

– Sunt aici numai ca să vă supraveghez să nu faceți prostii, era fraza pe care Klaus o repeta ca un automat, exasperându-i.

La un moment dat, Andy se ridică nervos, gata să tragă un șut în sacul pe care se așezase și numai privirea îngrozită a lui Klaus îl opri să-și ducă gestul la capăt.

– Gold, cred că am dat peste bomba aia împuțită, îl anunță Andy, calm.

Băieții săriră în picioare ca la un semn și se zgâiră la sacul spre care arăta Andy. Prin baierele sale deschise pe jumătate se putea vedea cămașa metalică, mată, a unei bombe de o mie de kilograme.

– E în regulă. Faceți loc! zise Gold și se apropie de sac. Reflex, se uită în tavanul barăcii: Klaus, sau Dougherty, sau șmecherii ceilalți care se ocupau de pregătirea lor, și pe care nici unul dintre ei nu-i văzuse încă, împinseseră jocul până la extrem și făcuseră o gaură în plafon.

– OK! Asta e bomba. Feriți, băieți! Ați văzut că ăștia nu prea se joacă...

Ieșiră cu toții, pe vârfuri, fiindu-le frică până să și vorbească, și dispărură în noapte. Se opriră abia după vreun minut de mers și se ghemuiră în spatele unui pâlc de palmieri, uitându-se la razele chioare ale lanternei care se strecurau printre stinghiile roase ale barăcii. Își ținură respirația și-l auziră pe Gold cum fluiera încet, trebăluind de zor. Din când în când se auzea zgomot de metal izbind metalul sau câte un șurub răsucindu-se într-un filet ruginit. Apoi nu se mai percepu decât melodia pe care

o fredona Giuseppe cu un glas din ce în ce mai nesigur, după care încetă și aceasta.

Lumina lanternei rămăsese nemișcată, ațintită de Giuseppe probabil către focosul bombei. Brusc, se auzi un strigăt de stupefacție, urmat de pașii grăbiți ai italianului. Ușa barăcii zbură din țâțâni, iar silueta deșirată se deslușì prin întuneric, alergând de parcă ar fi mâncat pământul. Klaus se uită la ceas, reflex.

– S-a declanșat! răcni Gold.

Se aruncă cu capul înainte și aterizà între ei în aceeași secundă în care bubuitura sfâșia liniștea nopții, azvârlind în toate părțile bucăți întregi de scândură, saci și folii de tablă.

– Era un focos programat să declanșeze explozia în opt secunde, comentă Klaus după câteva clipe și se uită la Louis. Oare ce distanță ne desparte de baracă?

– Eu zic că trebuie să fie vreo sută de iarzi... Dar mai bine să măsurăm!

Se ridică și o luă cu pași egali către ce mai rămăsese din zidurile de scândură.

– Sunt chiar o sută de iarzi. Cu o eroare de cel mult doi, trei iarzi în plus sau în minus...

Îl priviră cu toții pe Gold care abia mai sufla. Nici nu-i auzise.

– Ce e? îi întrebă, simțindu-le privirile ațintite asupra sa.

– Tocmai ai bătut un record mondial, Giuseppe. Din păcate, nu-l putem omologa și nici n-o să reușim să patentăm vreodată metoda pe care ai folosit-o... Ai făcut o sută de iarzi în opt secunde.

Gold dădu din mână a lehamite și se uită cu coada ochiului la baraca fumegândă:

– Cinstit să fiu, mi se pare că n-am alergat suficient de repede pentru cât de frică mi-a fost...

Klaus le propusese o zi de pauză, pentru Giuseppe cel puțin. Circula o superstiție printre demolatori, și anume că nu trebuie să forțezi norocul de prea multe ori, sau, în orice caz, că nu trebuia să-i dai ghes imediat după ce scăpai dintr-o încleștare cu el. Italianul însă nu ținea cont de atâta lucru.

După câteva zile, intrau într-un poligon de deminare situat pe platoul Motoyama. O misiune standard de dezactivare a unor mine antipersonal. De data asta, fiind vorba de niște modele standard, se încumetară cu toții să umble prin ele. Dintre toate sfaturile lui Klaus, era unul despre care mereu se întrebau dacă vor fi în stare să-l urmeze: atunci când simți că mina îți scapă de sub control și că va exploda dintr-un moment în altul în mijlocul tovarășilor tăi, singurul lucru pe care îl mai poate face un adevărat dezamorsor este să se arunce asupra ei.

Îl întrebaseră, în primul rând, dacă manevra are un efect cât de cât notabil. Klaus le spusese că el personal nu avusese prilejul s-o constate.

– Crezi că un trup care acoperă o mină îi poate proteja pe cei aflați în jur? se interesă Igor.

– Câtă vreme e vorba de o mină antipersonal, un trup poate absorbi mare parte din energia exploziei. Pare rațional, le explicase Spaatz.

– Chestia asta e scrisă tot în cărțile de care ne vorbeai la început? întrebă Andy.

Spaatz strâmbă din nas:

– Sfaturile pe care vi le dau eu nu se găsesc prin nici o carte. Sunt fie lucruri pe care le-am trăit, fie lucruri despre care mi-au povestit colegii sau instructorii mei.

– Și chestia asta, cu săritul pe mină, cine ți-a spus-o?

– Oh, nu intrasem încă în armată! Tipul care mi-a povestit-o locuia pe stradă cu mine și făcuse Coreea. Îi lipseau amândouă picioarele și antebrațul drept, așa că l-am crezut...

Le era foarte greu să-și dea seama cum se poate ajunge într-o asemenea situație. Regula era ca atunci când descopereai mina, să-ți anunți colegii să se adăpostească. Nu te apucai să lucrezi până când ceilalți nu-ți spuneau că se află în siguranță. Singura situație în care nimeni nu mai apuca să se ascundă era când mina îți exploda direct sub picioare, dar atunci nici tu nu mai apucai să o iei în brațe.

Cum se întâmplă câteodată, n-au trecut mai mult de treizeci de minute și avură prilejul să verifice cele discutate. Lennox tocmai trecuse un pârâiaș, când simți sub bocanc declicul specific armării unui focos de mină. Îngheță. Atâta lucru ținuse minte, și asta încă dinainte să-i explice Spaatz: singurul lucru pe care îl mai puteai face după ce anclanșai o mină care nu apucase să explodeze era să îngheți pe loc și să aștepți ca cineva s-o dezamorseze.

Ceilalți își dădură seama imediat că ceva nu e în regulă, ca și cum o comunicație subtilă, care n-avea nevoie de cuvinte sau de alte semne, se instituise în pluton. Îl priveau cu toții țintă pe Lennox, apoi, ochii tuturor îl căutară pe Giuseppe.

Italianul se strecură până la picioarele lui Lennox și, cu blândețe, începu să dea pământul la o parte. Ceilalți înghețaseră, neștiind ce trebuie să facă. Ar fi luat-o cu toții la sănătoasa, însă văzându-l pe camaradul lor, care n-avea voie să-și miște nici măcar degetul mic fără riscul de a sări în aer împreună cu Gold, rămaseră pe loc, dintr-un fel de solidaritate inexplicabilă.

Mâinile italianului dezgoliră capacul minei. Îl văzură cu toții cum se holbează după ce îndepărtă portița de acces asupra focosului. Se uită spre Klaus, dar acesta îi făcu un semn scurt din bărbie: n-avea să-i vândă nici un pont.

– Nu e vorba de mină, spuse Gold, nervos. Problema e Lennox. Stă pe ea.

– Sunt la un scuipat distanță de Lennox, veni replica. Dezamorseaz-o!

Giuseppe se ridică în picioare, cu gesturi molcome. Aprinse două țigări; una i-o dădu lui Lennox și se uită în ochii lui.

– Nu care cumva să faci vreo mișcare!

Apoi se apucă să dea roată minei, examinând-o atent, de parcă un șarpe s-ar fi ascuns în ea, iar Gold l-ar fi pândit la ieșire. Trăgea liniștit din țigară și, de câte ori i se părea că Lennox ar vrea să se dezmorțească, îi tot repeta: Nu te mișca! Nu te mișca!

Termină de fumat în același timp cu Lennox. Îi luă chiștocul din mână și, împreună cu al lui, le azvârli în pârâiaș.

– Ce-ar trebui să fac acum, domnule Spaatz? Să îmbrățișez mina? se interesă Lennox.

– Tu trebuie doar să stai nemișcat. Dacă trebuie cineva să se arunce pe mină, ăla e Gold. El o dezamorsează.

– Deocamdată văd că a dat țigări condamnaților, comentă Mengele.

– Deocamdată ciocu' mic! interveni Gold și se lăsă pe vine lângă Lennox. Scoase din buzunare o cheie demagnetizată, un clește fin pentru secționat firele și decuplă două fișe electrice. Lennox își strânse pleoapele, iar ceilalți își ținură respirația.

– E gata! Poți să dai din picioare, Lennox! spuse Gold, brusc. Se întoarse spre Klaus: Ce fel de mină e asta?

Spaatz se apropie și o examină și el.

– Cum ai făcut? întrebă el deodată.

Giuseppe restabili contactele fine în viteză și-i arătă un fir suplimentar, cuplat la încărcătură în paralel cu senzorul de presiune.

– Firul ăsta, zise el, mai culege o informație. Nu știu ce anume. L-am tăiat, pentru că altfel n-aveam de ales. Lennox ar fi rămas aici ani de zile și noi o dată cu el...

Klaus clătină din cap:

– Habar n-am ce e cu firul ăsta...

– Să luăm mina cu noi, sugeră Andreas. Poate că o să ne poată spune cineva ce e cu ea...

– Pe Iwo? se miră Klaus. N-are cine să ne dea date suplimentare... Hai să vedem cine a făcut-o! Detalii despre firul ăsta n-o să aflăm decât de la fabricant. Se uită la Gold, cu ochii mijiți: Îți dai seama că puteai să ne arunci pe toți în aer?

– Mi-ai spus că trebuie să mă descurc...

– De unde dracu' să știu că mina asta e *altfel*? se enervă Klaus. Trebuia să-mi zici că are firul ăsta suplimentar...

– Dacă vedeam că lucrurile merg rău, îl îmbrânceam pe Lennox și mă așezam eu pe mină, conchise Gold, cât se poate de serios.

*

Nu te poți familiariza cumsecade cu explozibilele dacă nu te înveți și cu exploziile. Nu există militar, oricât de încercat, care

la un moment dat să nu simtă că-i fuge pământul de sub picioare când este obligat să stea sub o ploaie de foc.

Demolatorii aveau o probă asemănătoare Săptămânii Iadului de la SEAL: Ziua Singurătății.

Pentru cele nouă foci, Ziua Singurătății a picat într-o marți, pe 18 septembrie 1967. Klaus nu dormise toată noaptea ca să supravegheze lucrările de pregătire pentru proba de foc a elevilor săi, iar dimineață, la prima oră, intrase în biroul lui Dougherty și-l anunțase că e gata.

– Vreți să-i urmăriți? îl întrebă.

Generalul îi făcu semn să stea jos:

– Ia loc, *domnule* Spaatz! Ia loc și bea o cafea... Cum să nu vreau să-i urmăresc? Sunt curios ce ți-a dat prin cap...

– Asta ați putea s-o aflați și dacă l-ați chema la dumneavoastră pe locotenentul de geniu de la aeroport. Am călărit două plutoane toată noaptea ca să fac un traseu cumsecade...

Dougherty îi făcu semn să guste din cafea. Spaatz avea ochii roșii de nesomn și lăcrima. Se uită la ceas.

– N-avem timp de pierdut, domnule general. Peste zece minute ies cu băieții în larg.

– În regulă. O să fiu și eu pe munte să vă urmăresc.

Klaus dădu peste cap restul de cafea și ieși din birou. Se urcă în jeepul pus la dispoziție de Dougherty și închise ochii, în timp ce mașina cobora serpentinele către pontoane. Nu-și dădu seama când ațipise. Îl trezi frâna ușoară și scrâșnetul anvelopelor pe cimentul cheiului unde, într-o LB 108, îl așteptau cele nouă foci.

– V-ați trezit, domnule Spaatz? îl întâmpină Mart cu voce veselă.

Klaus nu-i răspunse. Îi arătă fragmentul de plajă pe care îl amenajase cu geniștii în cursul nopții. Amplasase un fel de steag chiar pe linia la care ajunsese fluxul.

– Ala e punctul vostru de reper. Mergeți cu LB-ul până la vreo două mii cinci sute de iarzi de țărm, coborâți din el și o luați către mal. Scopul vostru este să atingeți vârful muntelui Suribachi. Este simplu de tot, așa că dați-i drumul! Cu fundul mării n-o să aveți probleme, pentru că l-ați cartografiat voi însivă...

Mart îi făcu cu ochiul:

– Bineînțeles că l-am cartografiat, domnule Spaatz. Dacă nu eram băieți deștepți să băgăm la cap datele, acum cine știe cum o încasam...

– Cum am spus, înseamnă că n-o să aveți probleme, repetă Klaus și le făcu semn către steag. Țin să vă anunț că în misiunea asta pierderile estimate sunt de 60% din efective. Dușmanul se află cantonat pe coastele muntelui și este înarmat până în dinți. De la arme ușoare până la tunuri de 88, are tot ce-i trebuie ca să mâture plaja cu voi cu tot.

Myers se uită la ceilalți „albinoși". O briză călduță adia dinspre larg, aducând cu ea mirosul sărat de alge. Apa clipocea liniștitor în grinzile de beton ce susțineau pontonul.

– 60% pierderi, ziceți...

– Exact.

– Și dușmanii ne așteaptă acolo, pe coastele muntelui.

– Da, locotenente.

– S-au ascuns ai naibii de bine. N-am văzut până acum nici picior de inamic. Nici o mișcare, nimic.

– Tocmai mi-ai făcut portretul-robot al unei grupe de viet-congi gata să te toace cu fulgi cu tot.

Mart ridică din umeri și o luă către LB fără să salute. Sări în ea, barca intră într-un scurt tangaj încasându-i greutatea, iar motorul începu să vibreze imediat, scoțând prova bărcii din apă.

În mai puțin de cinci minute ajunseseră la punctul indicat de Klaus. O știau, apa nu era mai adâncă de șase picioare la ora aia, iar ei trebuia să coboare din LB cu tot harnașamentul în spate. Asta trebuia să fie partea cea mai grea a zilei și ajunseseră să se întrebe de ce naiba îi zice Ziua Singurătății. Până acum, nu li se părea nimic special.

Săriră din barcă și începură să înoate ușor, ținându-se de ea, apropiindu-se din ce în ce de mal. Discutau între ei cât se poate de relaxat, de parcă ar fi ieșit cu gașca la o bălăceală de week-end.

– Bun, zise Klaus șoferului. Hai s-o luăm spre plajă! Locotenentul Michaels a venit?

– Locotenentul Michaels nici nu s-a mișcat de pe aliniament, domnule Spaatz!

Klaus se uită pe cer. Nici un nor. Avea să fie o zi cât se poate de frumoasă, cu cerul și apa limpezi. Încă. Era exact de ce avea nevoie ca să le pregătească focilor un ritual de trecere pe cinste. Porniră către plajă și, brusc, o rafală începu dinspre LB. Spaatz se ridică de pe scaun, nedumerit, și-i făcu semn șoferului să oprească.

Vocea lui Simms se auzea de parcă i-ar fi vorbit de la doi pași:

– Auzi, Spaatz! După plimbarea asta tragem pipa păcii sus, pe vârf de munte, este?

Hohotele de râs ale „albinoșilor" se rostogoliră până la el. Klaus se așeză la loc în scaun și șoferul băgă în viteză.

– Tipii ăștia vă cam iau peste picior, domnule Spaatz! comentă el. Nu le-o luați în nume de rău... Așa e în armată.

– Da' tu de unde crezi că vin eu? îl întrebă Klaus.

– Păi... băieții de pe insulă cred că nu prea aveți cum să ne ziceți de unde veniți, se făcu șoferul mic.

Klaus îl privi. Era sergent, ca și el. Ceva mai în vârstă. Își stăpâni zâmbetul care amenința să-l dea de gol și spuse:

– Băieții sunt deștepți.

După câteva minute, ajunseră la aliniamentul pe care locotenentul Michaels aștepta, regulamentar, cu casca trasă pe ochi, cu laringofonul lipit de beregată, încopciat în uniforma care nu-i făcea nici o cută, ras proaspăt – după toată noaptea de nesomn, tipul își dăduse silința să dea cât mai bine în cadru. Dougherty se tolănise undeva mai la o parte și se juca cu eșarfa albă de la gât, teribil de neregulamentară.

– V-ați mișcat cam încet, spuse el. Focile au trecut deja de marca doi... Când am făcut-o și eu, acum 22 de ani, cam 40% din efectivele demolatorilor se duseseră naibii, iar eu mă alesesem deja cu asta, își arătă el cicatricea de pe gât.

– Domnule general, începu Klaus, eu zic să mai așteptăm puțin.

– Cum vrei, domnule Spaatz. Ești șef peste tot exercițiul ăsta...

Dougherty părea teribil de plictisit. Locotenentul Michaels era, în schimb, foarte crispat. Parcă îi intrase un băț în fund și nu-și dezlipea binoclul de ochi, urmărind înaintarea „albinoșilor". Eh, dacă e circ, circ să fie! își spuse Klaus; se apropie de locotenent și-i strigă în ureche:

– Ai verificat încărcăturile cum ți-am spus eu?

– Le-am verificat, domnule... domnule Spaatz! răspunse el, ușor încurcat de faptul că nu cunoștea gradul celui care îl alergase toată noaptea pe plajă, de parcă ar fi reluat ciclul de instrucție de la Fort Bragg.

– Bine. Dă naibii binoclul ăsta de pe ochi! O să-ți lase urme pe față!

Privi către „albinoși". Ajunseseră la o mie cinci sute de iarzi de linia țărmului. Japonezii ăia făcuseră o treabă teribil de bună acum 25 de ani, când trasaseră marcaje pe pietrele de pe fundul mării și pe plajă. Cât despre vopseaua lor, ce să mai zici? Dungile de reper arătau de parcă ar fi fost trasate ieri.

Focile începuseră să păștească pe fundul mării. Apa le ajungea până la piept.

– Mda. Le-am promis 60% pierderi, comentă Klaus. Vreau să-i văd cum se mișcă mai repede, locotenent Michaels!

– Cum se mișcă mai repede?! exclamă genistul.

Klaus mimă plictiseala și îl privi lung pe Dougherty. Al naibii general! Era într-adevăr tipul despre care vorbeau legendele celor din Marină și din SEAL. Nu lăsă ocazia să treacă pe lângă el și-i comunică lui Michaels pe un ton sec:

– Nu te ambala, locotenente! Domnul Spaatz vroia să-ți spună că trebuie să detonezi încărcăturile de la... se ridică pe vârfuri și examină marea cu ochiul liber... încărcăturile de la 1 750 de metri. Cele de două sute de kilograme. Toate. Pe cele de cinci sute le mai lași în așteptare. Nu vrem chiar să-i facem chiftele pe „albinoși"... Am înțeles bine, domnule Spaatz?

– Ați înțeles perfect, domnule general! căscă Klaus ochii. Dougherty nu-și pierduse timpul degeaba și examinase dispozitivul.

– Eh, dacă am înțeles eu, vreți să fiți amabil să dați ordinul ăla, domnule locotenent?

– 'Nțeles, domnule general!

– Nu pune la suflet vorbele domnului Spaatz! Dânsul este... cum să spun... mai neobișnuit cu formulele de adresare din armată!

– Detonați toate încărcăturile de două sute de la 1 750! tună vocea lui Michaels.

Unul dintre sergenții de geniu anclanșă explozia. Ca de fiecare dată, timpul păru să se dilate până la declanșarea deflagrației și Klaus avu timp să-i examineze bine pe cei nouă „albinoși". Mergeu cu greu prin apă, târând LB-ul și armamentul după ei. Cu toate astea, erau excesiv de relaxați. Probabil că făceau bancuri pe seama lui.

Un zid de apă țâșni din mare, „albinoșii" tresăriră și se uitară în spate, după care dispărură din vedere: apa se prăvălea asupra lor și luciul mării, liniștit până atunci, se acoperi cu valuri care le săltară LB-ul și-l împinseră spre țărm de parcă ar fi fost o planșă de surf abandonată. Unda de șoc îi târî vreo cincizeci de metri.

– Acum, vreau încărcăturile grele! spuse Spaatz.

Michaels se uită la marcaje.

– Băieții sunt la o mie trei sute de metri de țărm, domnule! Asta înseamnă că-i despart doar cel mult cinci sute de metri de încărcături!

– Tipul ăsta n-aude bine, domnule general? se răsuci Klaus, nervos, către Dougherty, care nici măcar nu clipi.

– Ai auzit ce-a spus domnul Spaatz, locotenente?

– Am auzit, fir-ar al dracului să fie! scrâșni Michaels și făcu semn sergentului care anclanșă și celelalte încărcături.

„Albinoșii" abia dacă își reveniseră după prima deflagrație și se căutau unii pe alții, să vadă dacă erau întregi. Când noile explozii spulberară marea într-o jerbă ca de taifun, strigătele lor se auziră până sus, acoperite aproape imediat de huruitul tunător al șarjelor de cinci sute de kilograme.

Părea că un val seismic în miniatură străbate marea, acoperindu-i de tot pe cei nouă. LB-ul dispăru sub revărsarea furioasă a apei și a stropilor. După câteva secunde, când vaporii și stropii se liniștiră, îi văzură pe „albinoși" răspândiți pe un arc de cerc de aproximativ 80-100 de iarzi. LB-ul se clătina undeva chiar în fața arcului de cerc.

Klaus luă portavocea de lângă Michaels și strigă:

– Înaintați, fir-ar al naibii, ce credeați? Că v-am chemat la picnic? Se întoarse spre Michaels după ce se asigură de marcajul în dreptul căruia ajunseseră focile: Detonează încărcăturile de o sută de la opt sute de metri.

Sergentul se execută imediat, fără să mai aștepte ordinul locotenentului.

„Albinoșii", care începuseră să iuțească pasul către mal, fură întâmpinați de un zid de apă, care îi scutură bine de tot.

– Aș vrea acum puțină sare în toată salata asta! zise Spaatz și se uită undeva în spatele coastei.

Dougherty îl aprobă. Tunurile și mortierele fuseseră lăsate în același loc în care le amplasaseră japonezii în război. Dispozitivul era neschimbat. Numai tabelele artileriștilor se modificaseră și asta pentru că trebuiseră să treacă reperele în limba engleză. În rest, algoritmul apărării plajei de la Iwo Jima funcționa după aceiași parametri.

– Căpitanul Harlow întreabă la cât vreți să cadă prima salvă, se interesă un tip mărunțel, cu ochelari, ținând mâinile pe două căști de transmisiuni.

Spaatz se uită înspre mare. „Albinoșii" se mișcau din ce în ce mai repede. Ajunseseră la o mie două sute de metri de țărm, adâncimea apei scăzuse, abia dacă le mai depășea centurile.

– O mie cinci sute de metri mi se pare distanța optimă acum. Să pregătim și mitralierele!

Muntele păru că se cutremură și prima salvă căzu în spatele focilor. Trei dintre ei dădeau să se apropie de LB și îi mai despărțeau doar cincizeci de metri de ambarcațiune, când Spaatz ordonă:

– Mitralierele! Vreau să facă praf LB-ul!

Trasoarele țâșniră dintre stânci, măturând plaja, apa și îndreptându-se cu încetinitorul parcă spre LB. „Albinoșii" care doreau să-l recupereze se scufundară imediat și, se gândi Spaatz, probabil că făceau cale întoarsă de acum.

Asta, dacă erau întregi la minte, argument care nu funcționa întotdeauna cu băieții din trupele SEAL.

– Opriți focul! ordonă Spaatz când văzu că absolut toți „albinoșii" se scufundaseră. LB-ul încasa rafala de trasoare cu stoicism, tresărind ca un om împușcat de un criminal sadic. La un moment dat, se ridică deasupra apei cu totul și dispăru într-o eflorescență de foc.

– Ah, abia acum începe să semene cu Iwo, dădu Dougherty din cap.

Între timp, „albinoșii" ieșiseră iarăși la suprafață. Nu mai țineau cont de steagul pe care îl pusese Spaatz ca reper pe țărm și se îndreptau spre un ponton părăsit, situat la dreapta plajei. Era singurul loc în care se puteau adăposti.

Klaus râse și strigă la locotenent:

– Acum înțelegi de ce am pus încărcăturile unde le-am pus?

– Am înțeles, *domnule*!

– Bun! Vreau să-i urmărim cu foc de mitralieră până la ponton! Și, ca să le dăm puțin zvâc, aruncă-mi în aer încărcăturile de la o mie de metri. Toate! sublinie el.

– Toate, domnule! Toate! îl aprobă Michaels.

Sergentul genist declanșă exploziile, iar mitralierele din spatele stâncilor își descărcară gloanțele de 7,62 într-un diluviu de foc.

Dougherty deveni brusc interesat și se apropie de marginea aliniamentului. Își puse binoclul la ochi și se uită la „albinoși" cu atenția pe care un entomolog o rezervă gângăniilor pe care le disecă meticulos înainte să le așeze sub microscop.

Își vedea oamenii cum se năpustesc într-un iureș inconștient către cel mai apropiat adăpost. Era unul dintre momentele critice ale oricărui asalt, în care nu te mai gândeai la nimic, își amintea asta cât se poate de bine, atât de la Iwo Jima, cât și din Coreea. Era momentul în care, oricât de mult antrenament turnai într-un

militar, nu mai făcea doi bani. Omul nu mai reacționa conform celor învățate de la instructori; nu mai păstra în minte decât un unic lucru: să scape cumva de iadul ăsta care îi cădea în cap.

Dougherty se gândi – pentru a câta oară? – că lașitatea și curajul erau probleme care țineau doar de capacitatea de mișcare a unui individ. Toți, dar absolut toți oamenii, își dădeau seama într-o acțiune înfocată dacă pot ajunge la un adăpost sau nu. Cei care ajungeau să se ascundă mergeau înainte și se ascundeau, iar colegii lor spuneau despre ei că sunt curajoși. Ceilalți rămâneau pe loc, incapabili să se mai miște și erau considerați lași.

Sau nu era așa?

– Acum vreau să-mi faceți țăndări pontonul! auzi el vocea lui Spaatz. Până nu-*mi* ajung oamenii prea aproape ca să încaseze schijele în cap!

*

Mart avea impresia că aerul era din oțel, că cineva pusese în el o mină uriașă, că o detonase și că acum tot cocteilul acela i se revărsa cu totul în cap. Încercase de câteva ori să-și țină oamenii în mână și le ordonase s-o ia către pontonul părăsit, dar nu se făcuse auzit.

Oricum, instinctele lor de veterani îi mânaseră fără greș spre ponton. Louis, care se afla cel mai aproape de el, își scosese carabina de după gât și se pregătea să tragă înspre munte.

– I-ai văzut?

– Sunt tocmai sub pietrele alea în formă de zaruri! răcni Louis. Măcar să-i potolesc puțin.

– N-ai să faci altceva decât să-i întărâți!

– Mai bine decât nimic! zise el și trase o rafală scurtă spre aliniamentul geniștilor.

Mart aruncă o privire în jur. Până acum, rămăseseră întregi. Profită de un moment de acalmie ca să le ordone:

– Punct de adunare la al doilea picior din stânga al pontonului! Se descurcă fiecare cum poate!

Louis trase o nouă rafală înainte să se repeadă înainte. Mitralierele care trăgeau din spatele stâncilor își reglară tirul însă și

împroșcară apa cu un șirag de trasoare. Chiar atunci, o nouă explozie din spate îi dădu de-a valma. Se scufundară iarăși, în speranța că nu vor mai oferi ținte clare celor care trăgeau, dar, după câteva secunde, o explozie care venea din față de astă dată, îi zgâlțâi bine de tot. Ieșind la suprafață, Mart îl auzi pe Mendez strigând:

– Frank! A încasat unda de șoc în plin!

Mart se uită după prietenul său din copilărie. Se chinuia să facă pluta, dar nu reușea: durerile îl făceau să se zvârcolească.

– Mengele! răcni Mart. Faci cum știi, dar îl aduci până la ponton!

– Care ponton? se auzi vocea unduioasă a lui Borjovski de undeva din apropiere. Nu-l vezi că arată mai rău decât un dig construit de Armata Roșie?

Abia atunci, Mart observă că pontonul se transformase într-un morman de beton și armături ruginite ce se iteau dintre valurile mărunte stârnite de explozii. Se repezi înainte, gândindu-se că era mult mai bine așa, cu pontonul aruncat în aer. În felul ăsta, n-o să le mai cadă în cap când cei de pe munte se vor pune cu artileria pe el...

Nu e decât un exercițiu, realiză el instantaneu, dar acesta era un gând pe care îl uită imediat. Trasoarele și salvele de mortier le jalonau iarăși drumul. Într-un târziu, ajunseră în spatele blocurilor de beton sfărâmat. Găsiră o nișă suficient de profundă în care să-l adăpostească pe Frank, se strânseră unii în alții și își traseră sufletul.

– Tipul ăsta, Spaatz, e nebun! remarcă Andy, gâfâind.

– El? Eu zic că Dougherty e sărit de pe fix. Unde ziceau că trebuie să ajungem?

– Acolo! întinse Igor mâna către vârful muntelui Suribachi. Ziua era atât de senină, încât aveai impresia că poți apuca muntele între degete. Dar focilor nu li se păruse niciodată că trebuie să atingă un obiectiv atât de îndepărtat.

– Cum merge, Frank? se interesă Mart.

– Merge. Îmi vine să borăsc la fiecare pas, dar merge.

Mendez îi desfăcu bluza și pantalonii.

– Isuse! făcu Simms. Până diseară o să ai coaiele ca niște mingi de fotbal!

Îl priviră cu toții și ridicară din umeri. Frank avusese noroc. Un astfel de șoc se lăsa de regulă cu măruntaiele făcute praștie: burta ți se umplea de toată haleala pe care o mâncaseși în ultimele opt ore, de rahatul și urina de care nu apucaseși să te ușurezi. Dar, dacă s-ar fi întâmplat așa, Frank n-ar mai fi fost în stare să vorbească acum. După cum zisese Simms, singurul necaz era că o să se umfle tot, de la mijloc în jos, și că, cel puțin o săptămână de acum încolo, o să tragă vânturi și râgâituri de câte ori o să se miște.

În plus, o să aibă dificultăți la mers în următoarele ore. Atent, Mendez îi încheie uniforma și le făcu semn celorlalți:

– Hai! Săltăm noi armamentul lui Frank!

Îi luară arma, sectoarele cu cartușe, grenadele, rațiile și trusa individuală de prim ajutor – nu-i lăsară decât țigările, pe care, ca orice SEAL încolțit, Frank reușise să le salveze de udătură. Igor îi scoase o țigară din pachet, gata să i-o aprindă.

– Mă descurc singur! se opuse Frank, ridicând tonul, dar un șir de contracții îl parcurse imediat și băieții săriră la o parte, lăsându-l să vomite în voie.

– Fir-ar al dracului Dougherty cu ideile lui! se enervă Lennox.

– Ai putea să-i atenționezi cu o rafală de M60, dacă te simți în stare, îl provocă Simms.

Lennox trase cu ochiul pe deasupra blocurilor de beton și clătină din cap, făcând buzele pungă.

– Nu acum... e un unghi cam prost...

– Mda... Ia să vedem ce adăposturi avem, făcu Mart și scoase capul, prudent, printre bolovani.

Louis se chiorî și el pe sub streașina căștii. Erau câteva stânci rotunde pe plajă, chiar de unde pornea pontonul. Apoi urma plaja, aproape 70-80 de iarzi de nisip și pietriș, după care se vedea adăpostul iluzoriu al unui mal de pământ din care creștea un pâlc de palmieri pitici. Urma coasta muntelui, iar Mart își notă în minte

că trebuia s-o ia pe pantele sudice. Cu puțin noroc, aveau să scape de focul de artilerie ce pornea dindărătul aliniamentului geniștilor.

O cazemată părăsită. Apoi, un mal de concrețiuni calcaroase. Și tot așa, până sus, în vârf.

Mart se uită la Louis, care dădu din cap. Văzuse și el traseul, unicul realizabil. Se răsuciră amândoi, gata să le vorbească celorlalți, când o nouă salvă de mortiere începu să plesnească din ce în ce mai aproape, spulberând mormanele de beton.

– Au început din nou! strigă Igor și-l săltă pe Frank pe umăr fără menajamente.

O luară ghemuiți, la adăpostul pontonului sfărâmat. O bubuitură puternică păru să-i asurzească, iar bucățile de piatră intrară în vibrație, gata-gata să se prăvălească peste ei.

– Ce naiba a fost?...

Lennox n-a mai apucat să-și ducă întrebarea până la capăt. Un val de doi metri, venind dinspre larg, spălă digul și li se revărsă în cap, cu tot pietrișul și nisipul pe care le antrenase în cursa sa. Se treziră cu toții azvârliți care încotro, rostogoliți în apă și apoi storși precum niște rufe. Borjovski abia apucă să se agațe cu mâna de o stâncă și rezistă asaltului apei cu Frank cu tot în spate.

Când valul se retrase, îl văzură pe Giuseppe zăcând într-o poziție nefirească pe ceea ce până acum câteva minute fusese un picior de susținere al pontonului. De data asta, Lennox nu se mai putu abține și trase o rafală de la șold cu M60-ul. Dar, după cum singur evaluase mai devreme, nu se afla în unghiul cel mai bun ca să-i vadă pe tipii ăia de sus cum aleargă ca vrăbiile de colo-colo.

Louis se apropie de Gold și-l săltă cu tot harnașamentul pe umăr. Îi mai despărțeau doar câțiva metri de stâncile de pe plajă când trasoarele își reîncepură ropotul nebunesc pe pietre și în apă.

– Hai, că asta e o chestie copilărească, le ordonă Mart și se azvârli înainte la adăpost.

Îl urmară cu toții și se tolăniră în nisip, sprijinindu-se de stâncile protectoare.

– Ce are Gold? strigă Mart.

– A încasat un bolovan în cap, zise Louis. Și-a revenit deja.

– Bine. Ați văzut malul la care trebuie să ajungem?

Se auziră câteva răspunsuri mormăite. Îl văzuseră, însă toată distanța aia de parcurs sub cerul deschis li se părea nebunie curată. Dar n-aveau de ales.

– Lennox! Ce zici? De aici poți să-i ții puțin timp ocupați pe șmecherii de sus?

Lennox se scărpină în cap și făcu un vag semn de încuviințare. Nu era ce i-ar fi plăcut lui cel mai mult ca poziție de tragere.

– Ce v-ați pleoștit așa? îi luă Mart la întrebări. Gândiți-vă că niște tipi au mai făcut figura asta odată! Tot aici!

– Da, aprobă Frank. Numai că pe tipii ăia îi sprijinea cu foc de acoperire o întreagă flotă cu portavioanele aferente, înțelegi?

– Ce vrei acum? Să ies dintre stânci și să-i strig lui Spaatz că ajunge?

– Nu. Vreau doar să nu ne mai compari cu cei care au luat Iwo acum 20 de ani...

– Ba am s-o fac! Tu la ce crezi că se gândește Dougherty acum?

*

– Nu ți se pare că s-au odihnit cam prea mult? se apropie Dougherty de Klaus.

– Au doi oameni atinși. Mă gândeam să mai așteptăm puțin. Poate au nevoie de ajutor...

Dougherty râse și-l bătu pe Spaatz pe umăr:

– De când ai devenit tu atât de atent cu oamenii? Klaus nu-i răspunse, iar Dougherty schimbă vorba: Eu zic că tipii ăștia n-or să iasă de unde sunt ca să ne ceară nouă ajutorul... Așa că, fă bine și mai bagă-le niște ardei în fund!

– În regulă.

Se întoarse cu fața la Michaels, care simțea cum îi ies ochii din orbite. Văzuse cât se poate de clar că „albinoșii" abia se mai târau și că duceau în spate doi camarazi. Ce naiba mai vroiau să facă ăștia doi?

– Ce se întâmplă cu tine, locotenente?

– Mă întrebam dacă băieții n-au nevoie de ajutor.

– N-au nevoie de nici un ajutor, locotenente! Nici de la mine, nici de la *tine*! sublinie Klaus. De fapt, aș vrea să-i văd ieșiți din spatele stâncilor. Am amplasat azi-noapte niște încărcături mărunte de patru livre la baza pontonului, iar tu ai zâmbit în barbă când am făcut-o... Probabil că te întrebai la ce folosesc fleacurile alea. Vreau să le folosești acum! spuse și îl privi pe Klaus drept în ochi.

Michaels oftă și dădu din cap. Îl urmări cu atenție pe sergent cum caută detonatoarele, fiindu-i frică de vreo greșeală, acum ucigătoare pentru „albinoși". Bubuiturile seci azvârliră nisipul de lângă stânci în înalt.

– Mitralierele din...

Klaus nu apucă să termine de dat ordinul. Din spatele stâncii se auzi răpăitul grav al unui M60 și primele proiectile mușcară din marginea aliniamentului, ridicând jerbe de pământ amestecat cu iarbă. Se aruncară cu toții în spatele parapetului. Klaus sesiză un zâmbet satisfăcut pe fața lui Michaels și se gândi că era pentru prima oară când cineva se bucura că se trage asupra sa.

– Ce ziceați de mitralierele alea, domnule? se interesă pușt iul cu ochelari, apăsând cu mâinile asupra căștilor.

Klaus fură o privire peste parapet, dar trebui să se retragă brusc: cel care trăgea de jos îl observase imediat și sacii de nisip din dreptul lui începuseră să pufnească încasând gloanțele. Care naiba era trăgătorul ăla? se întrebă Spaatz.

– Îl cheamă Lennox Jeffries, îi ghici Dougherty întrebarea. Cică e neîntrecut când e să tragă cu o mitralieră grea.

– Văd! spuse Klaus și strigă la puști. Plaja! Să-mi toace plaja cu mitralierele!

Schimbul de focuri se înteți brusc. De jos nu mai trăgea doar M60-ul lui Lennox. I se alăturaseră rafalele scurte ale unor M16. Doi trăgători. Probabil, primii care ajunseseră în spatele malului de pământ, la adăpostul palmierilor.

– Hai să-i mai încălzim puțin! ordonă Klaus. Încărcăturile de zece livre din fața palmierilor!

Bubuiturile acoperiră rafalele de ambele părți, dar numai pentru câteva clipe, pentru că tirul nu mai contenea.

– Nu știu de *unde* veniți, domnule Spaatz, începu Michaels, dar probabil că acolo vă ocupați cu declanșarea războaielor! Uite ce ați făcut, fir-ar al dracului să fie!

Nu era nevoie s-o mai spună. Tirul celor de jos se concentrase asupra antenelor pușt iului cu stația de emisie. Un telemetru de-al lui Michaels, ineficient camuflat, zbură în țăndări. În plus, focul celor de jos nu le dădea nici un moment de pauză. Klaus se cățără pe sacii de nisip și abia dacă reuși să arunce o privire în vale.

– Încărcăturile de douăzeci de la palmieri! ordonă el, chiar când rafalele lui Lennox încetaseră.

– Pe răspunderea dumneavoastră! îi atrase atenția Michaels. Sunteți sigur că nu-i rănim?

– Totul e pe răspunderea mea, înțelege odată și detonează-mi încărcăturile de douăzeci!

Bubuiturile întrerupseră focul celor de jos. Se așternu liniștea și geniștii scoaseră capul, prudenți, să vadă ce se mai întâmplă.

*

Toată ziua fusese o joacă de-a v-ați ascunselea. Klaus ăla era un șmecher care supraestimase rata pierderilor. Aveau trei răniți. Frank, care nu era un rănit propriu-zis și care bora din te miri ce, Gold, care umbla cu un bandaj pe cap, dar care nici el nu avea mare lucru. Dintre toți, doar Lennox o încasase cel mai tare atunci când traversase plaja: niște așchii de piatră îl plesniseră în coapse, de trebuiseră să-l târască după ei la fiecare salt înainte. Mendez, care îl bandajase, spusese, ca și despre Frank, că avea un noroc nemaipomenit. Din răni ca asta îți reveneai repede, numai că acum o să le fie lor povară pe cap.

De vreo două ore rămăseseră blocați însă, la mai puțin de două sute de picioare de vârful Suribachi. Focul încrucișat și explozibilele îi obligaseră să-și sape adăposturi individuale în

pământul moale. Nebunul de Spaatz, sau Dougherty, sau amândoi – dracu' știe cine – avusese ideea nemaipomenită să-i bombardeze cu branduri ca să-i țină până îi prinde seara acolo, în apropierea vârfului.

În ce-i privea pe „albinoși", aproape că își terminaseră muniția. Singurul lucru pe care puteau să-l mai facă era să aștepte căderea întunericului și să se strecoare apoi până la obiectivul misiunii.

Își dispuseseră gropile individuale în semicerc, privind către cele două căi de acces pe platoul unde fuseseră blocați.

Nu știau că ceea ce urma acum era apoteoza Zilei Singurătății. Crezuseră că încărcăturile care le explodau sub nas ici-colo, că focul de mortiere și minele fuseseră de ajuns. Se înșelaseră.

Totul începu cu exploziile surde ale unor încărcături ce înconjurau platoul. Bubuiturile se apropiau din ce în ce, pe măsură ce Spaatz comanda explozii care să-i zgâlțâie din ce în ce mai bine pe „albinoși".

Apoi, totul se transformă într-un iad. Exploziile nu mai conteneau, îndepărtate sau în buza adăposturilor. Flăcări, pământ și un vacarm infernal se perindau într-o succesiune ametitoare pe deasupra lor. În același timp, simțeau pământul care vibra fără pauză sub ei. Aveau impresia că nu mai era mult și muntele Suribachi se va spulbera într-o cascadă de praf în care se vor prăvăli cu toții.

Urmă tirul lansatoarelor de flăcări și al mortierelor.

După un răstimp care li se păru a fi durat ore în șir, totul se întrerupse la fel de brusc precum începuse. Spaatz și Dougherty ieșiră din adăposturile lor și se apropiară de platou. Michaels abia așteptase să-i vadă plecați ca să dea telefon la unitatea de geniu bazată la aeroport și să cheme personalul medical. Profită de ocazie și raportă comandantului său, colonelul Houston, că „tipii pe care trebuise să-i asculte în ultimele 24 de ore erau nebuni de legat..." Chiar făceau parte din Armata SUA? Poate că Houston ar fi trebuit să mai dea niște telefoane, ca să facă cercetările de rigoare...

– Despre Klaus ăla nu pot să bag mâna în foc, se justifică Houston. Dar dacă l-a adus Dougherty, nu poate fi decât un om de încredere... ca să zic așa. Așa sunt ei. Vezi, nu intra în discuții în contradictoriu cu nici unul dintre ei. O să trimit medicii.

Michaels închisese și se repezise pe platou. Ajuns între gropile individuale, abia reuși să nu se înece din cauza prafului și a mirosului de cordită. Se apucă să-i strige pe cei nouă „albinoși", zicându-le că exercițiul s-a terminat și că puteau ieși.

Abia într-un târziu observă cum Dougherty și Spaatz se apropiau de fiecare în parte, îl băteau pe umăr și-l ajutau să iasă din adăpost. După ce îl văzu pe unul cum se clătina și se învârtea în loc, de parcă ar fi fost un derviș în transă, Michaels înțelese de ce nici unul dintre „albinoși" nu reacționase absolut deloc la strigătele sale. Tipii asurziseră pur și simplu din cauza exploziilor.

5

Cu mai bine de treisprezece ani în urmă, străduța prost luminată pe care se strecura Jacques Personne se numea Rue Alexandre Dumas, iar clădirea pe care o căuta din ochi adăpostea un bordel ținut de o chinezoaică, pe nume Hu Si. Acum strada n-avea decât un simplu număr, iar în clădirea cu pricina se mâncau cele mai delicioase preparate de Shanghai. Hu Si era din Shanghai și, cine știe de ce, renunțase la comerțul cu femei în favoarea celui mai puțin profitabil, dar mai sigur, cu produse gastronomice.

Jacques Personne bănuia că alegerea ei fusese motivată în primul rând de incapacitatea americanilor de a distinge o salată franțuzească de un sos cantonez. Îi fraiereai imediat cu un nume pompos și chestia asta transformase într-un talmeș-balmeș nemaipomenit listele de bucate ale restaurantelor de lux din State. Una dintre amicele lui Jacques, franțuzoaică și ea, spunea că odată, la San Francisco, comandase un Chateaubriand și se trezise în farfurie cu un cușcuș tunisian autentic. Se interesase la *maître d'hotel* și aflase că patronul localului și bucătarul făcuseră războiul pe undeva prin Africa de Nord și că experiența lor culinară se baza pe cei doi ani petrecuți între Benghazi și Tobruk, la serviciul de aprovizionare al Forțelor Aerului.

Mă rog. Din dorința de a îmbina plăcutul cu utilul, Personne dorise să-l ia peste picior și pe maiorul Clark, ofițer CIA, cel cu care trebuia să se întâlnească peste numai câteva minute. O întrebase pe Hu Si dacă bucătarul ei se crede în stare să prepare ouă

fierte cu un sos bearnez veritabil. Hu Si se gândise preț de câteva secunde și spusese că da, apoi dispăruse să dea comanda.

– Ați mai mâncat vreodată sos bearnez, monsieur Clark?

Clark îl privise lung pe deasupra ochelarilor cu rame de baga. Era un individ foarte tânăr, din Boston, blond, oarecum desuet: încă se mai pieptănă cu cărare pe mijloc și își dădea părul cu un gel care îl făcea să semene cu un gangster de operetă din anii '30. Tipul se uita mereu în jos și clipea mai des când începea să-ți vorbească, de parcă s-ar fi temut să nu începi prin a-l contrazice.

La fel făcuse și când îi răspunsese lui Personne la întrebarea legată de sosul bearnez:

– Am gustat așa ceva acasă, la Boston. Știați că la Boston se găsește sos bearnez gata preparat?

– Vorbiți despre conserve? își ridică Personne sprâncenele.

– Bineînțeles. Clark făcuse o pauză, după care continuă, cu un aer nesigur: Nu mi-aș fi imaginat că există oameni care prepară sos bearnez. Altul decât cel de conservă, vreau să spun.

– Ah, exclamă Jacques, pregătindu-se să-i toarne o suită de gogoși gastronomice.

După cinci minute, Hu Si apăruse cu comanda. Cei doi începuseră s-o mănânce, iar Jacques își dădu seama că deși era o expertă în mâncărurile chinezești, Hu Si și bucătarul ei habar n-aveau despre bucătăria franțuzească. Cu toate astea, se apucă să laude sosul și, privindu-l pe Clark care îl asculta cu maximum de atenție, se hotărî să apese pe pedale. Iar în sinea lui își promise chiar că va trece pe la Boston peste câțiva ani. Dacă Clark o să deschidă și el un restaurant?

– Ați spus că sunteți francez? îl întrerupse maiorul când Jacques făcu o pauză.

Jacques remarcă ochii lui Clark: îl țintuiau fără să clipească. I se păru că ceva e în neregulă.

– Sunt francez, bineînțeles!

– Născut în Franța, sau în colonii? continuă Clark să-i facă fișa de personal.

– Ce întrebare! Sunt ce poate fi mai autentic din punct de vedere franțuzesc, dacă-mi permiteți! Sunt născut la Aurillac, în sud...

– Suficient de departe de Béarn, ca să faceți o confuzie majoră cu sosul, domnule Personne, stabili Clark, după care se apucă să-i recite, cu dicție, rețeta reală a sosului bearnez.

– Chestia asta ați învățat-o de pe etichetele conservelor? se holbă Personne.

– N-am mâncat în viața mea conserve! replică Clark, contrariat. Adăugă după o pauză: Cu excepția perioadei petrecute în armată, bineînțeles! Sunt de la Boston, domnule Personne, și să vă intre bine în cap că acolo, la noi, la Boston, suntem mai europeni decât inșii de viță veche din Europa. Ați încercat să vă bateți joc de mine cu un fleac, domnule! Chestiile astea pot să țină cu alți conaționali de-ai mei. Nu cu mine, domnule! Nici în ce privește mâncărurile, nici altceva! Unde eram?

Jacques rămăsese cu furculița suspendată în aer. Tipul ăsta pe care n-ar fi dat doi bani se descurcase de minune. Își ceru scuze și-și propuse să-l urmărească mai atent de acum încolo. În mai puțin de un minut însă, expresia de nețărmurită siguranță de pe figura lui Clark se șterse, iar el începu iarăși să se uite în jos și să clipească mai des atunci când vorbea.

Un tip ciudat, își spuse Personne amintindu-și, apoi se uită la ceas și intră pe sub firma pe care scria RESTAURANT SHANGHAI, cu caractere latine. Traversă salonul, aruncă o privire către pianistul care interpreta în surdină o piesă de jazz și se miră că un chinez mărunt, cu dinții de sus mult ieșiți de sub buze, de parcă s-ar fi pregătit să grebleze podeaua, era în stare să interpreteze un Duke Ellington cu atâta forță.

Ieși din salon și se angajă pe un coridor strâmt care îl duse într-un separeu cu mobilă joasă. În spatele unui paravan japonez din hârtie cerată, îl aștepta James Stuart Clark, ofițer CIA de legătură, cu gradul afirmat de maior. Sursele lui Personne de la Paris afirmau însă că insul ăsta din Boston, care se pricepea atât

de bine să recunoască mâncărurile, avea un grad mult mai înalt, pe care nu-l puteau preciza.

Lângă Clark se afla o tânără vietnameză în uniforma neagră a Vietcongului. Personne surâse:

– Bună seara. V-ați gândit să discutăm mai destinși?

– Bună seara. Să fac prezentările. *Tovarășa* Lu Dan. Colonelul Jacques Personne. Jacques se încruntă, apoi se înclină respectuos, iar vietnameza îi întinse mâna cu un gest impecabil. Francezul i-o sărută, iar ea dădu din cap, zâmbind. Vă cunosc pe amândoi cât de vorbăreți sunteți, le opri Clark micul menuet. Vă propun să amânați orice discuție pe tărâm dogmatic pentru după ce rezolvăm problemele...

– Așteptarea va fi cu atât mai plăcută, spuse Jacques.

– Să sperăm ca va fi cu folos, spuse Lu și, încântată, privi către locul pe care trebuia să se așeze Personne. Acum, că îl vedea, nu-i mai venea să creadă în relatările surselor ei despre el. Chiar nu-i plăceau femeile deloc?

– Am senzația că am provocat un coup de foudre, spuse ea, simțind privirea lui Jacques ațintită asupra ei. Să solicit pe altcineva să discute cu voi din partea Vietnamului de Nord?

– Nu, răspunseră amândoi într-un glas și izbucniră în râs.

– Suntem profesioniști, nu? întrebă Jacques, retoric.

– Asta rămâne de văzut, continuă Clark, iar expresia de siguranță îl părăsi iarăși.

Se uită în altă parte și se prefăcu interesat de conținutul paharului. Individul era extrem de bizar, iar Personne se tot întreba, de o vreme, când juca el, de fapt, teatru? Atunci când se prefăcea că nu e în largul lui, sau atunci când începea să controleze situația?

– Unde e *Komsomol* acum? începu Jacques.

Lu râse zglobiu și scoase din buzunarul uniformei un pachet de Lucky Strike.

– Doriți o țigară? îl îmbie ea pe Jacques. Înăuntru se află ce scrie pe pachet plus încă *ceva*...

– Poate că am să iau o țigară de la dumneavoastră ceva mai încolo... N-aș vrea să discutăm despre submarin după ce văd ce e acel încă *ceva* din țigările dumneavoastră...

– Domnul colonel este totdeauna atât de direct? se interesă Lu, iar Clark îi făcu un semn vag. N-ar trebui să vă luați după James! Am impresia că din cauza propunerii lui de a discuta gusturile noastre pe îndelete *după* ce ne rezolvăm problemele sunteți tentat să treceți prea repede peste subiectul întâlnirii noastre, domnule Personne... Părerea mea e însă că putem să îmbinăm plăcutul cu utilul.

– Mă rog. Și eu aș pune utilul înainte, dădu Jacques înapoi.

Figura lui Lu se întristă brusc. Jacques se uită la ea și se întrebă cum naiba se făcea că era înrolată în trupele Vietcongului?

– Cum doriți, zise ea, aprinzându-și o țigară de la lumânarea ce trona în mijlocul mesei. *Komsomol* se află în doc la Haiphong de două săptămâni încheiate. Practic, este gata de tragere. O poate face oricând. Ofițerii *lor* nu reușesc însă să se pună de acord asupra acoperirii radar. Dar, din sursele mele, reiese că problema va putea fi rezolvată în mai puțin de două zile. Din acel moment, submarinul va putea lovi orice țintă de pe teritoriul vostru ori de câte ori are chef comandamentul sovietic... Cu consecințele pe care le știm și noi, și voi.

– Ești sigură că nu-i poți reține?

Lu suflă fumul peste masă cu un gest calculat. După câteva secunde, îl privi brusc pe Clark, cu un aer cât se poate de hotărât:

– Îi pot reține. Dar nu la infinit.

– L-ai contactat pe Boris? se interesă Personne.

– Am făcut-o. Dar n-am de unde să știu cum a reacționat. Făcu o pauză și se gândi dacă merita să le împărtășească raționamentul ei. Spuse: Am senzația că e dispus să meargă mai departe pe mâna noastră. N-a informat pe nimeni că a fost contactat sau, cel puțin, eu n-am aflat s-o fi făcut... Nimeni nu știe că Boris Denisovici Volkov a scurs informații de pe submarin.

– N-ai nici un fel de informații de la el?

– Nu, negă ea. Cum aș putea să am? Nici un membru al echipajului n-a părăsit nava, iar întreținerea și-o asigură tot ei. Omul meu de legătură îi poate transmite ce vrea lui Boris, dar n-are cum să primească mesaje de la el. De fapt, tot ce știu mi-a parvenit prin legătura voastră de la Moscova.

Se întrerupse. Clark răsuflă adânc. Personne găsi de cuviință să zică:

– Bietul Boris! Cred că se simte ca un pește pus în tigaie în cutia aia de conserve!

Lu dădu din cap, meditativ:

– Boris e un om slab. Un om slab care poate să apese pe niște butoane ce pot face foarte mult rău.

– Mmm, făcu Clark și se strâmbă. Dintre toți cei pe care îi cunoaștem, Boris e proletarul acelor butoane. Slavă Domnului că e un tip slab! Dacă n-ar fi fost el, lucrurile ne-ar fi scăpat complet de sub control...

– Comandantul submarinului, începu Lu. Nikitin! Înțeleg că are încredere deplină în Boris... Clark îl privi scurt pe Personne, dar Lu îl surprinse: N-am informația asta de la biroul lui Personne, James! Și cum tu nu mi-ai pus-o la dispoziție, înseamnă că mai există încă unii care știu că submarinul ăsta ne încurcă socotelile cât timp se află la Haiphong! Poate că dacă am reușit să-l facem pe Boris să-l manipuleze pe Nikitin, am împiedica dezastrul...

– Să-l manipulăm pe Nikitin? Cum? întrebă Personne.

– Amiralul Kuznețov trebuie să le fi răspuns apelului. Dacă mi-ați spune ce conține răspunsul lui, aș ști ce avem de făcut mai departe...

Fu rândul lui Personne să-l iscodească pe Clark. În opinia sa, sfatul lui de a începe această întrevedere cu utilul n-avea cum să le fie de nici un folos. Mai bine să fi discutat o vreme verzi și uscate cu Lu. Poate că ar fi știut mai multe despre ea acum. Deși, după cum conducea discuția, n-aveau cum s-o prindă cu mâța în sac.

– Îmi spuneți, sau nu? Dintre toți, sunt singura care poate găsi mijlocul de a ajunge la Boris. De fapt, sunt singura care poate opri mâna ce trebuie să apese pe butoanele rachetelor ASA...

Mai bine să-i spunem noi ceea ce ea va afla oricum, își zise Personne.

– Kuznețov le-a transmis, începu el, că e la curent cu faptul că au avut loc scurgeri de informație despre misiunea lui *Komsomol*...

– Că *e la curent*?! îl întrerupse Lu și zâmbi din colțul gurii.

– Exact, confirmă Clark. E la curent și le recomandă să verifice direct la el orice fel de ordin referitor la punerea submarinului în stare de alarmă. Le-a recomandat, în primul rând, să asigure securitatea bastimentului, având în vedere că a ajuns într-un fund de sac de care a aflat toată lumea...

– Le-a spus și cum va lua legătura pe mai departe cu ei?

– Le-a recomandat prudență. Le-a spus că el însuși este supravegheat aproape mereu...

– Ah, și nu vi se pare normal?

– Cum să nu? Când dirijezi o astfel de operațiune... zise Personne.

– Mda. Când dirijezi o astfel de operațiune te supraveghează toată lumea care are cel mai mic fir despre ce faci, redeveni Lu serioasă. Înțeleg că amiralul ne-a dat o mână de ajutor. Se opri și se uită de la unul la altul. Vouă nu vă e foame? întrebă brusc.

Clark surâse și apăsă pe butonul de lângă scaunul său. După câteva clipe, Hu Si își făcu apariția în separeul lor.

– Ce doriți? întrebă ea aplecându-se, și, plină de curtoazie, le întinse trei meniuri.

Lu o privi dintr-o parte. Clark o asigurase însă că Hu e o persoană cât se poate de sigură. Ținea la afacerile ei mai mult decât la orice, încă de pe vremea când Personne se ocupa de supravegherea informațională a Saigonului. Făcuse mereu astfel încât să se asigure că nimeni nu i se bagă în ciorbă, contra serviciului de a-și pune localul la dispoziția unor persoane influente din administrația militară. Era un schimb avantajos pentru toată lumea.

– Aș gusta o porție de rață cantoneză cu sos de primăvară, stabili Lu și închise meniul ei.

– Eu vreau crap cu șapte miresme, zise Clark.

– Iar eu nu vreau decât un pahar cu Maotai, spuse Personne.

Hu dispăru afară din separeu.

– Câte mesaje le-a trimis Kuznețov până acum?

– Unul singur.

– Nu mă îndoiam, dădu Lu din cap. Ce-ar fi să fac în așa fel încât Boris să primească încă un bilet de la mine, un bilet care să sune ca și cum i-ar fi fost trimis de Kuznețov? O să fie obligat să i-l arate lui Nikitin, de teamă să nu primească vreun alt mesaj prin radio. Iar ce o să trecem în bilet, vom stabili împreună, chiar acum. Ce părere aveți?

Cei doi bărbați răspunseră automat, fără să se privească:

– OK.

Lu râse și scoase din buzunarul de la piept un carnețel subțire cu foi fine din hârtie de orez și smulse o filă din el.

– Scriem că părerea noastră, a amiralului Kuznețov, vreau să spun, e că misiunea trebuie amânată... cu cât? îi țintui ea cu privirea.

Clark se uită la Personne.

– Când se întorc oamenii tăi la Saigon?

Jacques se uită la ceas.

– La ora asta se îmbarcă în avion la Iwo Jima. Fac o escală în Filipine, după care vin țintă până aici, la Saigon. Asta înseamnă că în cel mult șase ore trebuie să aterizeze.

– Bun. De aici urmează partea mea. Dacă îi așteptăm la aeroport cu un camion în care să aibă tot ce le trebuie și îi ducem la Da Nang să-i îmbarcăm pe un sampan, asta o să mai însemne încă douăsprezece ore de drum. Cu sampanul, de la Da Nang la Haiphong vor face încă patru zile. Două zile pentru acomodare și apoi, bingo!

– Cu totul, șapte zile, trase Lu o linie în carnetul ei. Asta, dacă totul merge șnur. Deci, zise ea și trecu pe bilet, recomandarea amiralului Kuznețov este ca submarinul să nu treacă la atac

mai devreme de 26 septembrie. Ce ziceți? O să-l roage pe Boris așa, din suflet, ca să... Cei doi bărbați izbucniră în râs. Nu văd ce e de râs, reluă Lu. Voi nu-i cunoașteți pe rușii ăștia? Sunt de un patetism, ceva de speriat! Mi-e imposibil să-mi dau seama cum au ajuns atât de temuți când, de fapt, dacă-i iei la bani mărunți, sunt niște plângăcioși nemaipomeniți!

– Bine, Lu! Scrie cum crezi tu că e mai bine... Ar fi teribil dacă am reuși însă să-l convingem cumva pe Nikitin să expună submarinul măcar pentru câteva minute, pe orice fel de timp și la orice oră... Sateliții noștri și avioanele U2 sunt în stare de alertă maximă. Dacă am reuși să prindem măcar un cadru în care să apară *Komsomol* în portul Haiphong, lupta noastră ar fi ca și câștigată.

– Vreți să-i sugerez chestia asta lui Nikitin?

– Crezi că Nikitin o să mai creadă atunci că mesajul îi parvine de la Kuznețov?

– Nikitin, nu. Dar Boris o să creadă. Și dacă Boris nu poate scoate tot submarinul la suprafață, măcar o turelă din aia *Groznîi* poate expune și el... Nu v-ar fi de ajuns?

Clark se uită la Personne. Lu scosese iar țigările din buzunar, iar Jacques, reflex, luă una din pachetul pe care vietnameza i-l vârâse sub nas.

– Ba ne-ar fi mai mult decât de ajuns, șopti el. Turelele unui lansator ASA vizibile în portul Haiphong... Dar cum naiba ai de gând să faci chestia asta?

– Păi, începu ea, sunt anumite lucruri care nu pot fi reparate decât la suprafață, nu-i așa?

Cei doi încuviințară. Atunci, ca la un semn, ușa se deschise și Hu Si împreună cu două chelnerițe îmbrăcate în pelerinele tradiționale intrară în separeu cu tăvile aburinde purtate, conform obiceiului, deasupra capului.

6

Sergentului Klaus Spaatz nu-i plăcuse niciodată mirosul de tablă încinsă; de fapt, avea alergie la el. De fiecare dată când îl simțea, începea să-i curgă nasul. Avioanele Galaxy erau recunoscute pentru duhoarea din cabine, iar Spaatz avea grijă ca ori de câte ori se urca într-un astfel de aparat să se aprovizioneze cu un pachet de Kleenex.

Din păcate, nu găsise nici sămânță de șervețele la Iwo Jima. Când aparatul a amorsat un viraj larg, apropiindu-se de Saigon, Klaus a răsuflat ușurat.

– Doamne, dar parcă ai avea robinete, nu nări! zise Mart holbându-se la el.

Klaus ridică capul din ligheanul asupra căruia stătuse aplecat toată călătoria.

– Asta nu-i nimic! Să vezi cum e după ce ies din apă... După o misiune la mare adâncime...

– Ce naiba, domnule Spaatz, întrebă Simms, da' pă dumneavoastră nu v-a controlat medical înainte să vă angajeze?

– Domnul Spaatz n-a avut nevoie de control medical, se auzi vocea generalului Dougherty din coridorul ce venea dinspre postul de pilotaj. Se așeză pe cea mai apropiată ladă și se uită pe rând la cei zece indivizi.

– Avem timp de o tură prin Saigon? întrebă Tarjac.

– Aici e buba, se strâmbă Dougherty, nervos. Tocmai am primit un mesaj de la comandament. N-o să vedem din Saigon

decât pista aeroportului. Ne îmbarcăm imediat în două camioane pentru Da Nang. Personne ne-a trimis un p.s....

– Iar Personne!... exclamă Giuseppe. Nu știu de ce naiba ne spuneți nouă broscari, când numa' dacă te uiți la vreo doi-trei francezi, te prinzi că toată viața lor nu fac altceva decât să înoate în ape tulburi... L-ați cunoscut bine pe Personne ăsta, domnule general?

– Da. Ne spune în p.s. că trebuie să ne grăbim. Ne așteaptă un sampan la Da Nang... Aruncă o privire scurtă către Spaatz, care încuviință.

– Da' ce naiba, domnule general, se băgă Borjovski, de când ascultă un general american de un francez?

– De tot atâta timp de când un campion rus la atletism, instruit de francezi în Algeria, ascultă de comenzile unui ofițer american în Vietnam!

– Da Nang! făcu Mart. Unde pornim de la Da Nang?

– O să aflați la timpul potrivit, încheie generalul.

Avionul începuse deja să trepideze, apropiindu-se de pistă. Pe unul dintre hublouri se văzură defilând luminile de pe bulevarde. Apoi se făcu întuneric; motoarele se ambalară, se auzi scrâșnetul anvelopelor pe beton și aparatul jucă într-o parte și în alta, ca un barcaz sărind peste valuri.

Când se opriră, primul lucru pe care îl observară în lumina reflectoarelor din aeroport fură cele două camioane care se îndreptau rapid către avion. Sasul metalic se deschise.

– Nici măcar pista n-o s-o vedem cum trebuie, comentă Andy și se ridică bosumflat de pe lada sa.

Nici nu-și dădea seama câtă dreptate avusese. De corpul avionului se lipi imediat un burduf iluminat cu neon. Mart dădu să se repeadă afară, dar Dougherty îl opri:

– Ai răbdare!

– Bun venit la Saigon! se auzi o voce graseiată din burduf. Cum vi se pare organizarea, domnilor? N-o să pierdeți nici o secundă mai mult decât trebuie!...

– De ce ai făcut asta? Ca să-ți demonstrezi cât de capabil ești, sau numai ca să ne enervezi pe noi? scrâșni Mart, recunoscându-l pe Personne.

– Domnule locotenent! Cei mai interesați de succesul misiunii dumneavoastră nu sunt francezii!

– Las-o baltă! făcu Andy și trecu pe lângă el, gata să intre primul în burduf.

– V-am spus să aveți răbdare, îl opri Dougherty. Domnule Personne, începu el, am înțeles că timpul ne presează și am admirat modul în care ați organizat lucrurile. Dar oamenii mei zboară de mai bine de opt ore, n-au mâncat cumsecade și au băut doar apă clocită. Nu credeți că o să aibă suficient timp de acum încolo ca să țină regimul ăsta?

– Ce vreți să spuneți?

– Că nu ne mișcăm de aici până nu ne faceți rost de o ladă de apă minerală de la gheață, de 30 de cutii de bere, de 30 de porții de hamburger de la fast-food-ul de pe Celina Drive și de 10 cartoane de Luckies. Nu e obligatoriu ca țigările să fie „ameliorate". Până nu văd chestiile astea, nu ies din avion... 'nțeles?

– 35 de hamburgeri! se auzi vocea lui Borjovski.

– Și un set complet de lame și spumă de ras, adăugă Saint Tropez.

Personne își scărpină bărbia. Se uită la Dougherty, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă că stă de vorbă cu un general SEAL. Numai că, o știa prea bine, legenda lui William Dougherty nu reflecta nici pe sfert lucrurile pe care era el în stare să le facă.

– Suntem presați de timp, încercă francezul să găsească o portiță de scăpare. Cele două camioane...

– Doar nu vrei să ne târguim ca niște prăpădiți de oameni de afaceri, domnule Personne! i-o reteză Dougherty cu glas afabil. Suntem oameni de acțiune, nu? Și ne pricepem, amândoi, să fim eleganți atunci când trebuie... N-o să-mi spui că nu putem recupera ora pierdută cu aprovizionarea. Știi bine că oamenii mei sunt în stare să zboare cu camioanele astea...

– Am adus șoferii de la baza de intendență...

– Niște indivizi nesemnificativi. Interesați să predea materiale în bună stare. Dar ce ai tu de gând să faci cu noi valorează cu mult mai mult decât două camioane prăpădite. Așa că, cei care vor conduce sunt Mart și Lennox. Vrei să meargă în marșarier de-aici până la Da Nang?

Personne îl privi întrebător pe Dougherty. Oare cât de mult știa despre misiunea pe care urma să i-o încredințeze? Își aminti apoi de toate contactele generalului. Era imposibil să nu fi avut vreun coleg în serviciul informativ de la Saigon.

– În regulă. Am să fac rost de tot ce ați cerut, se înclină el și o luă înapoi prin burduf, ieșind afară.

Focile așteptară ca zgomotul pașilor lui să se stingă. Mart se uita încurcat de la subordonații lui la general. Simțea că ar fi trebuit să-i zică ceva asemănător cu o mulțumire generalului, dar nu-și găsea cuvintele. Dougherty îi sesiză nesiguranța:

– Vreau să-i văd pe amărâții ăștia de șoferi de la aprovizionare cum spală geamurile camioanelor! În timpul ăsta, voi vă ocupați de motoare! N-am chef să mi le forjați și să rămânem cu fundul în baltă pe drum!

Se repeziră cu toții în burduf și ieșiră pe pista aeroportului. Camioanele – două Chevroleturi vopsite în culori de camuflaj, cu copertine din pânză cauciucată – erau trase aproape de intrarea într-un garaj, cu farurile stinse și cu motoarele torcând ușurel. Focile se apropiară de ele și se apucară să le izbească roțile cu bocancii.

– Asta din stânga spate... cred că mai are nevoie de vreo două sute, două sute cincizeci de pompe, se auzi vocea lui Lennox.

– Și la mine, spuse Mart. Stânga față...

– Hei!

Portierele celor două camioane se deschiseră în același timp. Doi șoferi, trași la indigo parcă, coborâră din cabine cu extrem de multă atenție, de parcă ar fi avut la dispoziție tot timpul din lume.

– Ce credeți că faceți voi aici? zise unul dintre ei și se apropie de Lennox.

Lennox remarcă dunga impecabilă a pantalonilor de uniformă și bocancii lustruiți. Dacă ar fi avut chef, tipul ăsta s-ar fi putut duce chiar acum la o petrecere de binefacere sau la un serviciu de recrutări. Era reclama vie a soldatului din afișe care lupta pentru democrație în Vietnam: cu obrajii rotunzi, roz, cu părul tuns regulamentar, curat.

Mart nu-i băgă în seamă pe cei doi șoferi. Se apropiase de capota Chevroletului pe care îl luase în primire și dădu s-o deschidă.

– Hei! Dar ce dracu' crezi că faci aici? se enervă celălalt șofer.

– Deschid capota, răspunse Mart, laconic.

– Cum mă-sa vrei tu s-o deschizi fără să...

Fără să tragi de clemele de siguranță, ar fi vrut el să continue, dar Mart îi demonstră că pe el unul clemele astea îl lăsau rece. Își scosese cuțitul din teacă și meșteri cu el ceva la capota care țâșni în sus ca împinsă de un resort.

– P-asta o știai?

Mart se uită dintr-o parte la șofer, se urcă pe bara camionului și se vârî cu totul în motor.

– Hei! Ce faci acolo?

De data asta, șoferul cu obraji îmbujorați își pierdu cumpătul. Era răspunzător de mașină, fir-ar al naibii să fie, iar insul ăsta coborât din avion avea să-i facă arșice motorul.

– Reglez avansul! Tipii din fabrică s-au gândit special la mine când au trimis în Vietnam camioane pe benzină!

– Dă-te jos imediat! răcni șoferul și dădu să-l apuce pe Mart de pantaloni, dar în aceeași clipă se simți ridicat de la pământ.

– Ușurel! zise Borjovski. Nici în Armata Roșie n-am mai văzut papagali ca tine! Ce? Ai mașina trecută în vreun inventar, ceva?

– E cel mai nou model adus la Saigon... Hei! Șoferul simți cum se înăbușă: Mart își scosese pistolul din centură și izbea ca apucat undeva în baia de ulei. Ce *vrei* să faci?

– Trebuie să deblochez capacul ăsta nenorocit! se auzi vocea năsosului de sub capotă.

– Am un set de chei nou-nouțe pentru asta!

– Nu mai e nevoie! zise Mart și, demonstrativ, întinse în spate mâna în care ținea capacul de la ulei. P-alea poți să le păstrezi curate... Ia uite și la idioții ăștia! Au pus capacul la delco chiar lângă radiator! Habar n-au ce înseamnă un drum desfundat de ploaie în Vietnam. Îmi trebuie o pungă! Ai o pungă? întrebă el de sub capotă.

Șoferul se execută imediat. Se zbătu ca un gândac strivit între brațele lui Borjovski, care îi dădu drumul, lăsându-l să dea fuga până în cabină. Apăru înapoi cu punga în mai puțin de zece secunde. Mart i-o luă din mână și dispăru iarăși sub capotă.

Între timp, Lennox începuse să bușească și el cu pistolul, dracu' știe în ce parte a motorului celuilalt camion. Cei doi șoferi de aprovizionare se holbau de la unul la altul fără să mai îndrăznească să zică nimic. Apoi, unul dintre ei îl observă pe generalul Dougherty.

– Domnule general! Ați văzut cu ochii dumneavoastră ce s-a întâmplat... zise unul.

– Dacă am văzut? se strâmbă Dougherty contrariat. *Eu* le-am ordonat să facă treaba asta! Șoferii înghițiră în sec în același timp. Dar nu vă faceți probleme! N-o să fiți voi ăia care o să conduceți mașinile astea supraturate!

– Cum adică? Vreți să ziceți că?...

– Domnul general vrea să zică că cel mai bine ar fi să taci! i-o reteză Simms.

De data asta, cei doi nu mai suportară. Se priviră scurt, după care unul dădu s-o ia din loc către cel mai apropiat telefon. Borjovski însă îl și culese din zbor.

– Eram sigur că figuri d-astea fac doar locotenenții din Armata Roșie! Că numai ei dau în gât cu atâta spirit de răspundere.

– Este intolerabil! zise celălalt șofer, dar încremeni simțind cum Saint Tropez se apropie de el, frământând aerul cu degetele. Tipul avea o mutră simpatică, dar ochii ăia albaștri ai lui nu prevesteau nimic bun.

– Cum ai zis? întrebă. Intole... Cum?

Șoferul tăcu mâlc.

– Ia băgați-i pe tipii ăștia în benă și păziți-i bine! N-am chef să mai aud de ei până la Da Nang! ordonă Dougherty.

Simms, Mendez și Gold îi înșfăcară pe cei doi și-i urcară într-una dintre bene.

– Să-i liniștim? se auzi vocea ascuțită a italianului.

– Doar dacă fac nazuri, răspunse generalul și, chiar atunci, Mart se apucă să ambaleze motorul, urmat imediat de Lennox.

– Ați făcut rău că i-ați urcat acolo, zise Mart după câteva minute. Cine naiba ne umflă nouă cauciucurile astea?

Dougherty se uită la Borjovski. N-a fost nevoie să-i spună nimic. Rusul se cățără în benă și apăru în scurt timp cu cei doi. Le făcu semn către cele două cauciucuri care îi nemulțumeau pe Mart și pe Lennox, iar șoferii se duseră în cabină și reapărură cu pompele.

Când Personne își făcu apariția cu un jeep din care un al treilea militar promoțional începu să descarce anevoie cutiile și lăzile comandate, cei doi șoferi își stricaseră de tot look-ul de reclamă. Transpiraseră leoarcă și fasonul li se dusese naibii de tot. Dracu' știe ce rol important ocupau ei prin ierarhiile aprovizionării, pentru că sergentul care căra lăzile fu cât pe ce să le scape din mâini când îi văzu pe cei doi cum umflau cauciucurile.

– Al dracu' să fiu!... silabisi el.

– Ce-i? Ce s-a întâmplat? se interesă Borjovski

– Doar nu i-ați pus pe *ei* să dea la pompă!

Tipul părea din ce în ce mai debusolat, iar unul dintre șoferi îi aruncă o privire urâtă.

– Da' ce-au? Li se ia vopseaua, sau ce?

Sergentul nu mai spuse nimic. Cel de-al doilea șofer își terminase norma și se așezase pe vine lângă roată, extenuat. Îl privea pe sergent cu ochii mijiți. Tipul se urcă în benă fără multă vorbă, urmat imediat de Gold care se pregăti să-l ajute la despachetat.

– Care-i treaba? De ce ți-e frică de ei? îl luă el la sigur.

Sergentul nu-i răspunse. Gold zâmbi subțire și strigă:

– Frank! Nu crezi că băieții ăștia dolofani ar face bine să ne împartă rațiile? Să avem în fiecare camion parte egală!

– Omule! îi suflă sergentul. Nu ți-i pune pe ăștia în cap!

Gold nu-l luă în seamă. De afară se auziră voci nervoase, dar cei doi se urcară în camion și trecură la împărțitul proviziilor. Gold remarcă cum mâinile sergentului începuseră să tremure imperceptibil și cum evita să se uite în ochii celor doi. În plus, „durduliii" îi sorbeau cu privirile pe „albinoși", ca și cum ar fi vrut să se asigure că le ține minte figurile bine de tot.

După ce terminară, Mart și Dougherty schimbară câteva vorbe *sotto voce*, iar cei doi șoferi fură iarăși înghesuiți în camion, sub supravegherea atentă a lui Simms, Borjovski și Gold. Numai că italianul îi făcu semn lui Frank să vină să-i ia locul.

– Și ai grijă să cobori copertina! N-am chef să mă vadă ăștia doi ce fac!

– Dar ce s-a întâmplat? se interesă Frank.

Gold duse un deget la buze.

– Trebuie să stau de vorbă puțin cu sergentul ăsta. Când unul ca el se uită la unii ca ei – și făcu semn spre cei doi șoferi – așa cum a făcut-o... ehh... ce să-ți zic? Mi-a amintit de mutrele pe care le făceau frații mei mai mari când erau vizitați de șmecherașii din Camorra...

Frank ridică din umeri și se cățără în bena. În ce-l privea, cei doi durdulii erau numai buni să sprijine niște birouri de intendență. Nimic altceva.

– Eh! Ia spune-mi care e treaba! îl opri Gold pe sergent când să urce în jeep. Tipul aruncă o privire către bena camionului în care Dougherty îi pusese la păstrare pe cei doi. Stai liniștit! Nu ne vede și nu ne aude nimeni!

– Tipii ăștia doi n-or să uite ce le-ați făcut, omule! se hotărî sergentul să vorbească într-un târziu.

– Și ce crezi tu că pot să ne facă nouă niște papagali ca ei?

– Personal n-or să vă facă nimic. Or să-i pună pe alții să v-o facă... Tipii ăștia au o grămadă de bani și de relații...

– Serios? Dacă sunt așa de șmecheri, cum de-au ajuns să conducă două camioane prăpădite la serviciul de aprovizionare de la Saigon?

– Tu chiar crezi că ăștia doi sunt șoferi? se miră sergentul. S-au aranjat special ca să facă drumul ăsta la Da Nang. Au niște afaceri pe acolo și vor să vadă cu ochii lor cum merg lucrurile.

– Dar nu merge și Personne cu ei?

– Personne e singur. Ei sunt doi. În timp ce unul se făcea că-și vede de treabă și că-l duce pe domnul Personne unde trebuie, celălalt s-ar fi dus acolo unde era nevoie. Crezi că e prima dată când fac mișcarea asta?

– Mda. Pricep. Numai că n-o să le meargă cu noi...

Sergentul dădu din cap, neîncrezător:

– Fii atent, omule! Războiul ăsta are loc între guvernul nostru și cel de la Hanoi, nu între soldații noștri și vietcongi!

– Ce vrei să spui? Sergentul păru să se codească, dar Gold se apropie de el. Vrei să spui că tipii ăștia or să se țină după noi până... Până când?

– Vreau să spun că tipii ăștia vor să câștige bani. De-asta au venit până aici. Mai vreau să spun că există și vietcongi care au chef să câștige bani. Se înțeleg bine unii cu alții, știi? Sergentul ambală motorul și Gold sări din jeep. Fii atent! Eu știu cel puțin două cazuri de prieteni de-ai noștri capturați de vietcongi în contul amicilor pe care voi îi țineți acum la umbră, încheie el și demară.

– Hei, Giuseppe! Ce naiba o freci? se auzi deodată vocea lui Frank din camion.

– Bine, bine! Vin! zise Gold și o luă la pas.

Abia se urcă în cabina camionului condus de Lennox, că cele două mașini se puseră în mișcare și ieșiră din aeroport. O luară pe șoseaua de centură care înconjura Saigonul și, după un sfert de oră ajunseră pe drumul național 47, care unea capitala cu Da Nang.

– Unde naiba ziceai că-i berea aia? făcu Gold.

Andy pescui o cutie din rucsacul care îi juca la picioare, iar Gold se apucă să le povestească ce aflase de la sergentul care venise cu jeepul. Hotărâră că n-aveau nimic de făcut înainte să ajungă în port. De fapt, cel care se putea ocupa serios de tipii ăștia era Personne, iar el se afla acum în celălalt camion, cu Dougherty. Dar, așa cum ei habar n-aveau unde trebuie să se ducă, mai mult ca sigur că nici cei doi durdulii nu știau, deci n-aveau ce să le facă.

Zorile îi prinseră la ieșirea din Yan Trang, la jumătatea drumului. Era o zi cețoasă și soarele se vedea răsărind din aburii Mării Chinei, aidoma unei tigăi din cupru murdar. Personne se dovedise a fi un șmecher. Printre proviziile aduse, se numărau și patru canistre mari de benzină, de câte 12,5 galoane, astfel încât Lennox și Mart nu trebuiseră să oprească decât o dată, undeva în junglă, la poalele unui defileu de granit, ca să umple rezervoarele camioanelor. Cu acea ocazie, Gold îi trase pe Dougherty și pe Personne la o parte și le povesti ce-i spusese sergentul.

Spre mirarea lui, Personne îi ordonă imediat lui Borjovski să-i lege pe cei doi, după care plonjă în mutenie. Dougherty încercă să afle câteva date despre misiune, simțind că măsurile de siguranță pe care le lua Personne nu erau de ochii lumii, însă îi fu imposibil să scoată vreun cuvânt de la francez. De fapt, îi tot repeta că va afla obiectivul la momentul potrivit. Momentan, Spaatz era singurul care avea dreptul să știe tot, conchise Personne, satisfăcut că nu-i scăpase din mână secretul.

– Înseamnă că nu degeaba ți-am spus *domnul* Spaatz! se amuză Dougherty.

– O să vă dați seama, domnule general. Personal, mi-e și frică să fiu singurul din grup care știe ce avem de făcut... Cinstit să fiu, aș fi preferat ca Personne să ne ordone să-i împușcăm pe cei doi....

– Să-i împușcăm... Da, făcu Dougherty și ridică din umeri.

Pe la ora 10, întâlniră un convoi de camioane care venea dinspre port, iar șeful de coloană le făcu un semn amical, ca și cum i-ar fi invitat să se oprească și să schimbe câteva cuvinte.

Vietcongii lansaseră o nouă ofensivă care îi luase pe toți pe nepregătite și, Dougherty era sigur, tipii care veneau dinspre Da Nang ar fi avut chef să ceară lămuriri despre drum și despre situația de la Saigon.

Numai că Personne le făcu semn să nu oprească, iar pe Dougherty îl obligă să se ascundă sub bord, ca și cum n-ar fi trebuit să-l vadă nimeni. De altfel, în ultima sută de mile, generalul stătu mai mult ascuns: Personne pretindea că era mai bine așa.

Intrară în port la 12 fix. Personne conduse camioanele până în apropierea unei dane dărăpănate, bine mascată de un siloz și el pe jumătate dărâmat. Lennox și Mart abia opriseră motoarele, când din sampanul tras la chei se ivi un grup de vietnamezi zdrențăroși, care se năpustiră să descarce benele. Personne vorbi ceva cu unul dintre ei, care dispăru în mare viteză spre birourile părăsite de la intrarea în siloz.

După câteva minute, francezul se urcă în cabina camionului, îl trase pe Dougherty la o parte, și-i șopti, uitându-se la ceas:

– Peste exact cincizeci de secunde, dana asta o să se transforme într-un infern! Niște amici de-ai mei vor simula un atentat de-al vietcongilor. Fără pierderi materiale, însă suficient de multă pirotehnie o să fie pusă în joc ca voi să ajungeți nevăzuți în sampan. Cât despre instrucțiunile dumneavoastră, iată-le! Îi întinse un cilindru din oțel lui Dougherty. Am să vă rog să nu le citiți înainte ca Spaatz să v-o permită... Vă rog să mă scuzați că vă pun în situația jenantă de a primi permisiunea de la un sergent, dar la aflarea misiunii, mă veți înțelege perfect, domnule general...

Dougherty râse:

– Așa-mi trebuie! Și eu l-am făcut pe Spaatz șef peste un locotenent! Acum, dumneavoastră îl faceți șef peste mine. Nu e nici o problemă...

– Încă ceva, se pregăti să încheie Personne. Pe cei doi tipi de la aprovizionare... Îi veți lua cu dumneavoastră. Așa fusese planul de la Saigon de la bun început. Puteți să faceți ce vreți cu ei. Dacă vă încurcă, puteți să-i aruncați în apă din momentul în care pierdeți țărmul din vedere... Dougherty își îngustă pleoapele și

dădu să zică ceva, dar Personne îi puse o mână pe umăr. Mă tem că nu mai avem timp de vorbă, domnule general! Cele 50 de secunde au trecut.

Parcă ar fi apăsat pe un buton. De jur-împrejur se ridicară bubuituri și coloane de fum. Silozul dispăru îndărătul unei perdele de abur sub presiune ce țâșnea dintr-o țeavă, iar întreaga dană se cufundă într-un nor de praf.

– Hai! Pe sampan! strigă Dougherty și se repezi primul pe platforma ce ducea spre ambarcațiune.

Vietnamezii care așteptau pe punte le arătară intrarea ce ducea în cală. Exploziile erau din ce în ce mai puternice, iar fumul învăluise întreaga dană. Se auziră rafalele unor mitraliere grele, urmate de plesniturile seci ale unor grenade.

– Ce naiba? întrebă Gold, căutându-și un loc unde să se așeze.

Lumina din cală se aprinse, chioară, iar băieții se orientară care încotro. Cel mai norocos a fost Borjovski, care în mai puțin de un minut descoperise un hamac în care se urcă imediat. Simțiră apoi trepidațiile motorului care pornea, după care sampanul începu să se clatine ușor, semn că se îndepărtase de dană.

Unul dintre durdulii dădu să se uite pe un hublou, însă Tarjac se și apropiase de el.

– Ia zi! Care-i treaba?

– Trebuie să acostați și să ne dați drumul...

Ar fi vrut să vorbească mai mult, însă vocea lui Dougherty îl acoperi:

– Borjovski! Fă-i pe-ăștia doi să tacă! Dacă nu, ordinul meu e să le tragi un glonț în ceafă și să-i arunci la baltă! 'Nțeles?

Borjovski înlemni. După cum avea s-o spună după câteva zile, nu crezuse în viața lui că ar fi putut auzi asemenea lucruri în altă parte decât în Armata Roșie. Momentan însă, se apropie de cei doi, care tăcură imediat.

– Dacă primesc ordin să mă uit la voi cum nu respirați, să știți că așa am să fac! le suflă el.

Tarjac se apropiase de hublou și privea de acum spre cheiul pe care îl părăsiseră. Exclamația lui îi făcu pe toți să tresară.

– Camioanele! strigă el. Praful s-a ales de ele!

Dougherty râse.

– Slavă Domnului! Cine știe ce idiot s-ar fi uitat prin motoare după ce le-ați aranjat voi... Te pomenești că ni le punea pe vreo notă de plată.

Igor clătină din cap. De vreo câteva zile încoace, de când se treziseră cu generalul ăsta ciudat pe capul lor, își amintea tot mai mult de viața lui de militar cu numele la clubul din Kiev și, pur și simplu, îi era din ce în ce mai greu să-și dea seama ce anume diferențiază cele două armate.

I se părea că dacă ar fi avut hamburgeri și bere la dispoziție, n-ar mai fi fost nici o diferență între Stavka și Pentagon.

7

Vorobiov se foi în scaun și se uită în puțul ce cobora spre cabinele echipajului. Ar fi vrut să meargă pe puntea de comandă a submarinului sau oriunde altundeva unde să fi fost singur cu Nikitin; astfel, scandalul care începuse acum câteva minute nu ar fi ajuns la urechile tuturor. Deja subordonații lui de la misiunea militară îl văzuseră cum înghite gălușca în fața comandantului și mai mult ca sigur că unul dintre ei o să aibă grijă ca un raport confidențial să aterizeze pe o masă la Kremlin.

Ce-o să se facă dacă și ofițerul CI care nu se dezlipea de Nikitin o să-l menționeze și el în vreun raport?

O să le găsească el ac de cojoc, numai să fi ajuns să discute undeva în particular cu comandantul. Însă șmecherul de comandant se oprise în dreptul scării ce urca spre punte și nu dădea semne că s-ar mișca din loc. Probabil că-i făcea plăcere ca întreg echipajul să audă cum îl pune el la punct pe atașatul militar de la Hanoi.

– Cum ar trebui să sune un ordin pe care să-l și urmați, tovarășe comandant? se zburli Vorobiov.

– Despre asta știu doar comandanții mei direcți, spuse Nikitin și își reluă argumentația. Sunt singura persoană în măsură să răspundă de *Komsomol*. Laurii, dacă va fi cazul, îi vom culege împreună. Cu toții. Dar dacă se întâmplă ceva cu submarinul, voi fi singurul care o să ajungă la Curtea marțială. N-am cum să ies acum în larg, tovarășe Vorobiov.

– Șefii noștri de la Statul Major...

– Șefii noștri n-au ajuns la o concluzie comună, câtă vreme ordinele mele nu-mi spun clar care sunt țintele pe care trebuie să le bombardez. Ați căzut cumva dumneavoastră de acord cu Statul Major al Aerului de la Leningrad asupra țintelor?

Vorobiov se întoarse și-l căută din ochi pe colonelul Scedrin. Scedrin era un tip scund, care nu-și arăta vârsta. Mesteca în gol chewing gum, ceea ce era teribil de nesănătos pentru dosarul lui, dar aici, la Hanoi, nimeni nu se mai împiedica de fleacuri din astea.

– Spuneți-i tovarășului comandant! Spuneți-i că aviația știe ce are de făcut.

Scedrin era un mucalit. Se opri din mestecat, îl privi pe Nikitin în ochi și zise:

– Tovarășe comandant! Aviația știe ce are de făcut!

Dinspre cabinele echipajului se auziră hohote înfundate de râs. Vorobiov simți cum se înăbușă. Ar fi putut să-l facă țăndări pe ofițerașul ăsta de submarin care îndrăznea să se pună de-a curmezișul intereselor lui și ale amiralului Bagration, de la Moscova. Țăndări ar fi putut să-l facă, doar cu condiția să se afle undeva în Uniune și să nu depindă de tirul rachetelor de pe nava lui.

Dacă acest Nikitin și șeful lui direct de la Leningrad, amiralul Kuznețov, se puneau odată de acord și *Komsomol* lansa o salvă tactică spre Vietnamul de Sud, Vorobiov ar fi căpătat în mod sigur, peste rând, gradul de general și un post la o altă misiune militară – poate chiar la Washington. Așa însă...

– Nu credeți că ar fi mai bine să continuăm discuția în particular, tovarășe comandant?

Îi urmări privirea. Nikitin se uitase, pe rând, la doi indivizi: la ofițerul CI și la locotenentul care răspundea de rachete: Volkov îl chema. Amândoi îi făcuseră un gest bizar, care aducea cu o negație.

– Nu e o discuție pe care s-o purtăm în particular. Eu nu pot lua o decizie fără ca principalii mei colaboratori să nu fie de față...

– E bine și așa. Ca să fie un echilibru, cât de cât, o să vin și eu cu Scedrin.

Nikitin îl privi pe aviator. Părea absent. Se reapucase să mestece chewing gum. Boris îl studie cu și mai multă atenție, dar el avea un cu totul alt motiv s-o facă. Acum, la a doua vizită pe submarin, îl surprinsese pe Scedrin cum strecoară un bilețel în carnetul său de bord. Așteptase ca toată lumea să iasă din comanda rachetelor și luase bilețelul.

Era același scris ca pe biletul primit imediat după ce ajunseseră la Haiphong. Amiralul Kuznețov îi recomanda, nici mai mult nici mai puțin, să încerce să facă vizibile turelele *Groznîi* în 24, 25, sau 26 septembrie, la 17.55, ora Haiphongului.

Boris simțise cum îl lasă genunchii. Ochii i se împăienjeniseră și dăduse să se așeze pe un scaun, dar vocea lui Nikitin, care îl striga de pe culoar, îl readuse la realitate. Ieși în urma celorlalți, buimac, gata-gata să-i arate biletul ofițerului CI și să-l lase pe el să tragă concluziile de rigoare. Orice, numai să scape de responsabilitatea deciziilor care urmau.

Dar își aminti de rugămințile lui Kuznețov: ca Boris să facă în așa fel încât să expună turelele fără știrea celorlalți, pretextând o defecțiune mecanică a cremalierelor care scoteau rachetele din coloanele lor.

...Fii sigur că gestul tău va ajuta patria! Nu te speria! Iar dacă ți se face frică, totuși, gândește-te că la mijloc suntem și noi, Mașa și, mai puțin important, eu!

S-ar putea ca ce-ți cer eu ție să n-aibă nici un fel de efect sau să fim prinși și deferiți Curții marțiale. Dar vreau să fiu sigur că am încercat totul ca să evit un dezastru. Iartă-mă că nu îți spun mai mult, dar înțelege-mă!

Urma semnătura, bine cunoscută deja de Boris, iar la sfârșit de tot, un p.s.:

Crezi că-mi poți da un răspuns cât de repede?

Nikitin fusese de acord să meargă toți cinci în cabina sa. Fiind cel mai mic în grad, Boris intră ultimul și închise ușa. Nikitin nici nu-i așteptă pe ceilalți să se așeze și trecu la atac:

– Ce doriți, tovarășe colonel? Vreți să vedeți un submarin atomic sovietic blocat la infinit aici, la Haiphong? Inamicul știe

unde ne aflăm. Mai știe și cum ne poate stopa. Ce vreți să fac? Să lansez o salvă tactică, fără să fiu sigur că o să-i spulberăm decisiv pe americani și după aia să rămân tot restul vieții mele în funcție de mecanic de întreținere al unei nave fără interes strategic?

– Războiul cu americanii ar putea fi încheiat dacă rachetele ASA ar bombarda țintele din Vietnamul de Sud. Frații noștri au ajuns la capătul puterilor... Ofensiva pregătită atâta amar de vreme n-a avut rezultatele scontate. Dar dacă noi le-am da mâna asta de ajutor, sigur îi vom alunga pe americani din Indochina. Așa că nu vă cer să dați o lovitură tactică, tovarășe comandant! Efectul salvei dumneavoastră ar fi unul strategic. Cu alte cuvinte, am pierde, într-adevăr, un submarin, dar am câștiga un război...

– Războiul l-ar câștiga vietnamezii, nu noi, se opuse Nikitin.

– Vietnamul e o piesă în jocul nostru de domino, îi reaminti Vorobiov. Gândiți-vă! Ați fi primul comandant de submarin din istorie care ar pune capăt unui război!

– Eventual, spuse ofițerul CI. Dar comandantul Nikitin ar putea fi și primul comandant al unui morman de fier abandonat la Haiphong, fără să pună capăt nici unui război...

– Inamicul știe oricum unde vă aflați... Așa că, de ce să nu tragem foloasele maxime din situația asta?

– Aha, râse Nikitin. Așa s-a pus problema la Moscova? Îi vârâm pe submariniștii ăia într-un deget de mănușă, iar ei n-or să aibă de ales și vor trage... Așa sună instrucțiunile dumneavoastră, tovarășe colonel?

– Eu trebuie să ajut o țară socialistă să câștige un război!

– Iar eu trebuie să păstrez puterea de foc a marinei sovietice, în primul rând. Hotărârea mea este luată! Am să informez organele în drept că părăsesc portul Haiphong cu prima ocazie! Prefer să fiu judecat pentru insubordonare, decât să asist cu bună știință la pierderea unei piese strategice...

Spunând asta, Nikitin se uită la ofițerul CI și la Boris. Cum primul încuviința atitudinea lui Nikitin, lui Boris nu-i rămase altceva de făcut decât să fie și el de acord. Gândi febril: dacă se decidea să dea curs sfatului lui Kuznețov, era în stare să convin-

gă pe toată lumea de defecțiune. Practic, o putea provoca chiar el, fără să lase nici un fel de urme.

Singurul lucru care îl deranja era că, în acest caz, toată greutatea cădea pe umerii săi. Îl privi pe Scedrin, curios să citească ceva pe fața celui care îi adusese mesajul din partea amiralului. Numai că acesta continua să mestece chewing gum, de parcă toată povestea nu l-ar fi interesat.

– Tu ce părere ai? îl trezi din letargie Vorobiov.

Scedrin se scuturâ, ca un urs trezit din somn:

– Nu putem să-i punem comandantului pistolul în tâmplă, să facă ce vrem noi. Nu putem face altceva decât să avem grijă ca dispozitivul aerian de mascare să fie pus la punct și să cerem instrucțiuni de la centru. Instrucțiuni scrise, sublinie el și se uită țintă la Boris. Mie așa mi se pare că e mai cuminte.

Îl punea la încercare? Greu de spus.

– Dumneavoastră ce părere aveți, tovarășe locotenent? îi zâmbi deodată mieros Vorobiov lui Boris.

– La mine, lucrurile sunt mai simple. Eu nu trebuie decât să ascult ordinele comandantului meu.

– Aha, făcu atașatul, cuprins de o satisfacție inexplicabilă. De ce credeți că socrul dumneavoastră ezită atât de mult să dea ordinul de bombardare a Vietnamului?

Boris simți că dă în clocot. Se întrebă dacă Vorobiov ăsta ținuse măcar o dată în viața lui vreo pușcă în mână, sau dacă fusese pus în situația să apese pe butoane care ucideau oameni, sau care, din contră, scoteau oamenii sau bunurile de sub un eventual foc.

– De ce nu sunteți dumneavoastră în locul socrului meu? În mod sigur, ați fi știut la ce se gândește în momentele astea, zise el după câteva secunde.

Ofițerul CI râse. Scedrin și Nikitin rămaseră neclintiți, dar Vorobiov se schimonosi: se străduia din răsputeri să zâmbească, dar nu-i reușea decât o mimică crispată. Scedrin aplecă din cap, imperceptibil, iar Boris crezu că sesizează un aer întrebător în privirea sa.

– În ultimă instanță, reluă Nikitin, cred că putem bombarda Vietnamul de Sud și de undeva din largul Mării Chinei, unde am fi mult mai greu de depistat și unde, în mod sigur, am putea să scăpăm nedetectați. Așa că, planul meu este să ies cât mai repede cu *Komsomol* din căldarea asta și să trag de undeva din larg.

De data asta, Scedrin fu cel care se ambală:

– Și cum ne vom coordona?

– Prin radio, tovarășe colonel. Prin radio. Cu un bun ofițer de legătură și cu niște transmisioniști care gândesc brici, în două ore putem transforma toată Indochina într-o pălălaie.

Vorobiov îl privi lung. Dacă lucrurile ajungeau să decurgă astfel, el unul ar fi căpătat doar un rol secundar în toată afacerea. Era cu totul altceva ca întreaga operațiune să se desfășoare în apele teritoriale ale Republicii Populare Vietnam, unde el era atașat militar. În fișa lui de cadre ar fi figurat o misiune de luptă la care luase parte nemijlocit, chiar dacă pe tot parcursul acesteia el ar fi stat în fotoliul de la ambasadă, supraveghind mersul ei în fața unei hărți, cu un pahar de votcă la îndemână. Dintre toți, Scedrin și Nikitin ar fi cules grosul laurilor victoriei, iar Vorobiov s-ar fi trezit că e pus la locul lui de contopist.

Cu toate astea, nici Scedrin nu părea în apele lui. Spuse:

– Am câteva zeci de piloți aici... Piloții vietnamezi, chiar dacă i-am școlit noi, nu cunosc bine limba rusă. O operațiune cum e cea pe care o plănuim presupune ordine și contraordine rapide. Corecții de itinerare. Verificarea țintelor. Conuri de umbră radar. Nu mai pun la socoteală diferența de pregătire între oamenii noștri și ai lor. Dacă voi veți fi în larg, o să trebuiască să vin chiar *eu* cu voi și să-mi trimit toți oamenii, *absolut* toți, în misiune... Asta ca să fim siguri că obținem efectul scontat. Iar americanii vor fi cu urechile pe noi. Vor auzi comunicațiile în rusă. Le vor înregistra. Le vor trimite, ca probe, agențiilor de știri și organismelor internaționale.

Făcu o pauză și se uită lung la Boris. Mai lung decât ar fi trebuit, iar ofițerul CI îi surprinse căutătura dezorientată.

– Vreți să spuneți că noi nu suntem parte în acest conflict? întrebă ofițerul.

– Am declarat noi război Vietnamului de Sud? întrebă Scedrin.

Părea că aerul din cabină e gata să irumpă într-un fulger: Scedrin îl scotocea cu privirea pe Nikitin, Vorobiov și ofițerul CI își îngustaseră pleoapele, iar Boris trecea febril în revistă posibilitățile prin care ar fi putut scoate din uz turelele *Groznîi*. De ce dorea Kuznețov ca misiunea submarinului să nu fie dusă la capăt? Ce știa el și nu-i putea spune? Cât de multe știa Scedrin, sau era și el un participant inocent la toată babilonia asta?

Comandantul Nikitin se ridică din scaun și puse capăt întrevederii:

– Pe mine nu mă interesează dacă suntem sau nu în război cu Vietnamul de Sud. Pe mine mă interesează submarinul meu. Misiunea mea este să-l mențin în situația de a putea amenința... Dacă putem lovi cu minimum de risc pentru bastimentul meu, o vom face. În plus, *eu* sunt aici, nu comandamentul de la Leningrad, și văd situația cât se poate de clar. Nu voi putea lovi decât din larg, cooperând prin radio cu aviația. Așa că mă pregătesc de ieșire. Indiferent de ce credeți dumneavoastră, tovarășe colonel! Vă avertizez! Nu încercați să mă opriți! Dacă voi găsi șenalul blocat sau dacă pretextați probleme cu plasele de baraj, voi trece peste ele! Am suficient de mulți oameni care pot să-mi sape trecerea prin șenal sau să arunce plasele în aer. Vă mulțumesc.

Ieși din propria-i cabină fără să salute. Cei rămași se uitară unii la alții, iar ofițerul CI se întinse peste masă și-i zise lui Boris:

– Condu-i tu pe dumnealor! Am onoarea să vă salut! spuse și el și dădu să iasă din cabină, dar vocea lui Vorobiov îl opri:

– Poate că n-ar strica să aveți o discuție cu omologul dumneavoastră de la Hanoi. Am să-l trimit mâine dimineață aici...

Ofițerul se opri în cadrul metalic al ușii de oțel.

– Aveți un ofițer de CI specializat în submarine atomice, tovarășe colonel?

– Ofițerul CI de la Hanoi este specializat în problemele Indochinei, tovarășe maior. Dumneavoastră sunteți doar căpitan, iar este colonel. Cunoașteți regulamentul. Din moment ce vă aflați aici, sunteți răspunzător în fața superiorilor ierarhici.

– Am auzit că Indochina este tare nesigură, tovarășe Vorobiov. Câți ofițeri superiori am pierdut de la începutul războiului numai în orașe?

De data asta ieși, iar Vorobiov și Scedrin se ridicară și ei de pe scaune.

– Să vă conduc! găsi cu cale să zică Boris.

Ajunși pe coridor, se pregăteau să urce prin puțul de la baza *schnorchel*-ului. Scedrin se opri.

– Azi suntem în 24 septembrie. Oricât de repede v-ați mișca, nu cred să puteți ieși din Haiphong mai devreme de 27 septembrie, la prima oră... Dacă ne punem de acord asupra operațiunii în comun, va trebui să mă mut aici cu tot calabalâcul...

Boris ridică din umeri.

– Vă dați seama că mi-e foarte greu să vă spun *eu* ce e de făcut. Numai comandantul Nikitin...

– Înțeleg. Înțeleg. Dar o să trebuiască să mă grăbesc.

Iarăși se uită foarte lung către Boris, iar acesta se simți obligat să-i spună:

– Aveți dreptate. Vom ieși nu mai târziu de 27 septembrie dimineața din Haiphong. Pe undeva, regret că nu pot părăsi nava. Aș fi vrut să *ies afară măcar în seara de 26 septembrie*... sublinie el.

– Știu eu? făcu Scedrin. Mi s-a părut că Nikitin vă simpatizează. Poate că o să reușiți să-i smulgeți o învoire...

Vorobiov se cățărase deja pe primele trepte ce duceau spre chioșcul bastimentului. Se întoarse și zâmbi amar către cei doi:

– O învoire? De la câinele ăsta de Nikitin? N-am văzut om mai încăpățânat decât el!

Boris deschise gura, gata să zică ceva în apărarea comandantului său, dar se opri în ultimul moment. Pur și simplu nu se simțea în stare să spună ce avea pe suflet în fața unui tip atât de autoritar precum era Vorobiov.

*

Se așeză în fața biroului de comandă a rachetelor ASA. Se asigură că închisese ușa blindată și că nu putea fi descoperit de nimeni, după care se apucă să treacă în revistă succesiunea comenzilor prin care, din stare neutră, ajungea să-și armeze rachetele și să le lanseze asupra țintelor.

Treaba lui Boris începea din momentul în care comandantul îl anunța că a atins adâncimea de *schnorchel*. Pentru *Komsomol*, asta însemna o imersiune de opt metri. În primul rând, primea coordonatele țintei. Acestea îi parveneau prin două căi distincte: exista o primă modalitate, cea auditivă, prin care îi erau transmise obiectivele, pe care sergentul Hazbariev le nota în computerul de bord după o discuție preliminară, în care întrebările și răspunsurile de verificare se succedau într-un ritm amețitor, de neurmărit pentru cineva neavizat. Apoi, aceleași date erau descărcate direct în computerele de bord care afișau hărțile teritoriului de bombardat, iar Boris compara informațiile. Întregul proces dura sub patruzeci și cinci de secunde, moment din care sergentul operator marca țintele cu cruci roșii, pâlpâitoare, care se aprindeau și se stingeau de două ori pe secundă.

Urma pregătirea sistemului de direcționare a rachetelor. Boris se străduise de multe ori să-și amintească cum decurgeau lucrurile din clipa în care începea să „încarce" rachetele cu date, dar nu reușise niciodată să facă un rezumat al celor două minute – în medie – în care învăța proiectilele *Groznîi* unde și cum să se ducă. În primul rând, trebuia să țină cont de poziția submarinului. Din câteva fraze schimbate cu ofițerii de punte, i se comunica punctul navei, el îl verifica, iar operatorul îl înscria în computer, pe aceeași hartă pe care marcase țintele. Submarinul apărea sub forma unui spot albastru care ilumina continuu.

Următoarea problemă era stabilirea traiectoriei. Exista, bineînțeles, o traiectorie directă, cea mai scurtă, sub forma unui arc de cerc, care unea submarinul de țintă, dar nici un ofițer rachetist cu scaun la cap nu s-ar fi rezumat la înscrierea în creierul electronic al rachetelor sale a unui astfel de traseu. Existau ofițeri rachetiști și în armata adversă, pentru care ar fi fost un fleac să calculeze traiectoria după câteva relevmente radar și să lanseze o rachetă antirachetă la întâlnire.

Așa că Boris trebuia să țină cont de centrele radar despre care fusese informat și care figurau, împreună cu razele lor de acțiune, pe hărțile din ecran, sub forma unor ciuperci galbene. Ideal era să le poată ocoli pe toate, dar în practică acest lucru nu era posibil. Apoi trebuia să calculeze înălțimea la care avea de gând să lanseze salva, în așa fel încât arcul de cerc se transforma într-o linie sinuoasă care urmărea formele de relief și evita dispozitivele de cercetare adverse. Dacă vremea era proastă, Boris cerea și un raport meteo, în care îi erau transmise forța și direcția vântului, oricând susceptibile să inducă o derivă a rachetelor.

În sfârșit, totul era băgat în creierul electronic al rachetelor, iar Boris se putea ocupa de lansarea propriu-zisă. O turelă ASA era alcătuită din șase tuburi incluse într-un cilindru telescopic atașat de fiecare parte a chioșcului. Dintr-o apăsare pe buton, cilindrul se telescopa și ajungea în mai puțin de treizeci de secunde la suprafață. Dacă submarinul nu putea să atingă, din varii motive, adâncimea de *schnorchel*, atunci Boris ar fi putut să lanseze rachetele și de la o adâncime mai mare, de șaisprezece sau chiar douăzeci de metri.

În acest caz însă, rachetele ar fi parcurs primii metri prin apa mării, împinse de un motor cu reacție de care rachetele s-ar fi descotorosit după ieșirea din mediul lichid.

O dată cilindrii ajunși la capătul cursei, capacele care îi acopereau trebuia să basculeze, turelele mai avansau cu o jumătate de metru, un bec uriaș de control se aprindea deasupra biroului lui Boris, iar el declanșa aprinderea motoarelor reactive.

Pentru un ofițer experimentat, toată procedura lua până în cinci minute, iar deviația de la țintă, pentru o distanță de sub o mie de kilometri, cum era cea preconizată pentru loviturile lui Boris în Vietnamul de Sud, era sub o sută de metri.

În care din aceste verigi care alcătuiau procesul de lansare a rachetelor putea să pretindă Boris că are probleme? Îl înțelese pe

socrul său, amiralul Kuznețov, care obișnuia să-și ruleze țigările cu aparatul acela din plastic cumpărat de undeva de prin Olanda, se pare. Amiralul răsucea la o țigară minute în șir, până ce reușea să scoată un cilindru extrem de îngust, având grosimea apropiată chibritului pe care îl folosea la aprins.

Asta ar fi avut chef să facă acum și Boris. Să ruleze minute în șir o țigară pe care s-o fumeze apoi în mai puțin de 60 de secunde.

Bătrânul avusese dreptate. Singura metodă prin care putea împiedica submarinul să părăsească portul era să blocheze turelele după ce le-ar fi telescopat afară din chioșc. Putea să pretexteze că defecțiunea survenise în timp ce făcea exercițiile de rutină, obligatorii înaintea oricărei ieșiri. De fapt, dacă se gândea bine, asta îi și promisese lui Scedrin și, prin el, lui Kuznețov. Ultima parte a discuției dintre ei se referise cât se poate de clar la faptul că Boris se va strădui să țină cont de indicațiile bătrânului. Cu alte cuvinte, trebuia să blocheze turelele la ora 7.55, în seara de 26 septembrie.

8

William Dougherty se întreba cum naiba de nu renunțaseră chinezii la sampane de atâtea sute de ani de când se ocupau cu navigația. Spre deosebire de orice altă navă occidentală cu pânze, un sampan era mult mai puțin maniabil și mai greoi.

Răstignit într-un șezlong, alungă o muscă ce încerca cu tot dinadinsul să i se strecoare sub pălărie, bâzâind enervant, când auzi un șir de bufnete din cală. Ce dracu' făceau acolo focile?

Fidel obiceiurilor deprinse în peste 20 de ani de fronturi, generalul nu se mișcă. Dacă era ceva important, oamenii lui nu vor întârzia să vină să-i spună ce se întâmplase. Altfel...

Se auzi un scrâșnet: probabil că cineva deschisese capacul de lemn al unei lăzi cu o rangă, iar Dougherty își dădu seama că, împinși de curiozitate, oamenii săi nu mai rezistaseră și se apucaseră să desfacă materialele cu care trebuia să-și îndeplinească misiunea. Din acest punct de vedere, sergentul Spaatz se ridicase la înălțimea așteptărilor: nu suflase o vorbă nimănui. Băieții se folosiseră de toate trucurile posibile ca să-l tragă de limbă, numai proba de foc a oricărui SEAL nu apucaseră s-o folosească împotriva lui, și asta din simplul motiv că la bordul sampanului nu exista strop de băutură. Ultimele cutii de bere le băuseră de sete cu două zile în urmă.

Din cală se auzeau tot mai multe exclamații, iar zgomotul capacelor deschise cu ranga nu mai contenea. Dintre toți, Borjovski părea să comenteze cel mai mult: înjura din cauză că în absolut nici una dintre cutii nu găsea de mâncare. În seara trecu-

tă, Borjovski afirmase că pricepuse de ce toți chinezoii erau atât de galbeni, mărunți și cu picioarele strâmbe.

– Cineva îi ține pe tipii ăștia în cură de slăbire de la naștere, înțelegeți? Un pumn de orez și două fărâme de carne pe zi! Cred că le e greu să și respire...

– Ai uitat cât de mult cară și cât de tare aleargă cu tot harnașamentul în spate? îi reaminti Mengele de anii petrecuți în junglă.

Borjovski rămăsese pe gânduri.

– Știi, reluase el după mai bine de un minut, de fapt, cred că și Mart e tot așa. L-am văzut eu cum bagă în el. E slab ca scândura, dar ar fi în stare să mănânce un porc cu totul.

Băieții discutaseră apoi despre Myers și stabiliseră că fără nas și stomac, Mart n-ar mai fi cântărit decât ceva mai mult de 50 de pfunzi, chestie care era foarte bună, de altfel, pentru un SEAL, care își petrecea multă vreme din viață în apă – cu alte cuvinte, Mart avea o rezervă de flotabilitate apreciabilă.

– Cu condiția să aibă stomacul gol! conchisese Frank, care îl cunoștea din copilărie pe Mart. Între mese, tipul ăsta trebuie să aibă în stomac mai mult aer decât un balon meteorologic.

O bubuitură mai puternică decât celelalte îl făcu pe Dougherty să tresară, iar musca se îndepărtă definitiv de pălăria lui de plută. Simms, care acorda o chitară prăpădită la câțiva iarzi mai încolo, rupse o coardă: zgomotul ei izbind cutia de rezonanță se auzi ca o tingire lovită cu un polonic găurit.

– Ce naiba or face ăia acolo, dom' general?

– Nu mai face pe prostul, Simms. Ia zi! N-ai prins nici un post?

Negrul făcu semn că nu. Pe lângă alte inconveniente, sampanele astea n-aveau nici măcar un post de radio ca lumea. Tipii se plimbau încoace și încolo prin Marea Chinei ghidându-se doar după soare și stele.

Simms îi făcu cu ochiul generalului.

– Da' io cred că acu' aș putea să vă prind un post marfă! zise el și privi semnificativ spre bocaportul ce dădea în cală.

– Sunt sigur, îi zise generalul, urmărindu-i privirea, după care continuă: De unde spuneai că ești?

– Din Mississippi. E un sătuc p-acolo de-i zice Saltplate. Ați auzit de el? Dougherty făcu semn că nu. N-ați pierdut mare lucru. Doar mie-mi pare rău după el. Mie și lui frate-miu, care și-a găsit o fufă de s-a luat după el la Saint Louis.

– Păi, de ce ai plecat din Saltplate, dacă-ți pare așa de rău?

– Dac-ar fi fost după mine, n-aș mai fi plecat niciodată de acolo. Tata avea un câmp cu bumbac, niște căluți și un camion. Câți eram noi acasă, ne descurcam. Nici corent electric și nici telefoane n-aveam p-acolo, iar mașinile șmechere n-ajungeau în fundu' ăla de lume că li se strica suspensiile. Eh, numa' că-ntr-o bună zi – io aveam șaișpe ani, da' nu figuram prin nici un act federal – a trebuit să dau o fugă până-n Meridian... Știți unde-i Meridian?

– Mda. Am avut o prietenă din Meridian. O auxiliară în corpul medical la Inchon...

– Ehh, sunt ceva fete frumoase în Meridian, admise Simms. Și cioroaice de-ale mele și găinușe de prăsilă de-ale voastre... Da' i-un praf p-acolo prin orașu' ăla, ceva de speriat! Io nu credeam că e v'un loc pă lumea asta mai plin dă praf dăcât Saltplate, da' nici nu să compară cu Meridian! Și vă zic, dom' general, noi ăștia din Mississippi suntem un fel de experți în praf! Eram în stare să-ți spun cam pă unde mersese un om în ultimele două zile numa' dacă mă uitam la cizmele lui. Uite! Ăsta a fost ieri seară la Greenrock, după aia s-a oprit să bea o bere la benzinăria lu' scrânciobu' dă Fields din Little Creek și a luat un camion cu muncitori sezonieri pân' la Les Fourchettes, după care a venit la noi, în Saltplate. Da' acu' nu mai sunt în stare dă chestii d-astea... Cu radiourile astea, am uitat cum vine treaba cu prafu' prin Mississippi...

– Ziceai că e mult praf la Meridian.

– Ah, da! Păi mă duc io la Meridian să iau niște săpăligi 'oațe de care-i spusese lu' tata un vecin, unu' tare deștept, Marlin îi zice. Ei, și mă plimb io prin Meridian pă strada principală, ca să dau dă magazinu' dă care-mi zisese Marlin. Io, pă vremea aia, habar n-aveam ce e ăla un magazin și am intrat mai întâi la o

frizerie ca să întreb dă săpăligi și un tip d-acolo m-a dat afară. Era un mărunțel pă care l-aș fi bătut cu ochii închiși și mâinile legate la spate, stând într-un picior, ca un cocoș d-ăla irlandez. Mi-a zis că ei n-au grădină zoologică în Meridian și că el unul nici n-are chef să s-apuce să pună dă vreo grădină zoologică din aia... Și mergeam așa pă stradă cu ochii pă sus că nu-nțelegeam ce-i cu tărăboiu' din jur, când, la un moment dat, mă ciocnesc de un pachet de hârtie, mare cam cât doi săculeți cu rații tip C. Mă aplec, îl ridic și mă uit în el. Măiculiță! Era plin de bani. Bancnote frumos aliniate, le-am recunoscut imediat, că de bani auzisem și noi în Saltplate, ba chiar tata ținea v'o 15 dolari într-un sertar și se uita la ei de Paști și de Crăciun, și o dată chiar i-a pus în fața intrării, când am avut invitați.

Iau io pachetu' cu bani și încep să mă gândesc: ce dracu' făceau banii ăia acolo, ziua-n amiaza mare, în mijlocul străzii? Îl opresc pe un tip care semăna a șerif, vreau să zic că avea stea pe surtuc, ca șerifu' din Saltplate, numa' că mai ținea pă nas și niște ochelari de soare, de 'oț ce era.

„Ia uite ce-am găsit!" îi întind io pachetu'.

Tipu' îl ia și-l cântărește în mâini. Se uită la bani și deodată scoate Coltu' și mi-l pune în piept. Nu prea le avem noi cu străzile și cu mașinile p'în Saltplate, da' pistoalele le știm de mici.

„Fii atent cu pocnitoarea asta, dom' șef!" îi zic. „Am văzut oameni de-au întins copita după fițe din astea..."

„Lasă gargara, gagiule, și hai cu mine la birou! De unde ai tu banii ăștia?"

„Uite, erau aici! În mijlocu' străzii. I-am găsit acu' trei minute. Te-am văzut pă mata și am zis că tre' să ți-i dau."

„Ai zis că tre' să mi-i dai pă dracu'!" se încrâncenă șerifu'. „M-ai văzut pă stradă, te-ai speriat și n-ai mai avut ce să faci! Unde-ai fost tu aseară pe la ora opt?"

Când îmi punea întrebările astea, deja mă împungea și mă punea să merg p-acolo pă stradă, dă față cu toată lumea.

„Eram la mine acasă. Mâncam niște..."

„Mâncai pă dracu' ghem!" mi-a retezat-o șerifu'. „Asta mâncai aseară, iar acu' mănânci rahat! Mergem la mine la birou și spui tu tot! Ia zi! Dă unde știai că mătușa Annie ține banii ascunși în horn?"

„Al dracu' să fie ăla care-a auzit de mătușa Annie!"

Buuf! – mă plesni el cu pistolul peste față de mi-a rămas semnu' ăsta. Buuf! – îmi mai trase încă una de față cu toată lumea aia strânsă ciotcă să se uite la noi.

„L-am prins p-ăla de-a furat banii lu' Annie!" se umfla el în pene pă stradă și mă mai pocnea din când în când cu pistolu' în ceafă. Ăilalți se apropiaseră și ei de noi, care cu o bâtă, care cu pumnii strânși și erau chitiți să mi-o tragă, da' șerifu' le tot zicea să nu se atingă de mine, că trebuie să se aplice legea, că de când cu Kennedy nu mai puteau să-i bată pă cioroi așa cum ar fi trebuit și mă tot pocnea în cap cu pistolu'.

Ce mai tura-vura, când am ajuns la el în birou, capu' îmi vâjâia și-mi curgea borșu' din nas și din gură. M-au băgat la zdup și a doua zi m-au și judecat. Am avut mare noroc. Cei mai mulți ziceau că e pierdere dă timp și dă bani, că până și o spânzurătoare era prea scumpă pentru un cioroi ca mine. De fapt, lumea se încinsese așa de tare, de judecătoru' a trebuit să mă trimită să fiu judecat tocma' la Jackson și ăsta a fost și norocu' și ghinionu' meu.

La Jackson a apărut un tip tânăr care mi-a spus că se ocupă el de mine fără nici un ban. Pă vremea aia, io mă uitam chiorâș la tipii care ziceau că au ei grijă de treburile tale și nu-ți cerea nimic, da' n-aveam ce să fac, așa că l-am lăsat pă el să aibă grijă de toate, el a vorbit nu știu cum la tribunal, de le-a făcut pă femeile din Armata Salvării să plângă, și după aia mi-au dat două luni de închisoare, iar tinerelul ăla a fost tare bucuros că m-a scos doar cu atât.

N-am stat la pârnaie decât patru zile, pen' că un alt șerif i-a prins p-ăia de-o furaseră pe Annie. Mi-au dat drumul și, când am ieșit de la pârnaie, am început să mă plimb ca prostu' prin oraș și să întreb cum ajung io la Meridian ca să cumpăr săpăli-

gile alea 'oațe de care-i spusese Marlin lu' tata. Întârziasem și-așa prea tare, iar tata era pă vremea aia și mai în putere ca mine și mi-era frică că mă deznoadă cu bătaia. Le spuneam la toți care era treaba, da' nimeni nu vroia să-mi spună cum se ajungea la Meridian. Am încercat să-i întreb și dă Saltplate, da' dă Saltplate n-auzise nimeni.

Pân' la urmă, am dat peste un cioroi de-al meu și m-am gândit că el o să fie mai omenos. I-am povestit toată tărășenia și el mi-a zis că nici gând să mai ajung pe la Meridian. Auzise de povestea cu Annie, iar ăla de-o furase era un șmecher din oraș, un alb, și nu credea nimeni că el o furase; ziceau toți că era numa' mâna democraților, că se apropiau alegerile și că singura mea salvare era armata. Îmi punea o singură condiție ca să mă scape cioroiu' ăsta șmecher: să semnez nu-ș' ce hârtie. I-am zis că nu știu să scriu. Atunci el mi-a zis că nu e o problemă, că semnează el în locu' meu.

Și așa a și făcut. Pe urmă a venit un autobuz, plin de negri ca mine, și atunci a apărut și tata, care îmi luase urma de la Meridian pân' la Jackson. Mi-era așa o frică de-am vrut să mă ascund în autobuz. Da' tata plângea și-l înjura pe negru' ăla care mă scosese din rahat și spunea c-o să-l blesteme, da' tipu' se ținea băț și-i spunea lu' tata că armata o să facă din mine un om.

Nu știu ce-a făcut armata din mine, da', cum am ajuns...

O bubuitură zgudui sampanul și-l opri pe Simms din povestire. Dougherty, care fusese numai ochi și urechi, țâșni de data asta din șezlong și se îndreptă spre bocaportul ce ducea în cală.

– Ce ziceți, dom' general? Te pomenești că stăm pe un butoi de pulbere!

– Asta e sigur! Numai că trebuie să nu-l detonăm înainte de vreme.

Intrară amândoi pe scara scârțâitoare de lemn ce ducea în fundul calei și Dougherty se luă cu mâinile de cap. Focile desfăcuseră toate lăzile și împrăștiaseră totul pe jos, de la un capăt la altul al calei. Mart îi ieși în față și raportă regulamentar, cu mâna dusă la frunte:

– Domnule general! Cred că vă pot spune care este scopul misiunii noastre!

Dougherty îl privi din cap până în picioare. Locotenentul era plin de praf și de vaselină, dar zâmbea ca un puști care tocmai descoperise cum poți să spargi baia de ulei de la mașina lui taică-tău. Spaatz stătea retras într-un colț, fără să zică nimic. Generalul era sigur că nu le dăduse nici un fel de informație.

– Spune, Myers!

– Păi, să începem cu materialele, zise el și se duse spre capătul dinspre pupa al calei. Aici avem cinci transportoare pentru câte doi militari. Scuba Driver, model 1959. Odată, am să fur o sculă din asta în bucăți și am s-o trimit acasă. Mor de poftă să le scot la plimbare pe gagici pe sub apă...

– În regulă, Myers. Ce-i cu asta? Majoritatea misiunilor SEAL pornesc cu scule din astea... Nu-mi arăți și LB-urile? întrebă Dougherty plictisit și arătă spre bărcile strânse undeva în mijlocul calei.

– Buun! În lăzile astea am descoperit o grămadă de mine, mai precis, 18, de tip MK52, cu senzor mixt, acustic și magnetic. Gold s-a uitat la ele. Sunt programate să explodeze de la prima trecere a unei nave în apropierea lor și sunt active timp de zece ani de acum încolo.

– În regulă. Mai departe.

– Aici avem zece costume complete de scafandru, plus rezervoare *i-ta-li-e-nești*, din cele care nu lasă bulele de aer să iasă la suprafața apei. Din cât de rare sunt piesele astea în Marină și din faptul că am văzut deodată zece bucăți, am tras niște concluzii... Dar prefer să mai amân puțin momentul culminant. Aici, continuă Mart, am dat peste hidrofoane și peste câteva microstații de emisie-recepție. Dincoace, am găsit lămpi de sudură subacvatice și mine ușoare. Iar aici, am descoperit tot ce-ți trebuie pentru o ieșire pe uscat, sub un intens foc de apărare. Torpile Bangalore, încărcături Hagensen gata preparate, grenade P, lopeți și armamentul nostru standard.

– Myers! Până acum, n-ai făcut nimic altceva decât să-mi prezinți echipamentul cu care am fost dotați. Eu unul sunt mirat că ai așteptat atâta vreme până să desfaci lăzile astea. Încă nu m-ai impresionat...

– O idee am eu deja, dar vreau să-l rog pe Simms s-o verifice. Am găsit și un aparat de emisie-recepție nou-nouț, clasic. O să facă el niște probe și o să vă spun cam ce o să avem de făcut. Până atunci însă, vă spun că vom acționa într-o zonă care dospește de vietcongi, că va trebui să mergem mai degrabă pe sub apă, și asta pentru mult timp, fără să lăsăm posibilitatea de a fi depistați – asta din cauza sculelor italienești de scufundare – deci va trebui să lucrăm, probabil, în cursul zilei. Lămpile de sudură subacvatică ne-au spus că trebuie să forțăm o intrare undeva sub apă, fie într-un buncăr, fie într-un submarin. Cu alte cuvinte, vom acționa într-un port dintr-o țară inamică. Dar în Marea Chinei noi avem doi inamici. Vietnamul și China... Simms! Ești, te rog, amabil să ne faci punctul?

– Doar o secundă, dom' locotenent! zise negrul și se apropie de aparatul de emisie-recepție și puse căștile pe cap. Porni aparatul și începu să baleieze scala, în timp ce Mengele scoase o hartă a Indochinei dintr-un sac.

– Gata! Îl am pe operatorul nostru de la Quang, le făcu Simms cu ochiul, după care pufni brusc în râs. Băieții de acasă sunt furioși! Cică li s-au stricat rezervoarele de la WC!

– Lasă textele, Simms! Orientează scula, mai bine!

Simms scoase antena și începu s-o plimbe încoace și încolo.

– Asta e! zise el deodată, iar Tarjac se uită la busolă și zise:

– 182 de grade.

– Trage linia, Mengele!

Mendez se execută imediat și trase o linie cu raportorul pe hartă. Între timp, Simms baleia din nou scala de transmisiuni. Se opri la un moment dat și aplecă capul într-o parte, închizând un ochi, ca și cum se străduia să audă apropierea unui vânat. Scutură capul și căută un alt emițător. Exclamă, satisfăcut:

– Amicul de la Cao Bang! După câteva secunde, le mărturisi: E tare nervos în seara asta! Pân' la urmă o să mă apuc dracului să-nvăț vietnameza asta că tare-s curios să știu ce-și tot povestesc gălbejiții!

– Dă-mi direcția lui, Simms! scrâșni Mart.

– În regulă, dom' locotenent! Poftim! găsi el orientarea antenei în care îl auzea cel mai bine pe transmisionistul de la Cao Bang.

– 354 de grade, anunță Tarjac, iar Mengele trasă linia de la Cao Bang în jos, spre Marea Chinei. Cele două linii se intersectau undeva pe la 18 grade latitudine nordică și 107 grade longitudine estică, la câteva zeci de mile de țărmul Republicii Populare Vietnam, oarecum în largul portului Dong Hoi.

Louis se mai uită la busolă, strâmbă din nas, după care trasă o linie aproximativă pe hartă și i-o întinse lui Mart.

Mart se chiorî în hartă și i-o întinse, la rândul său, generalului.

– Dacă ținem direcția asta, zise el, nu ne îndreptăm în nici un caz spre Hainan, ceea ce era oricum foarte puțin probabil. Dacă ținem în continuare linia asta și dacă ținem cont de materialele cu care am fost înzestrați, nu putem să avem decât o singură țintă.

– Haiphong! spuse generalul în locul lui și se uită la Spaatz.

Dar privirea acestuia era impenetrabilă. Zâmbi, se uită la toți, după care părăsi cala.

– Mare brânză... zise generalul Dougherty, după care se pregăti și el s-o ia după Spaatz. Nu mai apucă s-o facă. Skipperul sampanului, după cum îi plăcea să i se spună, pretențios, apăru val-vârtej pe scări și-l apucă pe general de mâneca hainei, fără multă vorbă.

– Veniți pe punte! Avem submarin la prova!

*

În război, regula este ca din momentul în care ești convins că lucrurile capătă un anumit curs, să survină totdeauna ceva care să-ți dea totul peste cap. Mart, de pildă, ar fi pus mâna în foc că sampanul îi va duce până în apropiere de Cat Bo, o insulă situată

la doi pași de Haiphong, și că își vor începe misiunea de acolo. Dougherty, după ce îl ascultase, căpătase și el convingerea asta.

Nu le rămăsese decât un singur lucru neclar: ce trebuia să distrugă în port?

Iată însă că această convingere a lor durase mai puțin de cinci minute. Un submarin de asalt din clasa Los Angeles răsărise pe nepusă masă în fața lor, profitând de pâclă, și oprise sampanul. Din chioșcul abia răsărit peste nivelul mării își făcu apariția un individ pe jumătate dezbrăcat, care îi strigă cu o portavoce.

După câteva minute, submarinul ieși din imersiune – era o superbă piesă hidrodinamică de 360 de picioare lungime, a cărui cocă neagră lucea bizar în apa cenușie a Mării Chinei. Un grup de marinari se năpusti afară pe bocaporturile laterale ale chioșcului și le făcură semn „albinoșilor" să descarce lăzile primite la Da Nang. A fost o primă problemă, pe care focile au rezolvat-o extrem de rapid, aruncând materialele claie peste grămadă în lăzi, ducându-le pe punte și coborându-le cu troliile amărâte ale sampanului, care păreau că niciodată nu vor rezista la sarcinile la care erau supuse.

Simms își dădu seama imediat că, în ce-l privea, vor urma zile tare grele. Îi era cât se poate de clar că pe submarin nu va fi lăsat să fumeze, așa încât, cât timp a durat descărcatul și încărcatul, el s-a dus undeva mai la o parte și a tras câteva Luckies, cât ai zice pește.

– Te pregătești pentru Guiness Book, focă nespălată ce ești! se auzi o voce venind de undeva chiar de sub copastia de lemn a sampanului, dar Simms degeaba se străduí să vadă cine-i vorbea: nu reuși să observe pe nimeni.

După ce ajunsese în submarin însă, își dădu seama că nici n-ar fi avut cum să-l observe pe cel care îi vorbise, pentru că, pur și simplu, o făcuse într-un difuzor, urmărindu-l prin hublourile din partea de la pupa chioșcului.

Abia avură timp să se dezmeticească. O dată coborâți pe scările ce duceau spre puntea de comandă, avură cu toții strania senzație despre care auziseră de la ceilalți camarazi care își petre-

cuseră o vreme pe submarine: aveai impresia că toate zidurile alea te pândesc, doar-doar te-or prinde singur la un moment dat ca să te strivească între ele.

În momentul în care intraseră pe puntea de comandă, mai înghesuită decât o căruță cu toate cele trebuincioase, pornită pe lunga cale a Vestului îndepărtat, îi surprinseră vocile teribil de apropiate cu toatele: indiferent cine ar fi vorbit și la ce distanță s-ar fi aflat de tine, tot aveai impresia că îți urlă cumva în ureche.

– Comandor Timothy, se prezentă un slăbănog care nu părea să aibă mai mult de 40 de ani.

Aflară mai târziu că sărise bine de 50 și că războiul din Vietnam fusese ca o mană cerească pentru el. Îl obsedau din tinerețe încă practicile esoterice orientale, iar Da Nang i se păruse un loc magnific din care putea să afle una și alta despre obiceiurile chinezoilor. Marea lui problemă era dieta, exclusiv vegetariană, care îl obliga pe bucătarul submarinului la tot soiul de ingeniozități culinare, având în vedere că Timothy nu punea gura pe concentrate sau pe alte alimente tipice submersibilelor.

– Or să vă arate băieții cabinele voastre... Am auzit că e și un general cu voi. Se uită de la unul la altul până îl ochi pe Dougherty. N-avusese cum să-l recunoască altfel decât după aspectul fizic, pentru că Dougherty nu purta nici însemnele de armă și nici uniforma măcar. Dumneavoastră sunteți?

– Da, făcu William.

– În regulă. Mă tem că n-o să putem să vă acordăm prea multe semne exterioare de respect pe nava mea. Nu ținem cont de așa ceva pe aici și, chiar dacă am vrea s-o facem, n-am avea cum! E o înghesuială de nedescris. V-am eliberat un loc în cabina secundului. E tot ce-am putut face pentru dumneavoastră. Secundul va dormi în cabina mea.

– Nu trebuia să te deranjezi, domnule comandor.

– *Denver* este nava mea. Știu perfect ce am de făcut, domnule general... Se chiorî în periscop, făcu un tur de orizont, după care strânse mânerele piesei cu un pocnet metalic și anunță: Imersiune! Adâncime de *schnorchel*! Curs: 10 grade!

– 10 grade?! exclamă Mart. Nu mergem la Haiphong?

Comandorul Timothy rămase câteva clipe pe gânduri, ca și cum s-ar fi străduit să-l recunoască pe individul care îl luase atât de repede, după care răspunse:

– Haiphong? Nu, domnule! Misiunea noastră e să organizăm o mică vânătoare în Marea Chinei. De ce credeți că am dat fuga după voi?

9

Lu Dan urmări cu extrem de multă atenție bomba lansată de ultimul „bulumac". Nimerise exact peste silozurile care mascau docul submarin. Ca și toate celelalte, nu provocase nici o avarie, nici docului, nici submarinului. Mai periculoase i se păreau minele lansate de elicopterele de asalt în rada portului, chiar la ieșirea din șenal, dar Nikitin îi spusese lui Scedrin că nu-și făcea probleme din pricina lor. *Komsomol* era echipat cu tot ce era mai nou în materie de depistare a explozibilelor și, singurul avantaj obținut prin minarea portului avea să fie că submarinul va părăsi Haiphong cu o *viteză* mai mică decât cea programată inițial.

Lu se uită la ceas. La ora asta, submarinul trebuia să se afle în șenal, mai bine adăpostit decât oriunde altundeva. Probabil că exploziile care zguduiseră macaralele și suprastructurile portului, care transformaseră toată rada într-o vâltoare de flăcări și praf din care nu se vedea nimic clar, abia fuseseră auzite din submarin.

Aștepta cu nerăbdare întoarcerea lui Scedrin, ca să se convingă că lucrurile fuseseră exact după cum își imaginase ea.

Planul pus la cale împreună cu Personne și cu Clark, la Saigon, se dusese de râpă. Boris îi dăduse să înțeleagă lui Scedrin că va face tot posibilul să blocheze turelele rachetelor în seara de 26 septembrie. Dar, sau se speriase în ultimul moment, sau pur și simplu nu reușise să-și ducă planul la capăt, docul rămăsese la fel de inert pe tot parcursul serii trecute.

Lu nu putea decât să se uite în sus și să-și imagineze că sateliții americani și avioanele U2 de spionaj se învârteau ca de-

mente, la peste treizeci de kilometri înălțime, dând roată Haiphongului, în speranța că vor vedea măcar un telescop de rachetă ASA printre macarale și silozuri.

Mda. Totul se dusese de râpă, momentan, iar Lu trebuia să recunoască adevărul celor spuse de Clark: nici un dispozitiv, oricât de sofisticat, nu poate perfora o linie de apărare bine pusă la punct. Nici o sculă, oricât de inteligentă, nu putea să-ți blocheze un submarin într-un port.

Chestia asta n-o puteau face în mod eficient decât oamenii. Niște carcase, care de regulă cântăreau mai puțin de două sute de livre, extrem de puțin rezistente la șocuri, care se puteau defecta ușor, dar care se puteau folosi de inteligență ca să depășească toate aceste handicapuri. Oamenii în slip fuseseră cei care debarcaseră la Betio, la Tarawa și la Peleliu, ca să nu mai vorbim de Iwo Jima și Okinawa. Tot oamenii deschiseseră drumul și printre liniile de sârmă ghimpată din Normandia, croind poteci sigure pentru grosul armatei care îi urma.

Dogma asta o scosese un tip pe nume Draper Kauffman, cel care pusese pe roate trupele SEAL. Trecuseră peste 20 de ani de tehnologie de când Kauffman statuase acest adevăr, iar ce spusese el rămăsese în continuare în picioare.

Lu își aprinse o țigară și scoase din buzunar hârtia pe care i-o lăsase Scedrin. Ca să poată coopera cu MIG-urile care vor decola de la Hanoi și Cam Thuy, Scedrin trebuia să mențină legătura radio cu aeroporturile. Pe bilețelul pe care îl citea acum Lu, figurau lungimile de undă pe care chiar ea trebuia să le asculte din acest moment 24 de ore din 24. Scopul ei, ca și al lui Scedrin, era să împiedice intrarea în luptă a submarinului *Komsomol*.

Nu că unul sau altul ar fi dorit ca Vietnamul de Nord sau URSS să iasă ciufulite din încercare. Poate că și Scedrin, ca și Lu, făceau parte dintre cei care avuseseră norocul să dea peste puținele creiere inteligente, care gândeau pe termen lung, în absolut toate armatele.

Ea, de pildă, era convinsă că Vietnamul de Sud era o invenție; la fel ca și sistemul de viață pe care îl promovau ei și sprijinitorii lor din SUA. Ce-ar fi însemnat însă ca americanii să dovedească implicarea unui submarin strategic sovietic în conflictul din Indochina? Ce-ar fi însemnat ca submarinul *Komsomol* să ajungă să-și lanseze încărcăturile tactice asupra Saigonului, Da Nangului și a centrelor industriale din Vietnamul de Sud?

În primul rând, o grămadă de morți și de obiective făcute praf. Atât morții, cât și obiectivele erau vietnameze și nu costau nici un ban URSS-ul. Iar americanii s-ar fi considerat îndreptățiți să răspundă din acel moment cu aceeași monedă. Rezultatul ar fi fost alți morți și alte obiective distruse – de asemenea vietnameze.

Pe plan local, singurii care ar fi tras avantaje ar fi fost khmerii roșii din Cambodgea. Deja khmerii le puneau suficiente probleme în aprovizionarea Vietcongului din Vietnamul de Sud, iar după distrugerile provocate de bombardamentele tactice, ar fi fost un fleac pentru ei să se extindă spre Marea Chinei în detrimentul Vietnamului.

Pentru ruși, lucrurile stăteau la fel de rău. Nu trecuseră mai mult de cinci ani de la tărăboiul din Cuba. Atunci se văzuseră siliți să plece cu coada între picioare, retrăgând întreg armamentul strategic din Caraibe, fiind priviți pieziș nu numai de membrii comunității internaționale, dar și de generalii de la Kremlin care se arătaseră sceptici față de toată acea desfășurare de forțe.

Dar acum? Ce-ar fi însemnat să permită americanilor utilizarea armamentului tactic în Indochina?

Scedrin avusese noroc că dăduse peste un superior care înțelegea bine aceste lucruri. Lu nu știa cum îl cheamă pe mareșalul aerului care îi strunea acțiunile lui Scedrin la Hanoi, dar aflase că fusese coleg de promoție la Frunze și la Leningrad cu amiralul Kuznețov. În ce o privea, avusese noroc să lucreze cu Pham Vinh, un colonel tânăr, care studiase dreptul la Paris înainte să înceapă războiul de eliberare cu francezii.

Apoi fuseseră și alte mici lucruri care le permiseseră să pună pe picioare toată afacerea. Pham Vinh îl cunoscuse pe Kuznețov la o recepție acum doi ani, la Moscova. Iar ginerele lui Kuznețov se afla îmbarcat pe *Komsomol*.

Lu se urcă în Gazul sovietic care o adusese până în apropierea portului. Îi ordonă șoferului s-o ducă la o casă conspirativă situată undeva la ieșirea din Haiphong. Tot drumul, reflectă la ciudata înșiruire de coincidențe care le permisese să acționeze într-o misiune comună cu inamici care nu simțeau nici ei nevoia să câștige un război cu orice preț.

Nu era pentru prima oară când Lu se întreba dacă nu cumva oamenii se omorau prostește, numai din cauză că nu erau în stare să comunice între ei.

*

Scedrin aruncă și el o privire în periscop, la invitația lui Nikitin. Lăsaseră în urmă vâlvătăi și trombe de praf ce urcau până la cer. Abia dacă putea zări blocul turn din capătul bulevardului Vinh pe care bombardierele americane nu-l doborâseră; nu exista alt punct de orientare mai bun pe întreaga suprafață a Haiphongului.

– Nu-i așa că am făcut bine că am plecat? îl întrebă Nikitin.

– Oare? Dacă ei știu că ne aflăm în zonă, vor scotoci marea după noi. La Haiphong vă aflați la adăpost.

– Era un adăpost din care nu puteam riposta. Dacă mai stăteam multă vreme acolo, scafandrii americani ne-ar fi zidit șenalul și n-am mai fi ieșit niciodată din port. Și așa, abia am putut scăpa de minele pe care le-au azvârlit în radă... Încă puțin, și tot fundul portului s-ar fi transformat într-o podea căptușită cu mine antisubmarin...

– Mda. Acum însă, sezonul de vânătoare s-a deschis.

– Prefer să fiu vânat decât să aștept în bârlog. În plus, parcă poți să știi când vine momentul ca din vânat să te transformi în vânător?

Nikitin închise periscopul și comandă imersiune la patruzeci de metri. Era mai mult ca sigur că tot ce însemna ochi și ureche electronică baleia de acum golful Haiphong. Avioanele care bombardaseră portul nu efectuaseră decât o misiune de intimidare, dar Nikitin știa cât se poate de clar că nu va trece mult timp

până ce Marea Chinei să dospească de avioane și elicoptere lansate în urmărirea lui.

– Scedrin, Scedrin! zise el. Dacă n-ar fi nevoie să dăm loviturile astea, aș scăpa de orice fel de plasă pe care vor s-o țească băieții ăștia tunși pierdut care beau Coca Cola.

– Și tu trebuie să-ți primești țintele tot prin radio... se apără Scedrin.

– Da. Dar la mine, transmisia nu durează mai mult de douăzeci de secunde. Tu o să ai însă nevoie de minute în șir de contact.

– Asta e! conchise Scedrin. Spune-mi! Crezi că ne pasc ceva probleme în viitoarea oră, sau mă pot duce să trag un pui de somn în cabină? În ultimele două nopți n-am dormit decât patru ore...

Se întrerupse la mijlocul frazei. Comandantul nu-l asculta. Se apropiase de harta afișată pe ecranul de sticlă și se uita la linia țărmului.

– Dar, ca să-ți arăt că mă pricep să-mi iau măsurile de prevedere, am să te familiarizez cu un sistem de emisie-recepție pus la punct numai pe nava mea. Ghenadi! strigă Nikitin.

Un ofițer de transmisiuni, scund și gras, cu ochelari, se apropie de Nikitin și-i făcu cu ochiul lui Scedrin:

– Ordonați!

– O secundă!

Nikitin tocmai marca pe harta de sticlă poziția submarinului cu un creion dermatograf. Brusc, se răsuci către ofițerul de transmisiuni:

– Vreau o antenă în imersiune aici.

– La ce adâncime o fixez? se interesă Ghenadi, apropiindu-se de pupitrul de comandă.

Nikitin păru să reflecteze. Dar, o știau cu toții, așa făcea el ori de câte ori acțiunea se încălzea.

– La opt metri.

– La opt metri, confirmă ofițerul și luă un microfon. Vreau să lăsăm pe loc o antenă, la adâncimea de opt metri, cu stabilizator giroscopic. Acoperi microfonul și se uită la comandant. Mai doriți altceva?

– Momentan, nu, clătină Nikitin din cap. Dacă o să fie nevoie, o să umplem marea asta cu cabluri de câte antene o să lăsăm în imersiune...

– Antene în imersiune?! îi iscodi Scedrin.

– Exact. E mică, nu poate fi detectată decât dacă dai peste ea din nebăgare de seamă sau dacă o prind pescarii în năvoade. Plutește între două ape la adâncimea pe care i-o fixez eu și e ținută acolo de o contragreutate. Când vreau să transmit ceva, decuplez contragreutatea, iar rezerva de flotabilitate a antenei devine pozitivă și antena urcă la suprafață. E legată de submarin cu un cablu care se desfășoară de pe un tambur. În felul ăsta, pot să vorbesc și cu nevastă-mea acasă, liniștit... Un cablu din ăsta poate să atingă zeci de mile lungime...

– O să facem ca Hansel și Gretel, comentă Scedrin, amuzat. Lăsăm firimituri de pâine în urmă.

– Mda. Numai că le lăsăm tocmai ca să nu se poată lua nimeni după noi.

Scedrin salută și dispăru în puțul ce cobora către cabine. Având în vedere că pe tot parcursul ieșirii urma să coopereze cu Boris, primise un loc în cabina acestuia.

Intră și se întinse pe patul îngust fără să se dezbrace. Ar fi putut să trimită un semnal încă de pe acum, dar mai mult ca sigur că asta ar fi făcut să fie privit cu suspiciune de ofițerul CI care nici până acum nu catadicsise să se prezinte.

Treaba lui! Scedrin o va afla oricum și va afla și o grămadă de alte amănunte din discuția pe care o pregătise cu Boris. Încercă să adoarmă, dar vibrația permanentă a pereților îl făcu să se simtă neliniștit. În plus, aerul era deja excesiv de umed și de cald. Cum naiba de puteau să stea tipii ăștia atâta timp în pușcăria asta subacvatică?

Se ridică din pat, se încălță și porni către compartimentul rachete, unde știa că se învârte Boris.

Îl găsi în fața ecranelor sale, simulând traiectorii cu operatorul său, ca și cum s-ar fi plictisit de moarte și n-ar fi găsit altă metodă de a face să treacă timpul.

– Bună! începu Scedrin, neprotocolar. Cum merge?

Boris zâmbi acru:

– Când m-am îmbarcat prima oară pe un submarin, aveam impresia că n-o să mă plictisesc în viața mea de marșurile în imersiune. Aveam impresia că fac o chestie deosebită, pe care aș putea s-o povestesc prietenilor la nesfârșit, fără ca ei sau eu să ne plictisim vreodată. La a doua îmbarcare, starea asta nu m-a mai ținut decât fix o săptămână. La a treia îmbarcare, am simțit cum mă apucă dracii după primele ore de imersiune. De atunci, e tot așa.

Scedrin se uită la ceas:

– Să înțeleg că mai ai puțin și te apucă dracii?

Boris râse și corectă o traiectorie imaginară pe ecran.

– Ai dat-o în bară, îi zise operatorul. N-ai ținut cont de direcția vântului de sud-est!

– Îl dau dracului de vânt de sud-est! Știi bine că nu sunt în stare să mă *joc*. Nu-mi merge capul decât când tragem efectiv!

– Mda... făcu Scedrin. Înțeleg că dracii te-au apucat deja!

– Nu încă! Nu încă, făcu el.

– Mai ai treabă pe aici? se interesă Scedrin. Boris făcu semn că nu. Hai în cabină, atunci. Nu mă descurc deloc în spațiile astea înguste ale voastre.

– E perfect! Poate că timpul o să treacă mai ușor cu tine. Serghei, îl arătă el pe operatorul cu ochi pieziși, de oriental, mă scoate mereu din circulație!

Râseră și ieșiră din comandă. După câteva secunde, închideau ușa cabinei, iar Scedrin nu-i lăsă timp lui Boris și tăbărî pe el cu întrebările:

– De ce n-ai scos turelele?

– N-am avut cum. De ultima oară de când ați fost voi aici și până am ieșit din port, Nikitin a ținut să verifice personal și ultimul șurub de pe submarin. N-am putut face nimic.

– Ce? Nikitin se pricepe la rachete?

– Despre rachete nu știe decât generalități. Problema e că singurele asupra cărora puteam să acționez erau cremalierele care

telescopează turelele. Aia e o problemă mecanică. N-aveam cum să le blochez fără să să găsească cineva care să le deblocheze cu ușurință... Asta dacă nu cumva mă puneam cu ciocanul pe ele și atunci s-ar fi prins cu toții că e vorba de un sabotaj și lucrurile s-ar fi împuțit și mai și...

– Mă rog, admise Scedrin. Tu ce alte instrucțiuni ai primit de la amiral?

– Exact acelea pe care le-ai primit și tu. Boris se uită într-o parte și respiră adânc, după care se hotărî să întrebe: Ai idee pentru ce trebuie să facem toate astea?

Scedrin se încruntă.

– Foarte explicit nu mi s-a spus nici mie. Un șef de-al meu de la Moscova este însă extrem de agitat pe tema voastră. El crede că am putea începe un război mondial, dacă nu suntem atenți...

Boris se holbă, neîncrezător. Dădu să râdă în hohote, dar zâmbetul i se curmă la jumătate, văzând expresia impasibilă întipărită pe chipul lui Scedrin. Cu excepția masticatorilor cu care frământa veșnica gumă de mestecat, fața lui părea împietrită.

– Un război mondial?!... reuși Boris să articuleze.

– Exact. Ai mai auzit tu să fi folosit cineva rachete tactice până acum? Care crezi că ar fi reacția pe afară, după ce tu ai apăsa pe butoane, ca atunci când te joci cu Serghei?

Boris îl privi pe Scedrin în ochi. Dar n-avea nevoie să-i vadă figura ca să-și dea seama că nu-i dădea prin cap să facă nici un fel de glume. Îi reveni în minte – pentru a câta oară? – gândul că el, Boris Denisovici Volkov, nici n-ar fi trebuit să se facă militar de fapt, sau, și mai corect, că era un militar în conservă, atât la propriu, cât și la figurat.

Nu-și imaginase niciodată că ar fi putut ucide oameni, cu atât mai puțin își pusese vreodată problema că la locul de impact al rachetelor sale se aflau indivizi care își trăiau viețile, bune sau rele, ușoare sau dificile. Pentru el nu existau decât niște puncte marcate cu cruci roșii pe ecranul din comandă. Problemele lui se rezumau la a gândi rapid și la stabilirea unor traiectorii a căror abatere de la țintă să fie minimă.

Într-un fel, între el și Vorobiov, atașatul militar, nu erau diferențe fundamentale. Nici unul, nici altul nu trăiau cu conștiința faptului că, indirect, ajungeau să ucidă. Ucideau indirect, de la adăpost. Boris se întrebase însă totdeauna ce fel de oameni fuseseră cavalerii medievali, care începeau lupta în zori și o încheiau tocmai seara, privindu-și adversarii în ochi ore în șir?

Era sigur că astfel de gânduri nu-i trecuseră niciodată prin cap unuia ca Vorobiov.

– Ei? îi dădu ghes Scedrin. Ce părere ai?

– Vrei să spui, începu el cu voce tărăgănată, că în cele cinci minute pe care le am la dispoziție ca să lansez rachetele, după ce primesc coordonatele, se joacă un război mondial?

– Dacă nu faci în așa fel încât rachetele să cadă undeva în mare, ai să declanșezi un război.

– Cum să lansez rachetele în mare?

– Asta ziceam și eu. Cum să le lansezi în mare?... Așa că nu rămâne decât o singură soluție. Să nu se declanșeze sistemul. Să nu apuci să tragi. Cum militarii de stat major sunt niște indivizi extrem de precauți, au învățat lecția ofițerilor germani din al doilea război mondial. Ei au făcut ca lucrurile să funcționeze astfel încât e imposibil ca o dată amorsate ordinele de la Moscova, rachetele tale să *nu* lovească țintele. Deci trebuie făcut în așa fel încât *tu* să n-apuci să le tragi... Pricepi?

Boris se înroși. Simțea cum broboane de sudoare îi alergau pe frunte. Oamenii ăștia știuseră tot timpul că el nu se poate sustrage ordinelor. Oamenii ăștia știuseră tot timpul că Boris Denisovici Volkov nu e bun decât să calculeze traiectorii cu maximum de viteză. Știuseră tot timpul că nu au de-a face decât cu un militar de conservă.

– Cam așa suntem toți, râse Scedrin, ghicindu-i gândurile. Nu mai tragem în oameni. Tragem în ținte. N-a mai rămas decât o mână de războinici adevărați: tipii din prima linie și gherilele... Restul nu suntem altceva decât niște jucători mai mult sau mai puțin abili.

– Înțeleg, făcu Boris. Ne jucăm de-a șoarecele și pisica într-un mod mai special. Șoarecele îi dă informații pisicii despre ce are de gând.

Scedrin încuviință, gânditor. Adăugă:

– Șoarecele îi dă informații pisicii despre cum ar fi mai simplu de capturat, Boris, asta facem noi. S-ar putea să fie nevoie chiar să le înlesnim misiunea americanilor care ne caută. Și o să facem asta, fără ca americanii care ne vânează să ne cunoască. Suntem între ciocan și nicovală.

10

– Chestia asta o să provoace sigur un scandal diplomatic cu chinezii, spuse Clark și îi întinse peste umăr lui Personne sticluța de oțel. L-am primit de acasă alaltăieri. E whisky de casă, făcut de tata la ferma noastră de lângă Shenandoah. Prohibit de FDA.

Personne desfăcu capacul și adulmecă licoarea. Fusese totdeauna de părere că un whisky excepțional aduce la gust și la aromă cu un soi de armagnac al cărui nume – ciudat! – nu și-l mai amintea. Whiskyul pe care i-l oferea Clark promitea mult în acest sens. Îl gustă.

– Cam ce producție scoate tatăl tău la fermă?

– Nu mult. În jur de două sute de litri anual. Ne ajunge nouă și prietenilor noștri.

Personne îl privi cu coada ochiului, dar, ca de obicei, Clark se uita aiurea, ca și cum l-ar fi jenat afirmația pe care o făcuse.

– Mulțumesc, Clark.

– Cu plăcere.

– Și? Te deranjează ultimatumurile chinezilor?

– Ah, nu! Le ador! Mai ales dacă știu că le provoc eu, le urmăresc cu o atenție de colecționar. Oricum, nu avem de ales. Planul lui Lu nu a ținut, iar noi trebuie să blocăm cumva acțiunile *Komsomol*-ului...

– Uite-o! îl întrerupse Jacques și Clark aprinse o dată farurile.

Mașina care venea pe contrasens opri chiar în dreptul lor, Personne se grăbi să deschidă portiera din spate. O umbră se

strecură afară din celălalt automobil și din doi pași ajunse pe bancheta din spate, lângă Jacques.

– Am fost precaut cu voi, sper că vedeți! spuse Clark. V-am rezervat locurile cele mai bune din mașină.

Lu chicoti și adulmecă aerul.

– Ooh! L-ai inițiat pe domnul Personne în tainele whiskyului de Shenandoah...

Jacques simți că-l umflă râsul.

– Ascultă, Lu! De ce naiba lupți tu de partea Vietcongului? Ești, cum să spun... cu totul și cu totul altfel decât o comunistă înverșunată. Prin simplul fapt că te pricepi la mâncăruri și la băuturi fine...

– Poate că am chef să-i inițiez pe vietnamezi în plăcerile de lux... Poate că am chef să se democratizeze consumul de whisky de Shenandoah... Poate că am semnat un contract cu imperialiștii ca să învăț poporul cu înlesnirile fast-food-ului, ce părere ai?

Jacques rămase cu gura căscată.

– Uite ce e! zise el. Având în vedere acțiunea la care participăm, dacă îți vine cumva în cap să ni te alături, te asigur că cetățenia franceză nu va fi o problemă pentru tine. Nu sunt foarte sigur că amicii tăi din *Lao Dong* apreciază whiskyul și salatele franțuzești. Nu sunt produse naționale.

– OK! OK! îi opri Clark. Ia spune-ne, Lu! Cum stau lucrurile?

– *Komsomol* a părăsit Haiphong, iar Scedrin mi-a lăsat lungimile de undă prin care va comunica cu comandamentul aerului de la Hanoi. Le aveți aici, zise Lu și-i întinse o hârtie împăturită lui Clark. Nu știu încă dacă submarinul va acționa din marș sau dacă nu-și va alege vreo bază...

– Cel mai comod pentru *Komsomol* va fi s-o facă din marș. Orice submarinist știe că-i e mai bine dacă acționează din mers. O să încerce să-și păstreze libertatea de manevră.

– Probabil. Dar dacă voi îi veți pisa cu operațiuni de cercetare, or să trebuiască să-și găsească un bârlog.

– Ne-am gândit la asta și o vom face, zise Jacques. Problema e că amicul Clark estimează o reacție dură din partea Beijingului.

– Ce vă pasă vouă de Beijing? Ei n-ar avea decât de câștigat din tărăboiul care stă să se iște aici... Uite cum sună planul lui Scedrin. La un anumit moment, submarinul își va primi țintele de la Leningrad. În acel moment, echipa de la bord se va pregăti de lansare. Scedrin va trebui să ia legătura cu forțele operaționale de pe aerodromurile Hanoi și Cam Thuy, astfel încât aparatele noastre să pornească un raid de bombardament asupra Vietnamului de Sud. În paralel, o serie de aparate de la baza Hong Gai va trebui să se ridice și să urmeze îndeaproape traiectoriile rachetelor lansate de Boris. Va fi un raid în valuri, pentru că nenorocitele astea de *Groznîi* se deplasează cu Mach 2+. Scedrin n-a dormit două nopți numai ca să calculeze câte valuri de supersonice de acoperire vor fi necesare pentru a prinde în conul lor de umbră rachetele...

– Și cam câte valuri sunt necesare?

Lu își aprinse o țigară și se uită de la unul la altul.

– Mă întreb de ce vă e atât de frică de reacția chinezilor... Sunt băgați și ei în povestea asta până în gât. Noi nu avem suficiente aparate de acoperire, așa că am făcut apel la frații noștri chinezi să ne trimită niște aparate și au făcut-o... zise Lu, și se decise, în sfârșit, să răspundă la întrebare: Ținând cont că Boris o să lanseze 12 bucăți de undeva din Golful Tonkin până peste Vietnamul de Sud, pe o distanță de aproximativ șase sute de mile marine, Scedrin estimează necesarul de aparate la opt valuri de câte 12 bucăți, navigând la o viteză de Mach 1,3. Asta înseamnă 96 de aparate de acoperire, pornind numai de la Hong Gai. Dacă la astea adăugăm aparatele puse în stare de alertă la Hanoi și la Cam Thuy, reiese un necesar de peste 130 de aparate.

– Scedrin ăsta al tău știe ce face? se miră Clark. Cum își imaginează că va masca 12 rachete cu 96 de aparate de zbor? Un Hawkeye E-2C e în stare să supravegheze toate aerodromurile voastre de unul singur. O să se prindă la un moment dat că au apărut 12 piese suplimentare în aer...

– Asta nu mai e treaba lui Scedrin. El trebuie să-i ducă de nas pe ai noștri. Pe ai voștri, voi trebuie să-i duceți de nas. De

fapt, totul stă pe umerii tipilor pe care i-ați trimis în golf. Dacă ei își duc misiunea la bun sfârșit, avioanele alea de la Hanoi, Cam Thuy și Hong Gai or să se învârtă în aer prostește și vor efectua un raid obișnuit, pentru că nu vor avea ce să acopere...

– Pricep, făcu Clark. Problema e că va trebui să aflăm pe unde se află submarinul. Scedrin când o să-ți dea primele semnale?

– Nu știu. Cât de repede va putea.

– Îți dai seama că, dacă aflăm prea târziu unde se află *Komsomol*, oamenii noștri nu vor mai putea acționa împotriva lui.

– Ca să comunice, Nikitin va fi obligat să scoată o antenă la suprafața mării. Spuneai că un singur Hawkeye poate supraveghea tot golful Tonkin. O să-l depistați și o să vă îndreptați oamenii acolo unde e necesar.

– Ca să găsești o antenă într-o mare, nu ajunge un Hawkeye, stabili Clark. Scedrin ăsta nu poate fi și el contactat cumva? Să ne transmită poziția submarinului?

– Glumești! Sunt sigură că cei de acolo sunt cu ochii pe el. În al doilea rând, nimeni altcineva de pe țărm nu mai este avizat asupra afacerii... Ar bătea la ochi dacă i-am cere mereu una și alta lui Scedrin...

Tăcură toți trei. Clark răsuci cheia în contact.

– Vii la Saigon cu noi? o întrebă pe Lu.

– Ce rost are? Trebuie să supraveghez desfășurarea operațiunii de la mine, de la Haiphong. V-am dat datele. *Toate* datele! Acum nu ne rămâne decât să ne descurcăm. Deschise portiera și dădu să iasă din jeep, dar se întoarse în ultimul moment. Mai păstrează o mostră din whiskyul ăla al tău. Am chef s-o facem lată, eventual la Hu Si, dacă terminăm afacerea cu bine.

– Așa am să fac.

– Bine. După aia, cine știe când o să mai am ocazia să degust o licoare ca asta...

*

– Pur și simplu, trebuie să stați pe loc, îi zise comandorul Timothy generalului. Vă înțeleg nerăbdarea. dar ce rezolvăm

dacă vă dau drumul afară de pe acum? De unde sunteți atât de sigur că submarinul se află la Bac Long?

– Este singura insulă din Golful Tonkin cu facilități pentru andocarea submarinelor, zise Dougherty, bătând cu palma în hârtiile pe care, în sfârșit, Spaatz consimțise să le dezvăluie.

Le desigilase cu două ore în urmă, ceea ce fusese un prilej de amare reflexii din partea lui Andy:

– Ne prinsesem că trebuie să ajungem la Haiphong și uite că nu mai mergem acolo. Bănuiam că avem de-a face cu un submarin și uite că trebuie să vânăm unul. Ce ziceți, domnule comandor? Găsim noi acul în carul cu fân?

– De unii singuri, nu. Dar o putem face cu ajutor. Până una alta, am să-mi pun transmisioniștii să mature suprafața golfului în căutarea unor puncte de emisie mai bizare.

– Luați-l și pe Simms printre ei! sugerase Mart. El e un fel de vrăjitor în comunicații.

Trecuseră 12 ore de căutări și singurul lucru pe care reușiseră să-l afle fusese chiar de la Personne: *Komsomol* părăsise Haiphong la ora 2.00, în 27 septembrie, imediat după un bombardament lipsit de sens al portului. Dougherty sugerase ca *Denver* să se îndrepte direct spre insula Bac Long Vi, dar atât Personne, cât și Timothy acum, respinseseră ideea.

Întâi de toate trebuia depistat submarinul. Luaseră legătura de urgență cu Saigonul, iar Personne le spusese că tocmai se pusese pe picioare o misiune capabilă să are cu unde și locatoare tot golful în căutarea submarinului sovietic. Avioane de recunoaștere de la Saigon, elicoptere antisubmarin de la Dong Ha și Da Nang, patru distrugătoare și trei Hawkeye, care urmau să se învârtă încoace și încolo, sub o acoperire de F-111 și de Thunderbolturi.

– O să avem un creier bicefal al operațiunii, le comunicase Personne în final. Jumătate aici, în biroul generalului Lintz, și jumătate la voi. Așa că nu mai băgați antena în apă că o să trebuiască să vorbim tot timpul.

Comandorul Timothy se băgă imediat pe fir:

– În cazul ăsta, trebuie să-mi asigurați și mie protecția, fir-ar al dracului! Cu o antenă pe care o târâi la nesfârșit după mine, chinezoii ăștia or să mă fileze... Mai mult ca sigur!

Din difuzor se auziră șoapte precipitate, brusc acoperite de vocea generalului Lintz:

– O să ai acoperirea pe care o ceri, Timothy, doar nu crezi că-s tâmpit!

– Cât despre șmecherii ăia pe care i-ați ridicat de la Saigon, mai bine i-ați pune în puțul ancorei. Am aflat câte ceva despre ei și s-ar putea să trebuiască să-i folosim. Vreau să-i băgați în sperieți până una alta. Generale Dougherty, mă auzi?

– Cinci pe cinci, Jacques.

– Întreabă-i doar atât: *Câte hectare de mac au primit în mai în Birmania?*

– În regulă... *Câte hectare de mac au primit în mai în Birmania?*

– Asta e. Să vă rupeți picioarele!

*

Simms se strecură afară din cușetă și se îndreptă tiptil către toalete. Mendez ridică și el capul din pături:

– Ești gata? îl întrebă.

Simms îi făcu un semn scurt din cap.

Ieșiră amândoi din cabină și o luară prin puț către nivelul următor. Ajunseră pe un culoar gol în care nu se auzeau decât vocile celor din puntea de comandă. Apoi o cotiră spre tribord și dispărură pe cea mai apropiată ușă, pe care Mendez se asigură că o trăsese bine după el.

Negrul aprinse o lanternă și se uită la Mendez.

– Îți dai seama, începu el, că tot ce-am mai mâncat și tu și eu în războaie până acu' e floare la ureche față de ce ne așteaptă...

– Unde vrei să ajungi?

Simms se scotoci în buzunarul pantalonului și scoase un pachet de țigări. Mendez dădu să pufnească în râs. Probabil că lui Simms i se păruseră o eternitate cele câteva ore petrecute la

bordul lui *Denver*. Nu pusese țigară în gură de când venise și probabil că dăduse în clocot.

– Ce naiba, Simms? Ți-era frică să nu te prindă ăștia singur de m-ai chemat să vin cu tine?

Negrul își aprinse țigara, trase fumul adânc și rămase așa, ca și cum ar fi așteptat ca nicotina inspirată să-i difuzeze în întreg corpul. Chipul i se lăți într-o expresie de plăcere nefirească, după care dădu drumul fumului.

Zise:

– Știu că niciodată n-ai plecat într-o misiune fără să nu-ți aduci oamenii înapoi. Aș vrea să-mi faci și mie o vrajă...

– Ție?! O vrajă?! De ce?

– Mi-e frică, Mendez! În viața mea nu mi-a fost frică de nimic. Nici când m-au înconjurat vietcongii, nici când au tras cu tunul după mine, numa' acu'! Nu se întâmplă nimic în juru' meu și simt cum mă trec sudorile...

– N-ai mai fumat... încercă Mendez să-l liniștească.

– Am mai stat io nefumat și știu cum e! Acum mi-e altfel de frică.

Mendez tăcu. Ascultă murmurul discret al motoarelor și crezu că descoperă de ce i se făcuse frică lui Simms.

– N-ai mai fost pe un submarin, așa e?

Simms clătină din cap.

– Ascultă, Mengele! Tu ești mexican. Eu sunt cioroi. Știu că trebuie să ai tu niște trucuri cu care să ajuți oamenii... Vreau să mă ajuți și pe mine acu', reluă el, trăgând cu nesaț din țigară. Știu cât se poate de clar că dacă nu-mi faci un truc, o să crăp. Simms o să crape dacă nu-l ajuți acu', Mengele!

Mendez rămase pe gânduri. Brusc, îl privi pe negru dintr-o parte și-l întrebă:

– Da' de unde știi tu că mă pricep la farmece?

– Știe toată lumea, Mendez! Știe toată lumea... Am auzit cum făceai în timpul războiului vostru...

Mendez dădu din cap și se dădu bătut.

– În regulă, Simms! Ia treci tu în genunchi, cu spatele la mine.

Simms se execută imediat, iar Mendez, ezitând, îl apucă de ceafă cu o mână, în timp ce cu cealaltă îi frecă părul sârmos din creștet. După câteva secunde, începu să scandeze ceva pe nas.

– Hei! se întrerupse la un moment dat. Lasă țigara, Simms! Nu trebuie să fumezi când fac chestii d'astea!

Negrul puse chiștocul lângă el și-l stinse cu puțină salivă dată pe degete, iar Mendez își reluă gesturile stranii. Spre final, își scoase cuțitul din buzunar și-l crestă pe Simms pe ceafă, își trecu arătătorul peste minuscula pată de sânge și-l rugă pe Simms să se ridice.

Îi arătă picătura de sânge și-i făcu semn s-o înghită. Simms îi linse degetul cu promptitudine.

– Dacă negrului Simms o să-i curgă sânge, sângele ăla să ajungă tot în trupul negrului Simms.

Îl mai crestă o dată pe frunte și repetă figura, numai că de data asta el fu cel care supse sângele.

– Dacă negrului Simms o să-i curgă sânge, sângele ăla să i-l dea prietenul lui, Mendez!... Gata! îi zise și puse pumnalul la loc.

Simms părea să-și fi revenit. Căută chiștocul și și-l aprinse, după care se uită cu coada ochiului la Mendez.

– Hai să nu ieșim deodată din toaletă... Ai mei spuneau că marinarii ăștia au tot soiul de obiceiuri ciudate... N-aș vrea să creadă că suntem ca ei...

– Cum vrei, Simms, spuse Mendez și-l lăsă să iasă primul.

Îl urmă, după mai bine de un minut în care se ușură. Dar numai ce ajunse pe culoarul care ducea spre cabinele lor și simți că și pe el îl apucă frica. Avea impresia că prin vene îi curg cuburi de gheață, așa cum nu mai simțise decât o dată în viață: atunci când fugise de acasă după ce spărsese magazinul lui Alonso ca să fure doi pui.

Se întoarse în cabine și văzu că toți băieții erau treji.

– Hei! Ce naiba aveți?

Tarjac își scosese centura și o agățase de marginea patului. Într-un lighean pe care îl așezase între picioare făcuse clăbuci și acum își ascuțea pumnalul de centură. Simms își golea pachetul

de țigări pe care le fixa în curelele interioare ale căștii și, naiba știe de unde, scosese un pumn de nisip pe care îl îndesa acum în pachetul golit.

– Nisip de la Quang, îi explica el lui Lennox, care se prefăcea că-și curăță mitraliera M60, care oricum strălucea și de care oricum nu va avea nevoie, după ce aflaseră cam ce fel de misiune îi aștepta.

Frank își dădea cu vaselină pe față, discutând în șoaptă cu Mart. Igor mesteca pesmeți, iar Giuseppe făcea noduri cu o singură mână. Mendez simți cum frica pune stăpânire pe el din ce în ce.

– Băieți, începu el. Dar ăștia nici nu ne-au spus măcar că ar trebui să ne pregătim... Dracu' știe pe unde o fi submarinu' ăla...

– Tu crezi, începu Andy, tu crezi că e așa departe?

Mendez nu mai apucă să răspundă. Difuzoarele din perete începură să piuie ascuțit, iar vocea secundului se auzi, printre țignalele alarmei:

Toată lumea la posturi! Alarmă roșie! Toată lumea la posturi!

11

Stând pe platforma de beton din fața cazematei ce domina plaja, maiorul Xuyen Binh se gândea că fusese norocos toată viața lui. Privind la întinderea plată a mării, sorbind dintr-o cană cu ceai, lui Xuyen nu i se părușe niciodată că războiul era mai îndepărtat decât până acum.

Insula Bac Long Vi era un paradis pentru un vietcong în anii '60, iar Xuyen se felicitase că alesese postul de artilerist-șef aici. Departe de convoaiele de aprovizionare care se duceau spre Da Nang, în afara traiectoriilor raidurilor aeriene care se îndreptau către Haiphong sau Hanoi, Bac Long Vi nu era decât un punct întărit, pe care un om cu calitățile lui Xuyen nu trebuia decât să-l administreze cât mai bine ca să primească la inspecții cele mai înalte calificative. Dacă stătea să se gândească, insula era croită special parcă pentru a fi o oază de liniște pentru șefii tracasați ai *Lao Dong*-ului, iar el, maiorul Binh, aducea din ce în ce mai mult cu un director de hotel care avea grijă de odihna personalităților din partid.

Își amintea de cele spuse de tatăl său, când îl îndemnase să intre în Viet Minh: Alege-i pe ăștia, pentru că națiunea vietnameză n-o să piară cu una cu două, iar ei sunt cei mai activi. Dacă e să pierim, oriunde altundeva te-ai duce, praful o să se aleagă de tine. Și mai ales, nu te băga în față! Lasă-i pe alții să se umple de glorie. Tu străduiește-te să-i faci pe șefi să se simtă bine!

Bineînțeles că Xuyen nu-și ascultase tatăl, ba chiar îl acuzase în sinea lui de defetism, pe care îl pusese pe seama consu-

mului excesiv de rachiu de orez. O dată intrat în Viet Minh, fusese trimis ca servant de tun și, pentru că mintea îi mergea rapid, șeful lui, un locotenent care făcuse școala în Franța, la Saint Cyr, îl trimisese să urmeze un curs de perfecționare în artilerie la Lai Chau.

Cursul trebuia să dureze șase luni, după care Xuyen avea să revină la unitatea sa. N- făcut-o însă, pentru că și cei de la Lai Chau l-au remarcat și l-au trimis în China, să studieze la o școală de ofițeri de artilerie. Când Xuyen a terminat școala, Vietnamul și Franța semnaseră armistițiul de la Geneva, iar el nu mai avea unde să lupte. Așa că Xuyen fusese trimis în URSS, la Vladivostok, unde se specializase în apărarea de coastă.

Când alesese Bac Long Vi, o făcuse cu intenția cât se poate de clară de a le lua fața comandanților de la Hanoi. Războiul cu sudul abia începuse, iar Comitetul Central considera pe vremea aceea că întreaga coastă nordică va fi supusă unor asalturi, debarcări și bombardamente nesfârșite.

Poziția excentrică a insulei îl făcuse pe Xuyen să se simtă ca un fel de cavaler solitar, în calitate de comandant al ei. Un cavaler solitar care îi va ține mereu în șah pe agresorii patriei sale.

N-avusese prilejul s-o facă niciodată. Bac Long Vi se transforma încet, dar sigur, într-o stațiune de recuperare pentru bonzii partidului.

Ceea ce nu-l împiedicase pe Xuyen să înarmeze insula până în dinți și s-o transforme într-o fortăreață inexpugnabilă – conform doctrinei militare învățate la Vladivostok.

Insula era alcătuită din stânci rotunde, conglomerate, și nu avea decât o singură plajă: către sud. În partea de nord se afla un golf natural, pe care la un moment dat Xuyen primise ordinul să-l dragheze și să-l amenajeze într-un doc inundabil la flux, cu ecluze, cheiuri și macarale, astfel încât puținele nave ce alcătuiau flota Vietnamului de Nord să poată fi retrase aici la nevoie pentru reparații. Dincolo de golf, către nord, fundul mării se adâncea brusc, iar comandamentul marinei amplasase în apă o platformă de supraveghere pentru submarine, pe care o dotase cu radioloca-

toare, antene și stații de emisie, toate având rolul de a supraveghea traficul din partea de nord a golfului Tonkin.

Militarii detașați pe platformă au ajuns automat sub comanda lui Xuyen, care, pe măsură ce lunile treceau, simțea cum devine din ce în ce mai mult suveranul de necontestat al insuliței. Singurele momente în care trebuia să fie atent erau cele în care soseau comandanții, dar, cu timpul, maiorul ajunsese să aprecieze la adevărata lor valoare sfaturile tatălui său.

Pe ei îi trata bine și, ca să nu aibă impresia că stă degeaba sau că n-ar fi util, profita de sosirea lor ca să facă comenzi peste comenzi de materiale. Transformase plajele în tot atâtea câmpuri de mine, motiv pentru care nici chiar comandanții care veneau la odihnă nu-și mai permiteau să facă baie decât din sampanele care mișunau în cel de-al doilea port, amplasat undeva la câteva mile est de plajă. Fundul mării însuși fusese perforat, astfel încât militarii lui Xuyen să poată amplasa stâlpii de susținere pentru plase antisubmarin.

Plasele astea nenorocite erau, de altfel, singurul lucru care îi mai lipsea. După părerea lui Xuyen, Bac Long avea toate șansele să devină la un moment dat ținta unui raid dirijat de pe submarin, nu de alta, dar prea mulți șefi veneau pe aici ca să-și petreacă zilele libere, constituind o țintă predilectă pentru comandouri. În plus, Bac Long putea să devină oricând un refugiu pentru submarine, în ipoteza în care Vietnamul Popular s-ar fi decis să se doteze cu astfel de echipamente. El unul depistase un loc ideal pentru andocarea submarinelor, undeva la două mile sud de insulă.

Dar activitatea lui Xuyen nu se oprea aici. Organiza ședințe de tragere de trei ori pe săptămână, două de zi și una de noapte, astfel încât, chiar dacă Bac Long Vi nu văzuse picior de american, avea probabil mai multe proiectile trase pe cap de militar decât orice altă unitate combatantă din Vietnam.

Xuyen putea deci să fie mulțumit. Oamenii săi cunoșteau insula ca în palmă, foraseră coridoare și adăposturi printre stânci, erau instruiți, iar fiecare inspecție se lăsa cu laude la adresa lui.

Sorbi ultima gură de ceai și se uită în larg. Se pregătea să-și aprindă o țigară când auzi pașii grăbiți ai lui Bui Van, aghiotantul său.

– Tovarășe maior! Sunteți chemat de urgență la telefon!

Anii de inacțiune nu făcuseră din Xuyen un gras care abia să-și miște șuncile de colo până colo. Țâșni din scaun și se repezi spre cazemată. În drum, îl întrebă pe Bui:

– Ce zi e azi?

– Miercuri.

– Ciudat. Tovarășii de la Hanoi nu vin decât de vineri încolo. Și în nici un caz la sfârșit de lună... Poate om avea o delegație mai deosebită, mai știi?

– O fi vreo delegație de străini, făcu Bui cu ochiul. Delegațiile din țările frățești se lăsau totdeauna cu chiolhanuri nemaipomenite.

– Stai că văd eu! conchise Xuyen și ridică receptorul. Maiorul Xuyen Binh la aparat.

Rămase cu receptorul lipit de ureche. Bui și bucătarul remarcară cum degetele maiorului se albesc din ce în ce. Răspunsurile lui monosilabice se succedau din ce în ce mai hotărâte, iar totul se finaliză cu un „Înțeles!" tunător.

Când se răsuci să-i privească pe cei doi, zâmbea, ținând ochii mijiți.

– Vreau să-i chemați pe toți șefii de armă la mine. O să ne viziteze un alt fel de delegație.

*

George Masters n-avea decât 25 de ani și era comandant de escadrilă de elicoptere antisubmarin. Cu alte cuvinte, avea în subordine cinci elicoptere Choctaw, care puteau transporta fiecare câte 18 militari. Ziua de 29 septembrie începuse pentru el în patul soției unui ofițer de informații din Hue, un vietnamez veritabil, care plecase în misiune cu 24 de ore în urmă. Un detașament vietcong fusese capturat în apropiere de Khe San, iar insul, care era expert în dispunerea marilor unități vietnameze, fusese

chemat de urgență să stabilească repartiția pe teren a trupelor inamice.

Urmarea fusese că George, un expert în dispunerea zonelor erogene ale vietnamezelor, fusese chemat de urgență în casa unui coleg. De cheie făcuse rost Vian, soția ofițerului de informații, încă dinainte ca George să aterizeze. Casa colegului nu avea telefon, așa că George a fost trezit de o bătaie puternică în ușă, la fix 7.00 dimineața, deși comandantul unității de recunoaștere antisubmarină îl asigurase că permisia lui va dura cel puțin trei zile.

Vian nici nu apucase să se trezească bine când George străbătuse de câteva ori drumul dintre baie și bucătărie, din ce în ce mai îmbrăcat și abia dacă își dădu seama ce se întâmplă când el o sărută și-i spuse că îi pare rău, dar trebuie să plece.

– Lasă cheia la Mark! îi spuse. Nenorocitul! E mult mai norocos decât mine! Rămâne pe loc.

Mark era cel care ținea casa în care se întâlneau ei. Pilot ca și Masters, era țintuit la sol de un examen medical pe care nu-l trecuse. El pretinsese că nu era vorba decât de un surmenaj pasager, însă medicii comisiei fuseseră cât se poate de fermi și îi ridicaseră permisul de zbor, drept pentru care Mark mai mult se învârtea în jurul casei, ocupându-se de trampele colegilor săi.

– Vezi să nu fie Mark mai norocos decât vrei tu! îl amenințase Vian, mai în glumă, mai în serios.

George se oprise în ușă:

– Cu soțul tău n-am nimic! Dar dacă te prind cumva cu Mark, deși mi-e prieten, să știi că vin dracului pân-aici cu elicopterul și praf vă fac pe amândoi! Știi că un Choctaw vede prin ziduri!

Un Choctaw nu vede *chiar* și prin ziduri, dar Vian n-avea de unde să știe asta. Sau, în orice caz, Choctaw-urile pe care le comanda George n-o făceau: ele erau utilate cu hidrolocatoare, analizoare de gaz și contoare de particule radioactive, din cele care traversau cămașa de protecție a submarinelor; iar unul dintre elicoptere avea chiar un termograf și un magnetometru pentru depistarea submarinelor atomice.

Pentru Vian însă, George o știa, n-aveai nevoie decât de ochi buni: te prindeai imediat când privirile ei începeau să patineze aiurea și după aia nu-ți rămânea decât să pui aparatele pe pilot automat, că de restul avea ea grijă. Era mai ceva ca un turn de control în ce-i privea pe bărbați.

La ora 9.05, aparatele lui George se ridicară în aer, cu ordinul expres de a se îndrepta către insula Bac Long Vi. Restul instrucțiunilor urma să le primească în zbor. Misiunea începu prost, iar echipajele lui Masters văzură în asta tot atâtea semne de rău augur. După ce lăsară în urmă Dong Ha, radioul unuia dintre elicoptere căzu, iar când ajunseră deasupra mării, descoperiră că al treilea elicopter din formație avea mitraliera din tribord blocată.

Dar astea erau fleacuri. Pe la ora 10 primiră primele instrucțiuni. Ele îi anunțau că trebuia să intre în contact cu un Hawkeye care patrula la sud-est de Haiphong și că trebuia să se pună cu totul la dispoziția lui.

– Ascultă, Mel! se enervă George. Ce dracu' e tâmpenia asta? Mă scoți din pat și mă trimiți peste mare fără să știi de ce? V-a luat Dumnezeu mințile, acolo în turn? Ați băut, ați fumat *ganja*, sau ce mama naibii ați făcut?

– Ordinul este, repetă Mel fără să-și schimbe vocea câtuși de puțin, să te pui la dispoziția unui Hawkeye care răspunde la indicativul Stormbringer. Ți-am dat coordonatele, așa că problema asta nu mă mai interesează de acum încolo, George! Terminat!

– Ce paștele mă-sii?! se miră George și-i făcu semn transmisionistului să-l caute pe Stormbringer.

Tipul baleie scala încoace și încolo pe coordonatele primite de la turnul de control, dar nu descoperi nimic.

– Parcă ar fi morți cu toții, acolo sus!

– Ia vezi în radare! se răsuci George către partea din spate a cockpitului. Unde naiba poate să fie Stormbringer ăsta?

În loc de răspuns nu primi decât un ridicat din umeri.

– Nu sunt! Vreau să zic că nu se află la înălțimea la care ar trebui să se afle un Hawkeye...

– Caută-l mai jos atunci! Poate se prăbușește dracului și noi umblăm pe-aici ca orbeții...

Căutarea nu dură mult. Descoperiră un singur spot, care avea semnătura radar a unui Hawkeye, numai că zbura foarte jos, la un plafon de patru mii de picioare.

– Ăsta să fie? se întrebă George. Ce naiba caută așa de jos? Ia încearcă să mai dai o dată de el!... îi ordonă transmisionistului. Și vezi! Nu uita să-i dai indicativul nostru!

– Am să încerc! zise sergentul și pufni în râs: Lilliput cheamă Stormbringer! Lilliput cheamă Stormbringer!

Vocea care îi răspunse păru să plesnească membrana difuzoarelor, iar transmisionistul își smulse căștile de pe urechi. Cuvintele se auzeau atât de puternic, încât păreau să acopere huruitul palelor elicopterului:

– Stormbringer către Lilliput! Ce-ați păzit atâta? Vă am în radare de câteva minute. N-ați primit încă ordinele?

Transmisionistul răsuci potențiometrul și își puse căștile pe urechi:

– Spune Stormbringer! Acum te aud perfect! Am avut probleme până am dat de tine. Nu ne așteptam să...

Sergentul se întrerupse din vorbit, iar ofițerul electronist care deservea radarele întrebă:

– Ce se întâmplă, Dick?

Sergentul clătină din cap, de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

– În viața mea n-am mai auzit pe cineva să vorbească la fel de urât ca tipul ăsta! E prima oară când aud asemenea înjurături! Doamne, cât de stilat e! E nebun! E nebun!

– Ia dă-l mai tare ca să auzim și noi! se amuză George, dar transmisionistul deja nu îl mai asculta. Era preocupat să noteze ordinele primite de la Stormbringer.

– E vorba de un submarin. Se află într-un careu situat la câteva mile vest de insula Bac Long Vi. Iată coordonatele!

George aruncă un ochi asupra datelor înscrise de transmisionist și suflă într-o parte:

– Slavă Domnului că e vorba de ape internaționale! Puse degetul pe un punct marcat cu o cruce roșie. Aici au estimat ei că se află piesa?

– Aici i-au localizat antena. A comunicat cu Hanoi, vreme de câteva minute bune. Stormbringer zice că suntem niște tâmpiți... Că dacă ne-am fi aflat acolo de când ne-a chemat el, acum ne-am fi dus cu toții acasă, să tragem un pui de somn și că ni s-ar fi contabilizat o ieșire și că ne-am fi ales și cu niscaiva avansări și medalii... Doamne, da' cum mai înjură!

– Cap la 40 de grade, ordonă George pe fonia interelicoptere, după care întrebă: Da' cum mama naibii înjura ăla, Dick?

– Extrem de complicat! O lua de la... o lua de la...

– O secundă! îl opri George și ordonă ca întreaga formație să coboare la rasul valurilor. Ia zi-i tu lu' șmecheru' ăsta de Strombringer să ne acopere radar cumsecade, că noi țâșnim!

Dick se execută, în timp ce formația de aparate a lui George se apropiase la mai puțin de zece picioare de suprafața mării. Vizibilitatea era extrem de scăzută, iar undeva, către est, se vedea un uriaș nor cenușiu care aducea ploaia.

– În cât timp ajungem în cadranul de cercetare? se interesă George, mai mult ca să se afle în treabă.

– ETA e 25 de minute.

– Și ăia de la serviciul meteo ce-au zis?

– Că pe la 11 începe să toarne cu găleata...

– Aia e! se resemnă George. Înseamnă că s-a zis cu analizorul nostru de gaze. Fixă mansa aparatului și își aprinse o țigară, după care se întoarse către Dick: Hai, domnule, spune-ne și nouă cum înjura deșteptu' ăsta de Stormbringer!

*

Lu surprinsese comunicarea lui Scedrin către Hanoi. *Komsomol* se afla la 48 de mile sud de insula Bac Long Vi, la 20 de grade și 43 de minute latitudine nordică, și la 108 grade și 3 minute longitudine estică. Dispozitivul de pe cele trei aeroporturi trebuia pus în alertă roșie.

Hanoiul întrebase când estima Scedrin că va începe operațiunea, însă acesta replicase că Nikitin aștepta instrucțiuni de la Leningrad și că nu putea să spună nimic mai mult. Le cerea să fie gata, pentru că el le va mai transmite un mesaj cu cel puțin cinci minute înainte de lansare.

Lu își aprinse o țigară și se ridică de pe scaun. Ieși pe balcon și se uită spre rada portului. Pe stradă, câțiva trecători se grăbeau să prindă un autobuz din care atârnau aripile vopsite în galben. Se întrebase totdeauna cum naiba de mai rezistau mașinile astea de transport în comun, rămase la Haiphong de pe vremea francezilor. Din punctul ăsta de vedere, țările frățești nu-i ajutaseră deloc.

Barele de protecție ale camioanelor și ale autobuzelor erau prinse cu sfori, parbrizele nu mai fuseseră înlocuite de ani de zile, iar cauciucurile erau peticite în zeci de locuri, lipiturile fiind cel mai adesea făcute cu pasta ce curgea din copacii de cauciuc. Cauciucul industrial era destinat în întregime frontului.

Imediat ce termină țigara, Lu se întoarse în cameră și selectă frecvența prin care comunica cu Clark, la Saigon. Era curioasă să afle dacă, după ce vor termina această misiune în comun, Clark va mai putea fi contactat pe aceeași lungime de undă.

Transmise coordonatele pe care le emisese Scedrin și își răspunse la întrebare: Clark nu era prost să renunțe la canalul cu ea. Și nici ea n-avea de gând s-o facă. De unde altundeva ar mai fi putut obține un whisky la fel de bun ca cel manufacturat la ferma Shenandoah din Alleghany?

Bâzâitul aparatului îi întrerupse șirul gândurilor. În prima clipă, își imagină că cel care o cheamă este tot Scedrin, dar privind scala aparatului văzu că rămăsese fixată pe lungimea de undă a lui Clark. Puse căștile la urechi.

– Ești sigură de coordonate? se auzi printre pârâituri vocea lui Personne.

– Absolut sigură.

– Încearcă să verifici! Aparatele noastre au depistat o antenă scoasă de *Komsomol* din imersie. Are cu totul alte coordonate. Mult mai la vest.

– N-am cum să verific. Scedrin e blocat acolo, pe submarin. Dar va trebui să scoată antena încă o dată. Trebuie să fie contactați de Leningrad, din moment în moment.

– În regulă, Lu! Vezi ce faci! Dacă afli ceva, ne anunți imediat! Dacă simți că se strânge cercul în jurul tău, ne faci semn și venim să te săltăm!

– Cu elicopterele? Ca pe militarii MIA? râse ea și dădu să închidă, dar se răzgândi în ultimul moment. Care sunt coordonatele pe care le aveți voi? se interesă ea.

Personne i le recită, iar ea le notă pe o hârtie de orez smulsă din carnețel, după care schimbă pe lungimea de undă pe care i-o lăsase Scedrin.

Se ridică de pe scaun și se apropie de harta Vietnamului, lipită pe unul dintre pereți. Căută cele două puncte în care ar fi trebuit să se afle submarinul și scutură din cap. Erau despărțite de peste o sută de mile marine.

Care era poziția corectă? Ținând cont de faptul că Scedrin avea toate datele problemei și că el era cel care dirija raidul aerian, se putea să fi furnizat date false, la cererea expresă a comandantului Nikitin.

Atunci Lu își dădu seama de greșeala copilărească pe care o făcuse: nu stabilise cu Scedrin un cod prin care să poată transmite dacă este silit să dea date false. Dar nici nu-și imaginase că submariniștii ar fi putut fi atât de suspicioși încât să-l oblige pe camaradul lor de arme să lanseze în eter coordonate false.

*

– Eh? Unde mergem acum? În punctul de la vest de Bac sau în cel de la sud?

Comandorul Timothy se sprijinise de harta trasată pe sticlă și se uita la subordonații săi. Dar nu primi nici un răspuns. Îl privi atunci pe Dougherty.

– Ce părere ai, generale?

– Nu sunt comandant de submarin. Nu știu cum gândește un astfel de individ...

– Nici nu trebuie, replică Timothy și își trecu palma peste chelia umedă. Eu sunt comandant de submarin și amândouă variantele mi se par verosimile. Nici o poziție nu e mai bună decât cealaltă, din punctul de vedere al unui submarinist.

– Poate că ar trebui să ținem cont de poziția antenei depistate de oamenii noștri din Hawkeye. Poziția unei antene nu poate fi contrafăcută, remarcă Mart.

Timothy îl privi strâmb.

– Din câte locuri vrei să emit mesaje în următoarele trei ore, locotenente? Vrei să-ți trimit același mesaj, în același moment, din două puncte aflate la, să zicem, cincizeci de mile depărtare? Figura asta nu e scrisă nici măcar în manualele noastre, darămite în ale voastre...

– În regulă. Înțeleg. Problema e că nu avem mai mult de câteva ore la dispoziție. Încotro ai de gând s-o iei? întrebă Dougherty.

– Îmi vine să dau cu banul, zise Timothy și se așeză în cel mai apropiat scaun.

Din puntea de dedesubt se auziră murmure. Timothy era un comandant nonconformist, asta era sigur, dar și un comandant care își cunoștea oamenii perfect. Nu era nevoie să-i vadă pe cei care vociferau ca să-și dea seama că erau subordonații lui Dougherty.

– Am impresia că focile tale vor să zică ceva, generale...

Dougherty ieși din puntea de comandă și privi în jos, spre puțul ce se deschidea pe puntea dormitoarelor.

– Hei! Are careva vreo idee?

– Pot să urc? se auzi vocea plângăreață a lui Simms.

– Ia zi, tipule, ce vrei? îl chemă Timothy.

În câteva secunde, Simms se înființă pe puntea de comandă și se chiora încoace și încolo după aparatele de transmisiuni.

– Putem să aflăm lungimea de undă pe care au emis rușii, nu-i așa?

Timothy rosti rar, privind țintă la Simms:

– Tipul ăsta vrea să știe pe ce lungime de undă a emis *Komsomol*...

Dinspre blocul aparatelor de emisie-recepție se auzi o forfotă, doi subofițeri începură să baleieze scala, șoptiră ceva în microfoane, după care, unul dintre ei se apropie de comandor.

– Poftiți!

– Ce-mi dai mie asta? Dă-i-o lui! El știe ce vrea să facă cu ea!

Subofițerul se apropie de Simms și-i întinse bilețelul. Simms făcu ochii cât cepele și se apropie de aparatele de transmisiuni.

– Care e ultima poziție a antenei? Cea marcată de Hawkeye? Celălalt transmisionist îi azvârli un carnețel. Știți, continuă Simms, aș vrea să fiu și eu cu urechea pe ei când emit. Cred că aș putea să vă spun dacă sunt acolo unde zic că sunt sau în altă parte. Am înțeles că trebuie să mai comunice o dată cu Leningradul, ca să primească coordonatele țintelor. Asta o să dureze destul de mult. Dacă le dezvălui poziția prietenilor mei cu care conversez când n-am ce face la Quang Ngai, ei pot să scaneze întreaga scală și să le surprindă emisia în rusă și apoi să-mi paseze mie lungimea de undă prin care comunică submarinul, ca să-i ascult și eu, la rândul meu.

Simms se uită de la Timothy la Dougherty și zâmbi, în așteptarea răspunsului.

– Se poate face ce zice tipul ăsta? îl întrebă comandorul pe unul dintre transmisioniștii săi.

– Le poate depista emisia și poate s-o asculte, asta da... Nu știu dacă se poate determina distanța dintre antenă și emițătorul propriu-zis, însă... N-am mai auzit până acum.

– Tu ai vreo idee mai bună?

– Nu, răspunse subofițerul imediat.

– Decât să dăm cu banul, mai bine să mergem pe mâna lui... De unde spuneai că ești, băiete?

– Saltplate. Mississippi, zise Simms și își puse imediat căștile pe urechi. Începu să forfotească cu degetele printre butoanele aparatului. După câteva secunde vorbea deja într-un argou de neurmărit cu colegii lui de pe coasta Vietnamului de Sud.

– Să nu pierdem timpul, zise Timothy. Punem cap compas pe punctul de la jumătatea distanței dintre cele două coordonate.

Nu știu dacă omul ăsta al tău are dreptate, se uită el la Dougherty, eu unul n-o să fiu sigur decât când derbedeii ăia de la cercetarea aeriană or să-mi depisteze submarinul... Sunt niște profesioniști... Și cred că-l știu pe șeful de escadrilă. După indicativ și după baza de la care a plecat, sunt șanse mari să fie unu' George Masters... E un măgar! M-a trișat la pocher de câteva ori la Saigon, da' n-am reușit să-mi dau seama nici până acum cum face.

– De ce nu iei legătura cu el? Poate că are vreo idee, zise generalul. El unde se apucă să caute?

*

– Unde să caut? răcni George. Am cinci aparate, deci pot să caut și colo și colo! Zi-i că eu unul o să stau pe undeva pe la jumătatea distanței dintre cele două coordonate și că o să dirijez scotocirea.

Transmisionistul pufni și transmise răspunsul. Apoi spuse:

– Comandorul Timothy îți transmite salutări. Zice că dacă mai stăm mult pe aici, o să ne întâlnim. Și el își dirijează submarinul tot în zona în care vrei să stai tu.

– Ia întreabă-l dacă n-are o pereche de cărți la îndemână. Până vă faceți voi treaba, poate îl mai ușurez de ceva marafeți.

Sergentul se execută, după care ascultă răspunsul, cu atenție încordată.

– Eh? Ce-a spus? se interesă George.

– Te-a înjurat. Nu la fel de tare ca Stormbringer, da' te-a înjurat. A zis că data viitoare te taie!

– O taie pe mă-sa! se amuză George. Mai bine vezi de fă ce ți-a zis amicul ăla al tău de pe submarin. Poate că dăm și noi peste emisia lor către Leningrad... Caută muzică sau alte frecții din astea... Rușii ăștia sunt chiar mai proști decât noi când e să se ocupe de mascarea transmisiunilor. Sunt sigur că o să-și trimită coordonatele ritmat pe vreo simfonie de-a lor.

– Simfonie? făcu sergentul.

– Daa, lungi George răspunsul. E un fel de muzică, știi? Ia niște negri din New Orleans, pune-i la post negru fără whisky

vreo zece luni, dă-le haine bune să se îmbrace și după aia înghesuie-i pe toți într-o cameră mare de tot, cum e aia a Congresului. Ai să vezi că or să cânte o chestie foarte ciudată care se cheamă simfonie... La tine, în Wisconsin, nu s-a mai auzit așa ceva...

– Bătrânu' e profesor de muzică, George, așa că las-o mai moale! îl opri sergentul.

– Mda. Profesor de muzică, pufni Masters și ridică aparatul cu câteva zeci de metri mai sus de luciul apei. Uite cu cine plec eu să caut submarine rusești! Cu fiul unui profesor de muzică! Se întoarse și se uită către operatorul radar. Taică-tu ce e, Jim?

– Păzește un cimitir de mașini.

– Buun! Asta e o ocupație demnă. Te respectă toată lumea. Și ăia cinstiți, și hoții care vin pe la tine să facă rost de plăcuțe de înmatriculare expirate. În ochii mei, ți-ai depășit gradul, Jim. De aici încolo ești locotenent, ca și mine, iar tu, Dick, o să trebuiască să-i cam faci bocancii de acum încolo, că e superiorul tău.

Întreg cockpitul se umplu de râsetele lor, iar mitraliorul din coada aparatului slobozi o salvă de trasoare, așa, ca să marcheze momentul. Numai inteligenții care aveau grijă de echipamentul electronic de depistare a submarinelor tăcură, dar așa erau ei: firi subtile, care nu se amestecau cu muritorii de rând. George redevenise însă serios. Se uită într-o parte și în alta, examină norul de la est, după care îi anunță:

– Într-o juma' de oră n-o să mai fim în stare să folosim analizoarele de gaze dacă ne rezumăm să căutăm numai la est. Hai să le dăm și noi o mână de ajutor lui Davies și Mort! Hei, tu, ăsta cultu'! Anunță pe toată lumea că ne ducem spre est.

Elicopterul păru că se prăvălește din înalt, numai pentru ca George să capete viteză și să se repeadă către norul de furtună care se apropia. Se uită la ceas. În cel mult zece minute avea să ajungă în careul de căutare pe care i-l atribuise Stormbringer înainte să-i parvină mesajul lui Mel, de la Hue, care îl anunțase că are cu mult mai mult de căutat.

Încercă să se transpună în pielea comandantului rus. Ce ar fi făcut el ca să scape de urmăritori? Citise însă suficient de mult

despre comandanții de submarine, învățase și mai mult la Academie și, pentru mai multă siguranță, jucase pocher cu toți submariniștii pe care îi cunoscuse.

Concluziile lui Masters erau cât se poate de clare. Un submarinist avea reacții paradoxale. De neprevăzut. Poate că selecționau, dracului, special tipi din ăștia cu mințile puse pe bigudiuri!

La un moment dat, primiră un mesaj de la Davies:

– Dacă tot vii încoa', George, ce-ar fi să începi să iei probele de aer? Ai ajuns deja în fâșia pe care ne-ai atribuit-o!

– OK!

George opri elicopterul în aer și ordonă escamotarea și coborârea analizoarelor de aer. Toți pufarezii care până acum tăcuseră mâlc începură să zumzăie ca un stup de albine nervoase și să se agite în jurul ecranelor lor. George îi examină, mirat, ca de fiecare dată când îi vedea în acțiune. Scotocitorii erau băieți de gașcă, nimic de zis, dar și în misiuni, ca și pe uscat, simțeau nevoia să se adune numai între ei, ca și cum războiul ăsta nu i-ar fi privit. Erau un fel de șoareci de bibliotecă, după părerea lui Masters, care se pricepeau să umble prin sculele alea ale lor mititele și, în plus, purtau cu toții ochelari, iar la fete nu mergeau decât după ce se asigurau că medicul regimentului le dăduse prezervative etanșe.

Cine naiba îi adusese pe ei în Vietnam? Și cine naiba o să-i primească pe ei când se vor întoarce acasă? O să-i întrebe: cum a fost în război? Iar ei vor răspunde: Ohh, am *auzit* că s-a tras al naibii de tare și că a murit multă lume... Ăștia erau pufarezii lui George.

Momentan, își făceau datoria față de țară. Analizorul de gaze – George îl urmărea cu extrem de multă atenție – se afla la mai puțin de două picioare deasupra mării și preleva probe într-o cadență de cinci pe secundă. Aerul nu se umezise încă suficient de mult și nici vântul nu bătea prea tare. Gazele astea nu făceau doi bani dacă rușii nu navigaseră la suprafață sau măcar la adâncimea de *schnorchel* – aparatul nu făcea altceva decât să măsoare concentrația de bioxid de carbon... Aerul *expirat* de submarin.

George începuse să avanseze încetișor, uitându-se când și când la ochelaristul care citea probele din analizor. Tipul părea inert, iar George știa foarte bine că eventuala descoperire a vreunei probe mai interesante n-o să-i smulgă nici măcar un strigăt de satisfacție. O să aibă el grijă de ei și-o să-i urmărească atunci când or să meargă la curve! Oare cu ele cum făceau?

Pe de altă parte, bip-urile contoarelor de particule radioactive sunau la fel de egal, de parcă niciodată, nici un submarin atomic nu navigase prin zonă. George mai aruncă un ochi asupra hărții, examinând fâșia elipsoidală pe care i-o marcase navigatorul: plaja de itinerare a submarinului

– Hai că am ajuns la capăt! îi zise navigatorul, cu ochii țintă în ecranul satelit.

– Bun! Facem o trecere înapoi. Coborâți hidrolocatoarele!

Alți pufarezi se agitară în cockpit și tijele lungi și rigide ale hidrolocatoarelor se ițiră din corpul elicopterului, precum picioarele fine ale unui flamingo. Se cufundară în apă și lăsară un siaj argintiu, abia vizibil.

– Davies! Voi ați găsit ceva?

– Nimic, nimic, nimic! veni răspunsul, plictisit.

– Să vezi tu dac-o fi măcar sămânță de submarin prin zonă! spuse George și se uită la navigator când, brusc, Dick începu să urle cât îl ținea gura, apăsând difuzoarele de ureche:

– Al naibii să fiu, George! Da' de unde știai tu că rușii ăștia or să facă figura cu muzica? Îi am în căști! Emit chiar acum!

– Dă-i coordonatele mai repede amicului din submarinul nostru și miră-te mai târziu!

Dick începu să vorbească precum o mitralieră, lansând în eter lungimea de undă prin care *Komsomol* comunica cu Leningradul.

– Ești sigur că ei sunt? se mai interesă George o dată.

– Stormbringer mi-a dat coordonatele antenei! Știu și eu cum se urmărește o pistă radio, George, ce paștele mă-sii!

– OK, OK, nu te șifona!

– ...Simms! răcnea Dick în microfoane. Uite-i! Ți-i dau pe tavă! Emit pe 23,87 kilohertzi! Vezi să nu te ia cu amețeală când

o să-i asculți cum cântă... Dick începu să râdă: Auzi ce zice Simms! Cică nu poa' să cânte ăștia mai aiurea decât un coleg de-al lor, unu' Gold! Cică p-ăla ar trebui să-l auzim cu toții!

– Sunteți doi deștepți tu și cu Simms! se ambală George. Ia fă-mi tu legătura cu elicopterele de la vest de Bac Long! Dick încuviință, în timp ce George se răsti la mormolocii ăia care se zgâiau în sculele de depistare a submarinelor: Ce aveți? Scotociți mai departe după piesă! Credeți că gata, s-a terminat?

– Nu te enerva, George! zise cu voce tărăgănată unul dintre inginerii ăia deștepți. Da' sunt sigur că pe aici n-a trecut nici măcar umbra vreunui submarin...

– Hai să-ți spun o chestie! îl întrerupse George. Dacă tu îți imaginezi că ai de-a face cu niște fleți, te înșeli amarnic! Eu unul habar n-am de sculele tale și nici nu mă interesează să știu cum lucrează ele, câtă vreme am niște operatori atât de șmecheri precum sunteți voi! Îmi ajunge să știu că ele pot depista un submarin pe o rază de o sută de mile marine, cu condiția ca tipii să nu se bage sub stratul termic de reflexie. Un submarin atomic însă poate să stea zile întregi fără să ia aer, merge fără zgomot de colo-colo, iar adâncimea mării în punctul în care ne aflăm e de peste optzeci de metri. Nu-ți trebuie decât puțină bunăvoință! Treaba ta e să te uiți în ecranele alea până îți spun eu să iei pauză! De restul, mă ocup eu!

– Ai elicopterele de la vest în căști, George! îi opri Dick tirada.

– OK! Steve? Mă auzi?

– Te aud, George! Și pe tine și pe ruși! Sunt exact acolo unde ne-a spus Stormbringer că se află...

– Submarinul? Vrei să spui că...

– Nu vorbesc despre submarin, George! Chair acum mă uit la antena lor, mă înțelegi? La mine e soare și marea e liniștită, eu plutesc la trei metri deasupra apei, iar băieții mei se uită cu ochiul liber la antenă! E o chestie drăguță și lucioasă care emite tot soiul de frecții în eter!

– Steve! E vreun submarin prin preajmă?

– Am coborât hidrolocatoarele și magnetometrele la peste cincizeci de metri sub mare, George, dar n-am căpătat nici un semnal! Am măturat toată zona de mi-au ieșit ochii din cap și n-am dat peste nici o urmă... Sunt sigur că tipii sunt *dincolo*, la tine... Antena asta trebuie să fie legată cu un cablu extrem de lung de nava pe care o căutăm...

– Bine, Steve! Rămâi pe recepție că vreau să-i cer niște instrucțiuni lui Mel!

Ridică brusc aparatul, fără să-i mai anunțe pe băieții de la locatoare, și se îndreptă cu toată viteza către est. Unde puteau să fie rușii ăștia nenorociți? Poate că nu se aflau nici în careul lui de căutare... Poate că erau în cu totul alt loc. Văzu prin pâclă aparatul lui Davies, care continua să se plimbe pe deasupra mării. Privi spre nord: insula Bac Long Vi nu se vedea din cauza nebulozității, dar era sigur că tipii de acolo erau cu pâlniile pe ei, dacă nu cumva se întâmpla să le pregătească și o încărcătură pe care s-o lanseze...

– Simms! strigă Dick deodată și începu să salte în scaun de parcă îl apucaseră năbădăile. Simms zice că, după el, antena e tare departe de submarin... Nu-ș' cum dracu' face... da' părerea lui e că se aud prea multe fâșâituri... E sigur că submarinul e tare departe de antenă... Al naibii!

– Simms ăsta e un vrăjitor, OK! Da' zi-i să nu se mai umfle în pene, că noi ne-am prins de chestia asta înaintea lui! Și fă-mi odată legătura cu Mel!

– Îl ai în căști!

– Bine... George coborî iarăși elicopterul la rasul apei și le făcu semn deșteptilor de la locatoare. Ia! Vedeți ce e și pe aici!

– Care e treaba, George? Am auzit că Steve se uită la o antenă...

– Exact! Ce fac cu antena? Parcă aș rade-o...

– O secundă... Ești sigur că submarinul nu se află în zona antenei?

George rămase pe gânduri. Fir-ar al dracului să fie! Nu se putea afla în două locuri deodată! Avea multă încredere în

șmecherii ăștia cu locatoarele lor și avea și mai multă încredere în Steve: dacă îi spusese că submarinul nu era acolo, erau peste 90% șanse să aibă dreptate. Numai că George ar fi vrut să fie sigur. Iar el nu era sigur decât când se afla *pe* zonă... Ca și cum intuiția ar fi fost cea care îl făcea, în ultimă instanță, să ia o decizie.

– Mel! Submarinul ăla nu se află în preajma antenei... se hotărî el în cele din urmă.

– Țin să te anunț, Lilliput, că această convorbire este înregistrată! Îți asumi responsabilitatea integrală pentru afirmația pe care ai făcut-o?

George se uită de jur-împrejur peste suprafața argintie a mării. Calm plat. Trase cu ochiul la locatori. Șeful lor îi susținu privirea și făcu semn că nu: ei nu depistau nimic. Încă. Totul stătea pe umerii lui.

– Submarinul ăla nu se află lângă antenă, Mel!

– OK! S-a marcat! se auzi vocea lui Mel care vorbea în șoaptă într-un telefon, după care căștile răsunară de vocea lui: George! Rade-le antena!

– O rad, fir-ar ea a dracului să fie! răspunse el și comută pe fonia interelicoptere. Steve! răcni el. Fă-le jucăria țăndări!

*

Transmisionistul se uită de la Nikitin la Scedrin și ridică din umeri:

– S-a terminat! Lăsă ostentativ magnetofonul să meargă, ca să înregistreze liniștea care se așternuse în eter. Părerea mea e că ne-au depistat antena și că ne-au distrus-o...

– Poate că Leningradul trimite un mesaj în evantai, sugeră Scedrin. Abia dacă au transmis primele coordonate.

– Nu e un mesaj în evantai, susținu Ghenadi. N-am primit codurile pentru așa ceva. E un mesaj care pur și simplu s-a întrerupt...

– Bun! stabili Nikitin. Trecem pe cea de-a doua antenă lăsată în urmă...

Scedrin se uită la blocul de date înscris pe ecranele calculatorului. Din câte înțelesese până acum, Kuznețov nu avusese câștig de cauză: șefii doreau cu orice preț să îndrepte o lovitură tactică spre Vietnamul de Sud, iar în ce privește coordonatele, nu indicau țintele. În rest, operațiunea le aparținea celor de aici: plan, orar, mascare și toate celelalte.

Ghenadi derulă unul dintre magnetofoane și înregistră ultima parte a mesajului: cea care premersese întreruperea legăturii, apoi se apucă se emită în Morse, retransmițând și mesajul tăiat.

Se întrerupse brusc.

– Ce s-a întâmplat? se interesă comandantul.

– Schimbăm lungimea de undă.

Scedrin începu să netezească coala de hârtie pe care se apucase să noteze mesajul de la Leningrad. Era din ce în ce mai nervos. Ce naiba făceau americanii ăia? De ce mai acceptaseră să-și pună pielea la bătaie, dacă nu erau în stare să împiedice operațiunea?

Îl privi pe Boris. Părea inert. Se gândi că dacă trupa aia de șoc n-o să atace la timp, mai avea cum să câștige câteva ore ca să le dea mai multe posibilități de a-i depista: va comunica cu bazele aeriene și va pretexta o schimbare de plan... ceva legat de prognoza meteo, care, înrăutățindu-se, îl obliga la modificări de ultimă oră.

Mesajul de la Leningrad se reluă. Scedrin recunoscu ultimele secvențe Morse, după care, datele începură să curgă, făcându-i pe toți să asculte încordați. Transmisionistul recita, oarecum inutil, pentru că toți cei din jur înțelegeau Morse:

– Sediul Statului Major Saigon.... Urmau coordonatele precise. Sediul CIA, Saigon... Aerodromul de la Long Suien... Baza de distrugătoare de la Fak Rang... Instalațiile portuare de la Da Nang... Complexul industrial de la Loc Nun...

Lista țintelor părea să nu se mai termine. Scedrin și Nikitin se priviră lung. După primele 12 ținte, urmară încă 12, și încă 12, și încă 12. Apoi transmisia se încheia. Echipajul primea urările de succes ale Statului Major de la Leningrad și încredințările

Consiliului Militar Superior PCUS că operațiunea va fi un succes, iar în final urmau recomandările tehnice pentru comunicările ulterioare.

– Patru salve... Patru salve... repeta Nikitin, neîncrezător. Așteptă încheierea mesajului și se uită la semnatarul ordinului: Amiralul L.U. Kuznețov. Boris! Îl privi pe locotenent. Mă întreb dacă cei de la Leningrad știu cu adevărat ce se întâmplă aici...

– Amiralul știe, răspunse Boris. Dar știți cum e...

– Știu cum e. Ce părere aveți, Scedrin?

– Eu făcusem un plan pentru o salvă. Era dificil, dar o puteam masca prin raiduri aeriene concomitente. Sunt cât se poate de sigur însă că patru salve vor fi imposibil de mascat. Americanii își vor da seama că sunt rachete trimise de pe submarin și vor avea timp să riposteze. De cât timp e nevoie ca să lansați salvele?

– Între 25 și 30 de minute.

– La ce distanță de noi era antena pe care ne-au distrus-o?

– La aproximativ optzeci de mile.

– Cât timp credeți că o să le ia ca să ne depisteze?

Nikitin închise ochii și zâmbi acru. Pe moment, își luase toate măsurile de precauție. Se așezase pe fundul mării, la peste nouăzeci de metri adâncime, între două stânci de granit, și oprise toate motoarele. Era mascat audio, reactorul nuclear trecuse pe regim de repaus, iar stratul termic al mării era o umbrelă bună împotriva scotocirii prin hidrolocație activă. Dar când va trebui să tragă, chiar dacă nu va ieși din imersiune, o să fie necesar să iasă la o adâncime de minimum șaisprezece metri. Șansele elicopterelor vânătoare de submarine de a-l depista vor crește simțitor.

În plus, mai erau antenele. Cele prin care Scedrin va trebui să comunice cu uscatul.

– Cât timp o să vă ia, îl întrebă el, să luați legătura cu aerodromurile?

– Trebuie să modific planul și să arunc mai multe valuri de aparate, chiar dacă americanii se vor prinde... Barem să reușesc o bună dispersare a atenției lor... Cât să câștigăm mai mult timp. Mai mult de trei, patru minute n-o să-mi ia, conchise el.

Nikitin rămase pe gânduri.

– S-ar putea să avem noroc... Da, da! S-ar putea să avem noroc! Cu condiția să operăm cât mai aproape de Bac Long Vi. Dacă avem sprijin de artilerie împotriva aparatelor de scotocire, poate că vom reuși să ne strecurăm printre căutătoarele lor și să ieșim în Marea Galbenă prin strâmtoarea Hainan...În felul ăsta, am scăpa... Ascultă! se întoarse el spre Ghenadi. Ia legătura cu Bac Long și vezi dacă au vreun punct de unde să putem opera!

Transmisionistul dădu din cap și căută frecvențele insulei în caietul său. După mai puțin de un minut, dădu răspunsul:

– Am vorbit cu comandantul insulei, maiorul Xuyen Binh. Era la curent cu o eventuală comunicare din partea noastră. Mi-a dat coordonatele unui punct întărit, deschis, situat la sud de insulă. Mi-a spus că poate să asigure aria pentru câteva zile, nu pentru câteva zeci de minute.

– Să văd! se repezi Nikitin și se chiorî pe hartă.

Dădu din cap. Locul era perfect. După tragere, ar fi putut să pornească în orice punct cardinal ar fi dorit. Erau suficiente bariere naturale în jurul locului respectiv – lanțuri de stâncă, mai ales, dar și coridoare de mine de toate felurile pe care nici un submersibil nu le-ar fi putut străbate dacă nu le-ar fi știut dinainte amplasamentul.

– În regulă! Ne deplasăm spre Bac Long! stabili Nikitin.

– Cum ziceți, făcu Scedrin și se uită la Boris: Tovarășe locotenent! O să trebuiască să ne apucăm de lucru. Habar n-am ce o să iasă din toată afacerea asta, dar dacă socrul dumneavoastră consideră că putem da lovitura în timp ce ginerele său se află pe acest submarin, bănuiesc că acolo, la Leningrad, suntem creditați cu ceva șanse...

*

– George s-a strâns cu toate aparatele la sud de Bac Long, îi anunță transmisionistul pe Dougherty și pe Timothy. Este absolut sigur că submarinul trebuie să fie pe undeva prin zona situată la sud de insulă.

– Și eu zic la fel, sublinie Simms.

– De câteva minute, spuse comandorul, toți zicem la fel... Mai citește-mi coordonatele o dată. Transmisionistul se execută, iar Timothy îl privi întrebător pe Simms, care dădu din cap a negație:

– Cea de-a doua antenă se află mult mai spre nord.

– Mult mai spre nord... Da. Îl privi pe Dougherty și spuse: Îl cunosc binișor pe George ăsta. Face el cacealmale, da' numa' când e sigur că rămâne cu cărțile în mână! Dacă și-a pus toate aparatele în careul de la sud de Bac Long, înseamnă că se bazează el pe ceva. Poate că oamenii lui au prins vreo urmă de-a rușilor...Ceva mai mult bioxid de carbon în aer... Vreun contor neutrinic de pe elicopter o fi piuit mai tare... Știu eu?

– Cu alte cuvinte, ești decis să mergem și noi la sud de Bac Long.

– Da. Cum i-am spus și lui Simms... În ultimă instanță, comandantul rus se poate baza pe artileria de pe insulă ca să alunge căutătoarele. Oricum, dacă stăm pe loc, nu obținem nimic. Barem să ajungem cât mai aproape de punctul pe care îl știm...

– E punctul despre care *credem* că îl știm, sublinie Dougherty. Problema e: pot oamenii mei să acționeze asupra rușilor în mare liberă?

– De ce mă întrebi pe mine? O să vedem după ce le depistăm scula... zise Timothy și dădu ordinele care îndreptau *Denver* la sud de insula Bac Long Vi.

– Spuneți-mi, domnule comandor, se băgă Mart deodată. Cât de adâncă e marea la sud de Bac Long?

– Adâncimea e variabilă. Între o sută și șaptezeci de metri.

– La adâncimea aceea, o să fie foarte greu să acționăm.

Comandorul râse.

– Speranța mea e ca rușii să nu fi venit aici degeaba. Poate că au totuși o misiune de executat. În acest caz, trebuie măcar să se *apropie* de suprafață. Și atunci, o să-i puteți plesni. Pornim către careul de la sud de Bac Long! ordonă el.

Ofițerii de punte începură să strige în microfoane, iar pereții de oțel ai submersibilului intrară în vibrație. Luminile din tavan

începură să tremure, iar carnețelul pe care Dougherty își notase ceva în cursul discuției începu să alunece către marginea biroului.

– În 30 de minute ajungem în zonă! zise Timothy.

– E ca un făcut! comentă secundul lui. Facem ce facem și ne tot ținem de coada lui George!

– Eh, dacă el m-a bătut la pocher, poate că o să i-o iau înainte la treaba asta cu rușii...

*

Xuyen văzuse nenumărate filme sovietice în care, la un moment dat, un ofițer al Armatei Roșii se trezea pe nepusă masă față în față cu nemții, primind de la superiorii săi libertatea totală de manevră pentru rezolvarea situației. El crezuse că toate ordinele răspicate ce începeau să curgă din acel moment, precum și fițele din fața oglinzilor, când ofițerii își potriveau ținuta sau când se puneau pe examinat împrejurimile cu atenție – exagerată, după cum crezuse – făceau parte din recuzita regizorală.

Un adevărat ofițer n-avea de ce să se poarte mai altfel când ața se strângea în jurul său.

Xuyen trebui să recunoască însă că, de când fusese contactat de comandantul Nikitin, se purta și el la fel ca eroii din filme. Momentan, se dusese pe platforma din fața cazematei și, în timp ce subordonații săi trăgeau încă o plasă de camuflaj pe deasupra ei, Xuyen încerca să perforeze pâcla de deasupra mării cu un binoclu est-german. Nu trecuseră mai mult de zece minute de când compartimentul radarelor semnalase prezența a trei puncte la patruzeci și două de mile sud de insulă. Cu numai un minut în urmă, Xuyen fusese avertizat că numărul spoturilor din radare se mărise la cinci: alte două puncte se apropiaseră, venind dinspre vest. Din comunicațiile radio, surprinse de punctul de radioemisie amplasat undeva în centrul insulei, săpat în stâncă, subordonații lui Xuyen îi raportaseră acestuia că cele cinci puncte trebuia să fie elicoptere antisubmarin bazate la Dong Ha.

Acum, toate cinci se apropiau cu lentoare de insulă, ca niște mormoloci amorțiți de frig. Unul dintre ofițerii de legătură se

apropie de Xuyen în fugă și-i spuse că pe radar apăruse încă un punct – cel mai probabil, un avion de supraveghere radar. Se afla destul de departe de Bac Long, la mai bine de șaizeci de mile, numai că zbura mult prea jos.

– Nici că se putea altfel, zise maiorul, simțind cum un aer ciudat îi intră în plămâni. Nu mai participase direct la o luptă de mai bine de 14 ani, când fusese servant de tun. Uitase cum este să simți că adrenalina îți curge de-a lungul nervilor.

–Vreau să anunțăm aerodromul de la Haiphong. Spune-le că am luat legătura cu prietenii noștri și că au nevoie de acoperire radar completă. Aparatul de supraveghere radar trebuie doborât. Cât mai repede.

Câteva minute trecură înainte ca răspunsul celor de pe țărm să sosească, cât se poate de sec:

– Aparatele sunt consemnate la sol până la primirea unui ordin de la Marele Stat Major de la Hanoi.

Când aruncă țigara pe jos, Xuyen își dădu seama că, fără să vrea, reprodusese atitudinea plină de draci a lui Tihonov din nu știu ce film. Se repezi la punctul de comandă și-i ceru telegrafistului:

– Fă-mi legătura cu aerodromul Haiphong. Urgent!

Nu dură mai mult de cinci secunde. Radistul schimbă câteva cuvinte cu colegul său, după care îi întinse receptorul lui Xuyen.

– Generalul My la aparat!

Xuyen îl cunoștea bine pe My. Era un scundac cu părul alb, cu fața mereu roșie, un chefliu nemaipomenit care făcea circ de fiecare dată când ajungea pe Bac Long. Gurile rele spuneau că nevastă-sa, o thailandeză suplă, cu 15 ani mai tânără, îl ținea prea din scurt și că din cauza asta se dădea generalul în spectacol când pleca de acasă.

Xuyen știuse să-i ofere lucrurile de care avea nevoie: exista o căsuță minusculă la capătul plajei, pierdută prin unicul pâlc de palmieri de pe insulă. Acolo obișnuia maiorul Xuyen să-și trateze în mod deosebit oaspeții de marcă. Pentru My, asta însemna o fată docilă din satul de pescari și o sticlă de coniac franțuzesc, *Bisquit*.

– Să trăiți, tovarășe general! Sunt Xuyen Binh, comandantul insulei...

– Hei! îl întrerupse vocea veselă a generalului. Ce naiba, Xuyen? Lasă figurile astea cu mine. Ce dorești?

– Am transmis acum câteva minute o informație către aerodromul dumneavoastră. Un avion-radar american survolează marea la sud de Haiphong. De mine se apropie o navă prietenă de importanță strategică, care nu trebuie depistată. Cu alte cuvinte, aparatul trebuie doborât de urgență. Dar am fost informat că aparatele dumneavoastră nu pot părăsi aeroportul...

– Ai fost informat corect, dragul meu, spuse My, la fel de vesel.

– Aparatul acela trebuie doborât, tovarășe general. Nava de care vorbesc va staționa în perimetrul insulei mele cel puțin o oră...

– Știu asta. Dar n-am ce să fac. Ordinele mele sunt stricte. Am cerut confirmare și după ce i-am avertizat în legătură cu problema navei. Mi-au spus așa: să păstrez avioanele pentru o operațiune legată de aceeași navă. Cică au pasat problema comandamentului de artilerie reactivă. Așa că, nu e nici problema ta, nici problema mea, stabili My, râzând.

– Înțeleg! făcu Xuyen, mirat. Mai sunt cinci elicoptere care se apropie și ele de...

– Xuyen! De alea poți să te ocupi liniștit, zise My, și râse în hohote, ca și cum ideea l-ar fi amuzat extrem de mult. Cinstit să fiu, zise el, zău dacă-mi convine că iei și tu parte la chestia asta! Dacă iese tărăboi prea mare, o să te trezești pe cap cu un raid aerian care o să transforme în praf și pulbere facilitățile alea care-mi plăceau mie. Și, crede-mă, aveam chef să-ți fac o vizită la sfârșitul săptămânii...

– Mă descurc eu cumva, tova...

– Hai, lasă-mă, Xuyen! spuse My și se pregăti să închidă. Dacă apare ceva, te țin eu la curent! N-o să te las de izbeliște tocmai eu! Ești tipul care îmi încarcă bateriile, Xuyen! zise generalul, chicoti și închise.

Maiorul rămase pe gânduri. Privirile celorlalți erau ațintite asupra lui. Nu înțelegeau. Un submarin sovietic se apropia de insula lor, de unde avea de gând să declanșeze o operațiune ce avea să dureze minimum o oră. Submarinul era deja urmărit de cinci elicoptere Choctaw antisubmarin și de un Hawkeye, care putea să mai trimită pe insulă o întreagă escadră de aviație și un snop de distrugătoare. Cu toate astea, comandamentul aviației nu era de acord cu îndreptarea aparatelor către Hawkeye, motivând că trebuia să ia parte la operațiunea lansată de submarin.

– Cu ce vi se pare că seamănă chestia asta? își interogă Xuyen subordonații, brusc.

– Cred că am intrat în rahat, zise șeful geniștilor. De trei ani, n-am văzut decât în radare avioane și nave inamice. Și asta se întâmpla din când în când. Acum cred că o să vedem cu ochiul liber toate aparatele navale și aeriene ale inamicului.

– Mda, făcu Xuyen și căută un scaun din ochi. Nu știu ce au rușii de gând, dar știu că elicopterele alea, dacă or să-i depisteze, or să pună toată flota aeriană pe urmele submarinului. Maiorul făcu o pauză și se uită, ezitând, într-o parte și în alta. Vreau să văd cum elicopterele alea cad... zise cu o voce care îl surprinse chiar și pe el și se uită la locotenentul Chinh.

Chinh privi în ecranele radarelor. Zâmbi:

– Distanța e încă prea mare. Dar am să-i pot lovi. Să ajungă la treizeci și șase de mile și îi dobor!

– Fă-o! scrâșni Xuyen.

Chinh încuviință și se ridică de pe scaun. Salută și dispăru afară din cazemată. Pașii lui se mai auziră preț de câteva secunde, bocănind pe betonul platformei, după care pieriră cu totul, acoperiți de palele de vânt ce izbeau stâncile insulei, de undeva dinspre est.

– Vreau să văd geniștii la posturi! Să asigure intrarea submarinului, reluă Xuyen. Artileria de coastă și AA să fie pregătite. Să stați cu urechile lipite de radiouri și să așteptați ordinul meu. Știți prea bine de ce sunteți în stare. Și mai știți că tovarășii de pe uscat cred despre noi că suntem o adunătură de fleți... O să le

arătăm noi cum stau lucrurile! La câte mile sunt elicopterele? se interesă el brusc.

– La treizeci și nouă de mile.

– În regulă! Mergeți! le ordonă Xuyen subalternilor săi și se răsuci către Bui. Ce-ar fi să bem un ceai până ce Chinh lansează prima salvă?

*

Se auzi un țiuit scurt, iar unul dintre operatorii de hidrolocație își drese glasul:

– Domnule Masters! spuse el liniștit.

– Care e treaba? se interesă George.

– Am un semnal slab în căști.

George fixă aparatul pe loc și strigă în microfon:

– Davies! Avem un semnal pe hidrolocator! Pune-te și tu într-o poziție la 45 de grade față de mine, la vreo două sute de iarzi... Dădu din cap și-l privi pe operator: Mai ai semnalul?

– Îl am. Dar e foarte slab. E distorsionat de pătura termică de reflexie a apei...

– Bine. Să așteptăm să auzim ce spune Davies...

Trecură câteva minute. Navigatorul se chiora în radare, iar Dick se străduia să ia legătura cu Stormbringer. La un moment dat, tresări: mai mult ca sigur că transmisionistul de pe Hawkeye se lansase iarăși într-o suită de înjurături.

– Avem un semnal slab la... – se uită în ecranele radar – la treizeci și opt de mile sud de Bac Long. Mă auzi? De data asta, Dick aproape că se prăvăli de pe scaun: Isuuse! Dar tipul ăsta...

Nu apucă să termine fraza. Davies se așezase unde îi ordonase George și transmitea prin fonia interelicoptere că avea și el semnalul submarinului. După părerea lui, se deplasa către insulă, îndepărtându-se de ei.

– Probabil că se află cu vreo milă și ceva înaintea noastră.

– OK! făcu George. Mort! strigă el. Treci la 0 grade în fața mea, la o milă...

Vocea nazalizată a lui Mort se pierdu în paraziți, dar aparatul lui păru să alunece pe deasupra rotorului lui George, năpustindu-se către nord, de parcă ar fi pornit la asalt. Dispăru îndărătul unui nor, după care reapăru undeva la rasul apei, unde coborî tija unui hidrolocator.

– Tu mai ai semnalul? se interesă George la operatorul lui.

– Din ce în ce mai slab. Și eu cred că se îndepărtează de noi.

– OK! Dick! Zi-i lui Stormbringer că avem noutăți pentru el.

Dick repetă mesajul în microfoane, după care îngheță. A trebuit să treacă mai bine de zece secunde până ce să le poată spune:

– Stormbringer ne întreabă dacă n-avem vreun prezervativ suficient de mare că să le punem rușilor botniță... Da', mă rog, el a zis-o altfel...Tu înțelegi ceva din chestia asta, George?

– Nu. Dar abia aștept să-l cunosc pe Stormbringer ăsta în carne și oase, se amuză el și pufni în râs. Ascultă, Dick! Când naiba or să-ți treacă ție spaimele astea? Ce naiba, nu poți să înjuri și tu ca lumea?

– George? Era Mort, tot pe fonia interelicoptere. Am și eu semnalul. Suficient de puternic. Se îndreaptă către Bac Long. Ce facem?

George păru să sărute microfonul:

– L-ați auzit pe Mort! Vreau să ne dispunem într-un V deschis către Bac Long, cu Mort în vârful lui! M-ați înțeles?

Aparatele se urniră din pozițiile lor și se strecurară spre nord, razant cu apa liniștită a mării. Norul cenușiu care venea dinspre est părea să-i învăluie de tot, iar Dick observă că în scurt timp or să se mai vadă unii pe alții doar în ecranele radar.

În mai puțin de cinci minute, dispozitivul elicopterelor Choctaw luase forma dorită de George: un V deschis către insulă. Își cufundară hidrolocatoarele în mare și înțepeniră în noua poziție. În scurt timp, operatorii de hidrolocație începură să discute în șoaptă până ce, din ce în ce mai siguri pe ei, schimbară primele estimări pe fonia interelicoptere. Ecranele sonarelor, inerte până acum, înregistrară primul spot, ce părea să se clatine ușor.

– Îl am! zise operatorul lui George și se ridică de pe scaunul său, apropiindu-se de pilot. Întinse mâna undeva în față, către mare. Aș fi tentat să-ți spun că jucăria se află pe acolo pe undeva, unde se văd crețurile alea de spumă. Merge spre nord, cu șase noduri. Se află la o adâncime nu mai mare de patruzeci și cinci de metri.

– Semnezi pentru ce-mi spui acum? se interesă George.

– Nu sunt nebun! Dar dacă mai facem un dispozitiv, o să-l prindem la fix!

– Pricep! Băieți! strigă iarăși George. Ne apropiem de Bac Long cu două mile și ne dispunem într-un arc de cerc deschis către sud pe 60 de grade. Vreau să fiu sigur că știm unde e submarinul ăsta nenorocit înainte să tăbărâm cu grenadele asupra lui...

Se deplasară în mare viteză către nord. Undeva între ei se descărcă un fulger, iar primele perdele de ploaie se scuturară din norul cenușiu. Pale de vânt le stânjeneau zborul din ce în ce, iar la un moment dat, Dick îi anunță că pierdeau legătura cu Stormbringer.

Lui George însă nu-i mai păsa de Stormbringer. Avea submarinul sub ochi și se putea descurca de unul singur. Nu trecuseră mai mult de câteva minute de când se dispuseseră în noua formație, când Dick îi anunță că stația de ascultare de la Okinawa îi contacta pe un circuit secundar.

– Okinawa? se miră George. Ce vor?

– Au decriptat un mesaj emis de la Leningrad tocmai aici, în golful ăsta. Submarinul pe care îl urmărim noi este un atomic cu deplasamentul de 9 500 de tone. Ține de flota sovietică de nord. Trebuie să lanseze un atac tactic din patru salve a câte 12 rachete ASA către 48 de ținte de-ale noastre. Saigon, Da Nang, Quang Ngai și așa mai departe...

– Fă-mi legătura cu Mel! strigă George nervos și se răsuci să-l țintuiască pe operator cu privirea: Nu mă interesează cum o să faci, dar vreau ca submarinul ăsta să nu-ți mai scape din ochi...

– Nici nu mai are cum, George! zise operatorul liniștit. Îl văd cât se poate de bine de acum.

– Îl ai pe Mel! anunță Dick.

George trase aer adânc în piept și dădu să se lanseze într-un mic discurs radio, dar chiar atunci, un tunet zgâlțâi aparatele, iar George își dădu seama că pierdea altitudine. Doar câteva secunde și fuzelajul o să atingă apa. Ambală rotoarele și aparatul se cățără câteva picioare, dar un fulger păru să se înfigă în mare chiar lângă ei.

– Al naibii să fiu, George, dacă ăsta nu s-a dus să se înfigă chiar în submarin! Tipii sunt sub noi, George, pricepi? Sub noi!

– Îi ai în sonar, da?

– Îi am!

– Bine! Se apropie de microfoane și țipă cât îl ținea gura: Ascultă, Mel! La vreo cincizeci de metri sub mine se află un rus de 9 500 de tone care se pregătește să ți-o tragă!

La început, nu auzi decât voci precipitate în căști, după care, vocea lui Mel izbucni, la fel de nervoasă:

– Ai transmis relevmentul rusului pe *Denver*?

– Cred că nu m-ai înțeles bine, Mel. Rusul se află chiar sub mine... Uite... Mă deplasez cu șase mile la rasul apei, iar spotul lui de pe locatoarele mele rămâne neschimbat. Făcu o pauză și izbucni: Ce mama naibii, Mel? De ce nu mi-ai spus că e vorba de un submarin atomic? De ce nu mi-ai spus că e vorba ca tipii ăștia să ne-o tragă cu 48 de ASA deodată?

– Pentru că acum am aflat și eu de chestia asta, pricepi?

– În regulă, Mel! Eu știu cum sună regulamentele pentru faze din astea! Trebuie contactat Statul Major de la Saigon și alte frecții... Dar eu n-am timp de aiureli! Îl scufund chiar acum!

– Nu fi idiot, George! Ai sub tine 9 500 de tone împinse de un motor atomic, nu de...

– Închid, Mel! Se uită spre Dick și-i făcu semn să întrerupă legătura, după care ordonă: Reglați grenadele pentru patruzeci și cinci de metri adâncime!

Așteptă cele treizeci de secunde regulamentare, plutind anevoios la trei metri deasupra mării. Rafalele vântului erau din ce în ce mai puternice și împingeau aparatul dintr-o parte în alta.

– Grenade reglate pentru patruzeci și cinci de metri.

– Lansați!

Elicopterul păru că tresare. Un ciorchine de fusuri se rostogoli din calele sale și plesni suprafața mării. George strigă în microfon:

– Am submarinul sub mine! Veniți și voi să începem joaca! E la o adâncime de patruzeci și cinci de metri și se deplasează cu șase noduri către Bac Long... Îl aveți în sonare?

– Îl am! repetară unul după celălalt piloții.

– Atunci, ce mai așteptați?

Celelalte elicoptere părăsiră arcul de cerc în care se dispuseseră și veniră să se așeze în șir în spatele lui George.

– Atacați! ordonă George și înțepeni aparatul.

Davies fu primul care porni. Se strecură în viteză pe deasupra lui George, coborî iarăși la trei metri înălțime și lansă un snop de grenade. Îl urmă Mort. Apoi ceilalți. Pe o distanță de aproape jumătate de milă, marea se cutremura în tunete surde ce se amestecau cu fulgerele furtunii.

– A tăcut! remarcă operatorul lui George și bătu cu degetul în ecranul sonarului.

– A tăcut de tot, sau vrea să se joace și el...

– Nu știu. Ar trebui să ne uităm pe mare și să coborâm contoarele Geiger...

Davies făcu un tur încoace și încolo. Operatorii coborâră contoarele Geiger. Dar nu se înregistra nici un semn că submarinul ar fi fost lovit.

– Mda. O să continuăm pânda, stabili George. Ascultă, Dick! Cu șmecherul ăla de Timothy ai luat legătura? El ce naiba păzește?

*

Scedrin era cât pe-aci să lovească cu capul în biroul lui Boris. Ultimul șir de explozii zgâlțâise submarinul bine de tot. Iluminatul trecuse pentru câteva secunde pe circuitul de avarie, câteva garnituri de susținere a agregatelor mecanice se descleiară, însă lucrurile își reveniseră rapid.

– Stop mașina! ordonă Nikitin, iar submarinul se cufundă imediat într-o liniște apăsătoare.

Scedrin dădu să se ridice și, din nebăgare de seamă, atinse cu mâna un vraf de dosare metalice care se prăvăliră pe podea cu un zgomot infernal.

– Să aibă cineva grijă de colonelul Scedrin. N-are de unde să știe ce e aia un camuflaj fonic total... spuse Nikitin în șoaptă.

– Sunt aici, lângă el, anunță Boris.

– În regulă. Nikitin se uită după transmisioniști. Vreau să luăm din nou legătura cu Bac Long. La ce distanță suntem de țărm?

Navigatorul aruncă un ochi în radare:

– Treizeci și șase de mile. Fix treizeci și șase de mile, sublinie el.

– În regulă. Vreau să vorbesc cu maiorul ăla... Nu-i pot pronunța numele.

– Xuyen Binh, tovarășe comandant! îi aminti Ghenadi.

– Eh, mă descurc eu cumva.

Trecură câteva secunde de liniște. Apoi transmisionistul întinse microfoanele către Nikitin:

– Sunt comandantul Nikitin!

Din difuzoare se ridică o voce subțire, îngăimând ceva în rusă.

– Mi-ați promis niște rachete, tovarășe maior! A trebuit să mă opresc, pentru că am fost supus unui bombardament nenorocit. N-am cum să mă mișc, câtă vreme ăștia îmi dau roată.

Vocea ascuțită se lansase într-o cascadă de scuze. Promitea că va face tot posibilul. Din păcate, nu se putea baza pe sprijin aerian. Toate aparatele erau consemnate la sol și așteptau doar un ordin de la Hanoi, ca să sprijine operațiunea. Dar nu puteau ataca acum.

– Cum ați spus, tovarășe maior! reluă Nikitin, extrem de calm. Lansați rachetele alea odată ca să pot să mă mișc și eu!

Închise. Se așeză pe scaunul său și făcu semn spre unul dintre bucătari. Acesta dispăru cu pași neauziți pe un culoar. Reveni după mai puțin de un minut, cu o ceașcă aburindă.

– Ce vreme e afară? se interesă Nikitin.

– Furtună.

– Asta nu ne ajută cu nimic, se strâmbă comandantul.

– Din contră! remarcă Boris. Rachetele lansate de vietnamezi s-ar putea să dea greș...

– Mda. Ați auzit, tovarășe Scedrin? Nici un aparat nu poate decola ca să ne vină în ajutor.

– Mă tem că e vina mea. E nevoie de absolut toate ca să ne mascheze salva.

– Să ne mascheze salva... făcu Nikitin scârbit. Ce? Credeți că americanii nu știu ce învârtim noi pe aici?

– De știut, știu ei. Dar ordinele spun clar: nu trebuie să aibă dovezi. Ce e în capul lor, asta e o chestie de care se vor ocupa diplomații...

– Tipii ca Vorobiov, nu? pufni Nikitin. Mă rog. Mă întreb însă cum o să lansez eu salvele de rachete, dacă nu pot scăpa de tipii ăștia care mă grenadează?

– Vreți să ieșim la suprafață și să angajăm un schimb de focuri cu ei? întrebă ofițerul cu artileria. Am putea să-i luăm prin surprindere...

– Nu știm câți sunt. Nu știm cum sunt dispuși. În plus, ne-am demasca. Să vedem... Poate reușește ceva maiorul ăsta vietnamez...

*

– George! se auzi vocea înfrigurată a lui Dick. Okinawa vrea să intre în legătură directă cu tine...

– Cu mine?! se miră George.

– Au insistat să vorbească cu tine. Zic că e ceva urgent.

Masters își puse căștile pe urechi și răcni în microfon:

– Locotenent George Masters! Cu cine?...

– Lasă textele, George, și tai-o de acolo cât mai repede! Am surprins două comunicații cu Bac Long Vi în care era vorba despre tine!

– Hei! Tu cine naiba ești ca să?...

– George! Tai-o de acolo cât mai repede! E pe țărm un general de aviație, My îl cheamă! A ordonat să se tragă cu rachete asupra voastră! Aveți acoperire antiradar?

– De unde naiba să avem acoperire antiradar? Noi am plecat să scotocim după un submarin prăpădit! De unde să știm că?...

– Pierzi timpul, George! Pierzi timpul și n-ai nici o șansă! Submarinul a cerut și el ajutor împotriva ta și din cauza asta ne-am uitat și noi în tabelele noastre... Bac Long Vi te poate plesni să-ți sară ochii, George!

– Ascultă! Am un submarin sub mine și...

– Lasă-l naibii, și pleacă! Nu te-a anunțat nimeni că mai ai doar câteva minute de trăit dacă rămâi pe loc?

– Cine ar fi putut s-o facă?

Tipul de la celălalt capăt pufni nervos și întrebă:

– George? Ai luat-o din loc? Dacă mai stăm așa de vorbă, se alege praful de bunele mele intenții! O să risc Curtea marțială degeaba, pentru că tu tot o să crăpi...

George se strâmbă și se uită la subordonații săi.

– Vreau să marcăm locul ăsta.

– Gata de marcare, George! se auziră grenadierii.

– Largați! Comută apoi pe fonia interelicoptere și ordonă: Pornim în formație spre Dong Ha. Făcu o pauză și reluă legătura cu Okinawa. Am marcat locul și am pornit spre Dong Ha. Tu cine ești?

– Ce importanță are? Sunt unul care n-avea chef să vadă cum dispar niște spoturi din radare doar așa, ca să-și termine ei jocurile acolo, la Statul Major...

– Spoturile din radar?! Hei! Pe cine păcălești tu? Doar nu vrei să spui că mă vezi într-un radar pe Okinawa?

Vocea din căști râse:

– Doar nu vrei să spui că m-ai crezut că sunt din Okinawa?

Închise. Aparatele se năpusteau deja cu viteză maximă, la mai puțin de doi metri de talazurile înspumate. Stropii de ploaie amestecați cu picături de apă zburătăcite de vânt din crestele valurilor li se lipeau de parbrize. George trebuia să se chinuie din ce în ce mai mult ca să mențină aparatul pe linie. Deodată, întrebă:

– Auzi, Dick? Chiar ți se pare că Stormbringer vorbea așa de urât?

Răspunsul întârzia. Apoi, Dick zise, chicotind:

– Al naibii să fiu eu, George, dac-am auzit pe cineva să vorbească mai urât decât Stormbringer! Da' e băiat bun...

– Și încă cum, zise George, chiar când strigătul înspăimântat al lui Davies se auzi din căști:

– Sunt în coada noastră, George! Cinci bucăți!

– Isuse! făcu George și, primul lui gând a fost să se năpustească cu elicopterul în mare. Davies! Vreau să...

O explozie ilumină prin perdelele de nori. Zgomotul ei huruitor și unda de șoc părură să izbească în același timp aparatul lui George, învârtindu-l ca pe un titirez. Te pomenești că Stormbringer îi anunțase prea târziu?

– L-au terminat pe Davies, George! răcni Mort pe fonia interelicoptere. L-au ars, fir-ar ai dracului de chinezoi!

– Taci odată, Mort, și încearcă să te scoți din rahat! Dick? strigă George. Ești sigur că ai transmis coordonatele împuțitului ăla pe *Denver*?

– Le-am trimis, George!

O a doua explozie zgâlțâi aparatul și George simți cum pielea de pe spinare i se acoperă cu broboane de sudoare. Mort o încasase și el. Cu coada ochiului, George observă că un operator de locație se ridicase în picioare, abia ținându-și echilibrul, uitându-se către marea înspumată care alerga pe sub ei.

Se gândea corect, nenorocitul! O rachetă sol-aer care lua un elicopter în colimator nu mai avea cum să-l piardă. Elicopterul nu era la fel de rapid ca un avion de vânătoare și, până acum, nimeni nu descoperise vreo metodă prin care elicopterul să scape basma curată după o astfel de întâlnire.

– George! îl anunță cât se poate de calm unul dintre locatori. Mai vine un snop de cinci rachete în urma ăstora...

Mult mai târziu, Masters avea să spună că nici nu-și dăduse seama când răcnise în microfoanele din bord să largheze bărcile de salvare și să se arunce cu toții afară din elicoptere. Echipajul lui Steve n-a mai apucat s-o facă decât pe sfert. Servanții mitra-

lierelor plonjaseră deja în mare când bubuitura a răsunat deasupra capetelor lor, sfârtecându-i pe piloți, navigator, transmisionist și operatori.

Ceilalți însă au reușit să sară înainte ca aparatele lor să încaseze loviturile devastatoare. Lui Masters i s-a părut că aparatul său izbit de rachetă seamănă cu o crizantemă portocalie, din ce în ce mai voluminoasă, din care elicea zbură rotindu-se, nimerind chiar peste barca pneumatică umflată de echipajul ultimului elicopter. Nici unul dintre cei 18 ocupanți nu a scăpat cu viață, iar barca s-a scufundat, sfârtecată, răspândind de jur-împrejur volute de apă însângerată.

12

Personne se uita pe harta desfășurată pe masă. Îi era din ce în ce mai clar că nici elicopterele, nici avioanele nu vor reuși să oprească submarinul sovietic. Clark dădea și el din cap, convins de argumentele francezului. Aveau coordonatele precise ale submarinului la acel moment, știau că aviația vietnameză nu-l va sprijini, dar asta nu-i ajuta cu nimic. Hawkeye raportase că de pe Bac Long Vi porniseră câteva salve de rachete sol-aer ațintite spre cele cinci elicoptere și, cu doar un minut mai târziu, Statul Major primea SOS-ul lui Masters, iar spoturile dispăreau pe rând de pe ecran.

Stormbringer le raportase că prinseseră o comunicație între Masters și un terț, Okinawa, după cum se prezentase, în care Masters spusese că marcase locul de pe mare unde grenadase submarinul.

– Pe furtuna asta, degeaba trimitem pe altcineva în locul lui Masters... Fumigenele lui or să intre în derivă, iar rușii or să se ducă undeva la adăpost, comentase Clark. Cred că ai avut dreptate, Jacques. Singurii care or s-o scoată la capăt sunt oamenii tăi de la Quang Ngai.

– Cum spui, Clark! Dacă ei n-or să reușească să descâlcească povestea asta, nimeni altcineva n-o s-o facă!

– Ești tare mândru de mușchetarii tăi, îl luă Clark peste picior.

– Eu i-am inventat, Clark! Numai eu!

Își aprinse o țigară și se duse către unul dintre șefii de Stat Major ai Marinei, care părea să se învârtă fără rost, dintr-o parte

în alta a camerei. Clark îl urmări cu privirea, curios. Avea impresia că ar fi fost mai bine să nu-l fi cunoscut niciodată pe Jacques, numai că nimeni nu era în stare să-și aleagă aliații care îi conveneau într-un război. În plus, dacă n-ar fi fost el, toată operațiunea de acum nici n-ar mai fi avut loc.

De ce naiba trebuie ca toți oamenii cu care lucrez eu să-mi fie antipatici? se întrebă Clark și trase cu urechea la ce spunea Personne.

– *Denver* a primit datele de la elicoptere?

– Le-au primit. Se îndreaptă cu toată viteza pe urmele rusului. De altfel, de vreo cinci minute îl au în ecranele lor, ca să zic așa.

– Hmm! făcu Jacques. Și de ce nu încearcă să-i trimită o torpilă?

– Nu-l au în ecranele sonarului, explică amiralul. Se țin după urmele lui termice. Fundul mării e foarte accidentat pe acolo și ultrasunetele nu fac doi bani. Dar Timothy m-a asigurat că va ieși din imersiune pentru scurtă vreme și că așa va reuși să-l localizeze mai bine pe *Komsomol*...

Generalul Lintz, răsărit din camera alăturată, se băgă între ei și spuse plictisit:

– O să fie prea târziu! La ora aia, rușii vor intra în adăpostul de la Bac Long...

– Domnul aici de față, făcu amiralul semn către Jacques, pretinde că pentru oamenii lui nu există locuri suficient de bine adăpostite...

– Să dea Domnul! Altfel, în scurt timp o să ne prăjim cu toții de vii aici... Știați că figurăm și noi printre țintele alese de Leningrad? făcu Lintz, cu un aer din ce în ce mai distant.

– Ar fi fost ciudat să nu fim pe lista lor, nu credeți? întrebă Personne.

Generalul rămăsese pe gânduri. Își făcuse buzele pungă și se scotoci după o țigară. Și-o aprinse, după care spuse:

– Cum pot să ne facă rușii una ca asta? Cum?

Personne păru că se clatină, auzind întrebarea, dar preferă să nu răspundă. Era un război rece între USA și URSS. Dar, se

gândi el, același război rece avea loc și pe vremea crizei din Cuba. Noroc cu militari de felul lui Kuznețov și al lui Clark! conchise el și stabili că, dintr-un punct de vedere, se putea considera un ales al sorții.

*

Tarjac terminase să se radă în cap de fix cinci minute și tocmai își săpunea țeasta când se auzi în megafoane ordinul lui Dougherty.

„Focile își vor lua întreg echipamentul și se vor prezenta la tubul lanstorpile din prova babord!"

– Așa din scurt ne ia? se miră Frank. Fir-ar al dracului să fie! Nu mi-am terminat încă pachețelul!

– Dă-l naibii, Frank! zise Mart. La ce naiba crezi tu că-ți trebuie ac și ață? Mergem să prăjim un submarin, nu la chef!

– Poate că e talismanul lui! sugeră Gold.

– Nu e nici un talisman! îi întrerupse Frank. De ac și ață ai nevoie oricând! încheie el și țâșni în picioare.

Deja se îmbrăcau cu toții în combinezoanele subacvatice. Forfoteau agitați, deschideau fișetele în care depozitaseră armele, se vârau pe sub paturi să scoată echipamentul, iar Gold se învârtea în jurul minelor ușoare, de patru kilograme, pe care le descoperiseră în sampan.

– Isuse! făcu Mendez. Cum naiba o să reușim noi să ieșim cu toate astea din submarin?

– Ne descurcăm, făcu Spaatz și se repezi primul afară din cabină.

Îl urmară și ceilalți, târând după ei LB-urile dezumflate, tuburile cu oxigen și sacii impermeabili cu echipament. Ajunseră în dreptul puțului ce cobora spre bucătărie și își dădură drumul unul după altul, după care o luară în fugă prin careul marinarilor care la ora aceea era gol. La intrarea în bucătărie îi aștepta Dougherty.

– Hai! Mai repede! O să aveți de mers cel puțin zece mile. Iar curentul este extrem de puternic aici.

– Și după astea zece mile înotate, credeți că o să mai fim buni de ceva? se interesă Andy.

Dougherty răsuflă adânc:

– Domnule *von* Friessner! Doar nu vă imaginați că o să vă las să înotați până la Bac Long. O să plecați cu scubele de două locuri. Așa că, grăbiți-vă! Marinarii vă așteaptă deja afară cu torpilele...

Se strecurară printre plitele electrice fără să țină cont de bucătari, doborând oalele cu mâncare și pachetele cu rații desfăcute de pe mese. Pătrunseră apoi în compartimentul torpilelor, unde activitatea era deja febrilă. Câțiva membri ai echipajului transportau cinci torpile bizare către capătul sălii joase, trăgându-le de-a lungul barelor orizontale suspendate de plafonul metalic. Lagărele de suspensie huruiau îngrozitor de tare.

– Scubele! le făcu Dougherty semn spre vehiculele ciudate, în formă de trabuc, cu două ancoșe pe partea superioară și cu un simulacru de parbriz în față.

Ajunseră în compartimentul lanstorpile propriu-zis și văzură cum ultima dintre scube dispărea în cilindrul care, în mai puțin de cinci secunde, o va ejecta la exterior.

Își puseră rezervoarele de oxigen în spinare și se conectară la tuburile de admisie. Mart decise ca Frank și Andy să iasă primii, fără nici un fel de echipament, iar ceilalți să-i urmeze împingând sacii înaintea lor în tuburile lanstorpile. În momentul în care acestea se vor deschide în mare, vor fi apucați de cei doi și extrași. Marinarii de pe submarin va trebui să-i lege de scube, după care „albinoșii" vor putea să-și înceapă cele zece mile de marș subacvatic către Bac Long.

– Aveți de distrus 9 500 de tone de material, începu Dougherty. Vă spun ca să știți de pe acum: e un submarin atomic, așa că să nu veniți după aia la mine să-mi faceți reproșuri că n-ați știut! Scopul vostru este să-l împiedicați prin orice mijloace să-și scoată turelele cu rachete. Vă reamintesc că n-are nici cea mai mică importanță dacă îmi țintuiți submarinul ăla pe fundul mării! El își poate lansa rachetele și de la o adâncime de șaisprezece

metri... Așa că, cel mai probabil, va fi cazul să și intrați în cutia aia de conserve... În rest, amănuntele le cunoaște domnul Spaatz! Încă ceva! Dacă nu veți reuși să-l opriți, aflați că tot ce ați auzit până acum despre războaie e joc de copii față de ce s-ar putea să urmeze. Cu alte cuvinte, vă cer să mergeți până la capăt, indiferent de consecințe... Noroc!

Tubul lanstorpile se deschise, iar Frank și Andy dispărură înăuntru. Un marinar răsuci inelul de fixare a ușii etanșe. Se auzi zgomotul apei lovind sasul metalic gros de patru centimetri, apoi un sunet ca de ventuză desprinsă brusc de pe un geam.

Nimic nu era mai înfricoșător decât părăsiresa unui submarin prin tuburile lanstorpile. După ce sasul se fixa în urma ta, nu mai aveai nici o sursă de lumină. Practic, nu mai vedeai nimic. Nu mai simțeai decât pereții reci și duri, care te striveau din toate părțile. Nu exista nici un om care să nu se agațe în acele momente cu disperare de tovarășul lui cu care trebuia să opereze ieșirea. Accidentele se puteau produce extrem de ușor din acest moment, iar senzația de sfârșit iminent era accentuată de beznă, de spațiul închis și de secundele care păreau să nu se mai termine până la deschiderea sasului exterior.

Dacă nu erai atent, riscai să-ți distrugi fie rezervoarele de oxigen, pe care le țineai deasupra capului, fie tuburile de admisie. Din acest motiv, cu toată dorința pe care o aveai să părăsești mai repede acea cușcă de oțel, trebuia să te miști cu maximă lentoare și delicatețe. Veteranii din SEAL dădeau drept reală o poveste extrem de neverosimilă, dar nu exista nici un om din aceste trupe, soldat sau general, care să n-o ia în serios.

În anii '50, în timpul unui stagiu de pregătire franco-american la Toulon, unul dintre cei mai experimentați SEAL, recunoscut pentru teroarea pe care i-o inspirau ieșirile dintr-un submarin în imersiune, reușise să iasă *primul* din tubul lanstorpile, deși intrase în urma colegului său francez, fapt atestat de cei care dirijaseră exercițiul. Nici unul dintre cei doi nu-și putuse explica acest lucru cvasiimposibil în acel spațiu îngust, care abia dacă permitea *unui* individ să se miște...

Francezul spunea că partenerul său fusese teribil de agitat și că șerpuise tot timpul cât durase umplerea tuburilor cu apă, dar tot nu reușea să-și dea seama în ce fel și pe *unde* se strecurase el de reușise să iasă înaintea sa din tub...

Când Frank și Andy ajunseră afară, primul lucru pe care îl observară erau cele cinci scube, care pluteau între două ape, iluminând puternic ieșirea din submarin. Fundul mării era stâncos, cu o mulțime de colțuri și praguri ascuțite, dintre care ici-colo se ridicau vârfuri înguste din granit negru, înalte de câțiva metri.

Cei doi se postară la ieșirea din submarin, în timp ce marinarii păreau să strunească scubele amenințate de derivă. Curentul era puternic, mai puternic decât își imaginaseră, și se îndrepta curmeziș față de itinerarul pe care trebuia s-o ia. Apoi, sasul se deschise din nou, iar cei doi se repeziră să smulgă sacii împinși din interior, îi dădură marinarilor și își ajutară camarazii să iasă.

Tarjac și Gold. Înotau buimaci, încoace și încolo, până ce unul dintre marinari le făcu semn să-și ia scuba în primire. Deja sacii fuseseră amarați, iar Gold se repezi către cel mai voluminos dintre ei și îl palpă cu atenția cu care un țăran își caută găina de ouă: minele de patru kilograme se aflau la locul lor.

În mai puțin de un sfert de oră ieșiseră cu toții. Marinarii le mai dădură o dată roată, după care se îndreptară spre tuburile lanstorpile, gata să intre la loc în burta de oțel a submarinului.

Porniră. Motoarele scubelor zumzăiau alene. Coloana era deschisă de Spaatz și de Simms, care se strecurau elegant printre țancurile înalte de stâncă. După un timp, cei doi se opriră în dreptul unui prag, dincolo de care se întindea o depresiune în care algele abundente, verzi și cafenii, păreau o junglă văzută din elicopter.

Spaatz le făcu semn spre busola sa. Acul îi dansa ca toate alea și, din câte își dădură seama, nu mai indica nordul de multă vreme. Își examină fiecare busola. Toate făceau la fel, iar Gold le arătă pietrele înconjurătoare: negre și lucioase, trebuie că aveau un conținut ridicat în metale feroase. În atare condiții, era imposibil să te slujești cum trebuie de busolă...

Mart îi chemă lângă el pe Tarjac și pe Lennox. Din toată grupa erau recunoscuți ca fiind cei care se orientau cel mai bine în teren. Hotărâră să-i lase pe ei în față, fiecare în scuba sa, iar restul să-i urmeze.

Așa și făcură, pornind pe deasupra algelor. Deja ajunseseră într-un loc în care punctele de reper erau cu mult mai rare. Fundul mării era acoperit cu nisip, iar curentul puternic și furtuna care agita apa la suprafață nu aranjau lucrurile absolut deloc: vizibilitatea scădea din cauza nisipului stârnit de valuri și curenți.

La un moment dat, cele două scube din frunte o luară fiecare în altă parte. Observară la timp însă că nu mai erau siguri asupra itinerarului și se opriră din nou. Frank sugeră prin semne că poate ar fi fost bine dacă puteau ieși la suprafață. Ceilalți îi făcură semn s-o lase baltă: ce ar fi putut să vadă pe o mare agitată, în plină furtună, la ceva mai mult de 8 mile de insulă?

Frank trebui să admită că o ieșire din imersiune nu i-ar fi ajutat cine știe ce, dar Tarjac nu ținu cont de disputa lor și îndreptă scuba către suprafață. Reveni după un minut și porniră cu toții în urma lui, către direcția în care presupunea Louis că este nordul.

Făcură tot așa, ieșind la suprafață la fiecare jumătate de oră și orientându-se nimeni n-ar fi putut spune după ce. Practic, mai multe ore, n-au avut nici o modalitate de control asupra itinerarului lor. Apoi însă, au realizat că adâncimea fundului mării scade, iar la una dintre ieșiri, Tarjac reuși să observe siajul unui periscop undeva la mai bine de o milă în față și la stânga lor.

Reintrară în imersiune și porniră cu toată viteza în direcția indicată de Tarjac. Era și momentul, pentru că începuse să se întunece. Norocul a fost însă că, la următoarea ieșire, marea și vântul se mai potoliseră, iar linia țărmului se vedea sub forma unei dungi mai întunecate, ieșind de sub pâcla furtunii de septembrie.

Se întunecase de tot. Louis presupuse că pe insulă trebuia să fie ceva lumini aprinse care să le orienteze drumul de acum încolo și le făcu semn tuturor să iasă la suprafață. Abia îndreptaseră scubele către luciul apei când un șir de bubuituri îngrozitoare

răscoli fundul mării. Se uitară unii la alții: primul lor gând fusese că rușii scoseseră turelele din submarin și că își lansau rachetele peste mare. Numai că bubuiturile ce se repetau într-o cadență din ce în ce mai rapidă semănau prea mult cu cele ale oricărei artilerii de coastă.

Se grăbiră să ajungă la suprafață. Tarjac le vorbise de lumini care ar fi putut să-i orienteze, dar ceea ce vedeau ei acum era un adevărat bazar.

Întreg țărmul părea să fie aprins de un foc portocaliu. Canonada părea să nu mai contenească, de parcă toți artileriștii ar fi dorit cu orice preț să-și spulbere insula în mii de fărâme.

– Doar n-or face tot circul ăsta pentru noi! zise Lennox.

– Fii sigur că nu! comentă Igor. N-am mai văzut așa ceva de la paradele de 7 Noiembrie, la Moscova! privi el încântat spre țărm.

Bubuiturile se întețeau din ce în ce. Rafalele unor mitraliere se făcură auzite și ele, iar șiruri de trasoare părură să dea foc văzduhului.

– Ce mă-sa?... se miră Simms.

Îi răspunseră câteva fâșâituri prelungi, urmate de tunete seci ce zguduiră insula. La un moment dat, prin vălmășagul de foc și fum, își făcu apariția o formație de trei Thunderbolturi greoaie, care lansară foc de tun către țărm. Avioanele dispărură în aburii de deasupra insulei, dar alte aparate continuau să piseze pozițiile de pe Bac Long cu bombe și obuze.

– Unde naiba o fi submarinul, în tot haosul ăsta? se întrebă Andy.

– Haos? Că bine zici, frate! zise Simms și își ridică vizorul pe frunte. În acea clipă, n-avea de unde s-o știe, dar gestul urma să-i salveze viața. Parcă au dat drumu' la toate maimuțele din iad să joace tontoroiul pă insulița asta...

– Mda! se amuză Louis. Numai peștii zburători par să nu țină cont de tot tărăboiul! Ia uitați-vă!

Figura lui Louis se acoperise cu un zâmbet înduioșat când le arătă celorlalți fulgerările line, argintii, de deasupra apei. Plici!

Plici! se năpusteau pe deasupra mării, lucind, ca să perforeze undele, din ce în ce mai aproape de ei.

– Pești zburători?! exclamă Mengele cu voce îngrozită. Dedesubt! Astea sunt trasoare de .50. Dedesubt! mai apucă el să răcnească.

Înotară pe lângă scube, gata să se scufunde, când își dădură seama că tot echipamentul lor se afla pe ambarcațiunile minuscule. Spaatz reuși să-și cufunde primul ambarcațiunea, dar Simms încasă un trasor în vizor. Cauciucul ce îi acoperea capul se despică și aici fusese marele lui noroc: vizorul pus pe frunte cu câteva clipe mai devreme deviase traiectoria unui cartuș care, altfel, i-ar fi găurit țeasta.

Plutiră între două ape, fără să pornească motoarele, vreme de câteva minute bune, după care auziră murmurul din ce în ce mai apropiat al unor bărci. Între timp, bombardamentul și canonada încetaseră.

Ieșiră din nou la suprafață, la timp ca să vadă o întreagă baterie AA orientându-se la orizontală. Proiectilele de calibru mic, trase într-o cadență infernală, plesniră marea la mai puțin de cincizeci de iarzi în fața lor.

Se scufundară din nou. De data asta porniră motoarele și se îndreptară către capătul estic al insulei. Focul de pe țărm încetase din nou, iar motoarele bărcilor nu se mai auzeau. Brusc, Louis îi făcu semn lui Gold să-l urmeze și se desprinse de scuba sa. Se chinuia să târască înot după el un sac cu grenade.

Cei doi dispărură imediat din câmpul vizual al celorlalți care opriră motoarele ambarcațiunilor. După câteva minute se auziră niște explozii înfundate urmate de strigăte în vietnameză distorsionate de apă. O mitralieră lătră pe țărm. Apoi, totul încetă.

Gold și Louis se întoarseră. Iarăși ieșiră la suprafață, în liniște.

– Trebuie să ne găsim un adăpost. Avem nevoie măcar de o oră ca să ne odihnim și să ne facem plinul cu oxigen din bombe, spuse Mart.

– Și ce ne facem dacă submarinul rusesc își lansează rachetele?

– Dacă ar face-o acum, ai putea să-l împiedici? Cât timp crezi că mai putem sta sub apă? Te-ai uitat la ceas? În plus, nu vrei tu, Igor, să ne duci să găsim submarinul?

Rusul ridică din umeri. Se uită la ceilalți. Erau cu toții sleiți după joaca asta de-a v-ați ascunselea. De undeva din depărtare se auzea iar zgomotul unor avioane ce se apropiau.

– Le auziți? întrebă Mart. Cineva, la Saigon, ține cu noi. S-au gândit și ei că n-o să găsim submarinul cu una cu două, așa că acum îl pisează cu bombe. Doar-doar l-or face să întârzie cât mai mult să iasă din imersiune.

– Bun, zise Spaatz. Sunt de acord că acum n-o să fim în stare nici măcar să găsim submarinul, darămite să-l și aranjăm. În plus, trebuie să încărcăm rezervoarele... Unde înnoptăm?

– Pe țărm, domnule Spaatz, pe țărm...

Porniră înot când primele bombe cădeau deja asupra părții de vest a insulei. Canonada reîncepu, iar schimburile de focuri deveniră în câteva secunde asurzitoare. Cei zece „albinoși" ieșiră în larg și făcură un ocol ca să ajungă în extremitatea estică a insulei.

La un moment dat, Spaatz râse înfundat:

– Saint Tropez sau tu, Lennox, credeți că ați putea să ne duceți înapoi la locul în care bietul Simms s-a ales fără bunătate de vizor?

Cei doi făcură semn că da concomitent.

– Ce naiba, domnule Spaatz? Doar n-ai pierdut ceva pe acolo?

– Ba da! făcu el. Submarinul! Cum credeți voi că puteam noi să fim depistați de bateriile de coastă în plin raid aerian? Eu zic că cineva le-a transmis celor de pe țărm informații asupra poziției noastre. Cine ne-ar fi putut depista în apă? Cine ar fi putut să ia legătura cu cei de pe uscat că să le spună pe unde suntem?

– Doar nu-ți imaginezi că submarinul a rămas în același loc?

– Oricât e el de submarin, explică Spaatz, are nevoie de anumite chestii ca să-și găsească un culcuș. Nu se poate aciua oriunde...

– Eu zic să ne bazăm pe băieții de pe *Denver*! îi întrerupse Mart. Simms o să ia legătura cu ei de cum ajungem pe uscat. Ei or să ne spună cu precizie unde s-au vârât rușii ăștia...

– Băieții de pe *Denver* n-au cum să vadă submarinul printre toate pietroaiele astea de pe fundul mării...

– Uite! se auzi la un moment dat strigătul lui Lennox, întrerupându-i.

Se vedeau două stânci, mai degrabă rotunde, care străjuiau intrarea într-un golf. Se îndreptară într-acolo, iar când ajunseră la o distanță de o sută de cabluri, Mart îi trimise înainte pe Igor și pe Gold.

După cinci minute se întoarseră.

– Zona e asigurată! spuseră și se strecurară cu toții la adăpostul întunericului spre plajă.

După un sfert de oră, săpau cu toții adăposturi individuale, de teama schijelor care le șuierau pe deasupra capetelor, venind dinspre partea locuită a insulei. Era rândul lui Gold și al lui Louis ca să țină garda. Ceilalți, frânți, se lăsară să cadă în adăposturile săpate la repezeală în nisip și, în mai puțin de un minut, în ciuda bubuielilor care veneau dinspre plaja cea mare a insulei, adormiseră cu toții buștean, în timp ce Gold și Louis începuseră să cupleze rezervoarele la bombele cu oxigen aduse de pe submarin.

13

– Eh, câtă vreme crezi tu că vor putea s-o țină cu raidurile astea? se întrebă Nikitin.

– Ai impresia că au ce au cu noi? i-o întoarse Scedrin.

Comandantul rămase o clipă pe gânduri. Sorbea cafea dintr-o ceașcă specială de porțelan pe care și-o luase de la Shanghai cu șase ani în urmă.

– Ce vrei să spui?

Scedrin se întinse peste biroul lui Boris și se mai uită o dată la traseele pe care le calculase tânărul locotenent. N-avea să fie în stare niciodată să mascheze lovitura tactică cu rachetele, indiferent cât de multe avioane i-ar fi pus la dispoziție Hanoiul. Niște indivizi de la Leningrad aveau poftă să-și umfle mușchii. Dar aveau chef s-o facă doar pentru scurt timp. Semăna cu un avertisment, din cele cu care Scedrin se obișnuise din filmele americane cu gangsteri: americanii știau că îi bombardează un submarin nuclear sovietic; rușii știau că americanii știau ce îi bombardează, dar cu toate astea, la protestele lor internaționale aveau nevoie de o acoperire minoră, care să le permită să spună că nu, nu trimiseseră nici un submarin în zonă, că fusese un banal raid aerian, deosebit de vast, ce-i drept, dar tot raid aerian se chema că era...

– De ce crezi tu că bombardează americanii Bac Long? Nu sunt pe urmele noastre? reformulă Nikitin întrebarea.

Scedrin clătină din cap și întrebă:

– Ați mai luat parte până acum la vreun război adevărat, Nikitin?

Comandantul pufni în râs:

– Bineînțeles! Cum spune și ziarul: *O luptă ne duce pe toți...*

Scedrin clătină iarăși din cap:

– Eu vorbeam de războaie, tovarășe comandant! La câte războaie ați mai participat până acum?

– La nici unul! răspunse comandantul rapid, dorind să afle mai repede care era părerea lui Scedrin.

– Raidul ăsta nu are mare legătură cu noi. Ah, dacă se întâmplă să le picăm sub nas, vor trage după submarin, dar nu de asta au venit piloții până aici. Aveau de plătit o poliță... Nikitin se încruntă. Exact. O poliță. Elicopterele care ne vânau pe noi. Xuyen le-a doborât. Probabil că cele cinci echipaje au pierit. Aviatorii ăștia au venit aici să-și răzbune camarazii!....

Nikitin se încruntă.

– Doar nu vrei să-mi spui că în armata SUA nu se ține cont de ordine...

– Păi, li s-a ordonat să vină să facă praf insula asta. Comandanții care au dat ordinul tot aviatori sunt! De-asta v-am întrebat la câte războaie ați mai luat parte până acum! Pentru că de pe margine, lucrurile par simple. Așa li s-au părut și celor care s-au trezit că au o misiune de îndeplinit în Vietnam. Fie de partea noastră, fie de partea lor. Respecți manualele, te porți corect, acționezi conform principiilor ș.a.m.d. Războiul, ne spuneam și noi și ei, este o meserie ca oricare alta, iar noi suntem profesioniștii ei. Avem succese, avem eșecuri, mă rog, tot ce ni se putea întâmpla era cuprins în cărți și manuale. Și am continuat să credem așa, și unii și alții, până ce au început să ne moară primii camarazi. În manuale, cei care mor nu-ți sunt prieteni. Inamici sau tovarăși de arme, sunt cu toții incluși la capitolul pierderi pe câmpul de luptă. Nedureroase. Cuantificabile. Este însă cu totul altceva să-ți moară un prieten sau chiar și un tip pe care l-ai cunoscut sau pe care l-ai văzut într-o seară la bar cum se giugiulea cu o fetișcană din asta în *ao dai*... Din acel moment începi să

uiți de cotele pe care trebuie să le câștigi sau de strategia la elaborarea căreia, eventual, ai participat și tu. Nu mai vrei să obții un avantaj tactic, ci să ucizi. Să-l faci și tu pe inamic să dea peste cap o sticlă de votcă de supărare... Asta e...

Nikitin se uită la Boris. Tânărul părea cufundat în recalcularea traiectoriilor rachetelor.

– Și dacă lovitura noastră va reuși... începu Nikitin.

– Eh, da! Ce se va întâmpla oare dacă lovitura noastră tactică va reuși? Ce-o să le treacă americanilor prin cap? Văzând că Nikitin nu răspunde, Scedrin continuă: În primul rând vor dori s-o termine cu noi. Cu submarinul care i-a plesnit. Indiferent de preț. V-ați gândit la lucrul acesta, tovarășe comandant?

Nikitin râse:

– Asta face parte din manuale! Sunt capitole întregi despre ce ai de făcut ca să scapi... Până acum, ne-am descurcat destul de bine...

– Poate că noi vom scăpa. Dacă sunteți suficient de talentat și dacă avem noroc, vom scăpa de ei. Atunci, ce vor face americanii?

– Scedrin! Dacă e să mă iau după argumentele tale, ar fi trebuit ca de multă vreme ei să arunce bombe asupra Moscovei și noi să încercăm să debarcăm la Los Angeles!

– Poate că nu mai lipsește decât o picătură ca să ajungem acolo...

– Doamne, Scedrin! Dar nu lansăm decât niște încărcături clasice!

– Da. Dar o facem de pe un submarin nuclear. Țintind precis. Lansând o cantitate de explozibil uriașă, care va face praf creierul corpului expediționar USA din Vietnam... Prima lor ripostă va fi să trimită și ei un submarin nuclear în zonă și să se folosească de încărcături tactice. Pe care n-o să se străduiască să le mascheze. Apoi, vom trimite și noi un alt submarin. La un moment dat, noi sau ei vom trimite un submarin cu încărcături nucleare. Și atunci, chiar că n-o să se mai preocupe nimeni să mascheze nimic. Vom începe un război adevărat pe față.

– Sunt curios să aflu un lucru, Scedrin! Calculele astea pe care le-ai făcut, cele referitoare la acoperirea aeriană a operațiunii, au ținut cont și de argumentele pe care mi le-ai expus mie acum?

– Nicidecum! N-am vrut decât să vă arăt cum funcționează mintea unui om care ia parte de mai multă vreme la un război. Gândiți-vă la tipii ăia de afară pe care i-ați depistat! S-a tras asupra lor după ce, cine știe câte mile, au înotat pe urmele noastre... Cine știe de câtă vreme se tot uitau ei după noi și, la un moment dat, când să ajungă aproape de țintă, cineva care n-are legătură cu vânătoarea lor, Xuyen în acest caz, începe să tragă după ei. Să sperăm că i-a terminat! Pentru că furia pe care le-a turnat-o Xuyen în sânge o să se reverse acum asupra noastră...

– Ce vrei să spui? Că nu trebuia să le deconspir poziția? Că nu trebuia să-mi apăr submarinul?

– Ba da. Trebuia să faceți toate astea. La fel de bine însă trebuie să știți la ce să vă așteptați de acum încolo. Cu adevărat! Nu la predicțiile învățate în Academie... Scedrin făcu un semn de lehamite și se apropie de Boris: Ei? Ești sigur pe traiectoriile tale, băiete?

– Cât se poate de sigur.

– Le putem lansa fără să ne mai urnim din loc?

– Da. Nu suntem decât la nouă metri adâncime. Practic, putem organiza lansarea când va considera necesar comandantul.

Scedrin îl privi. Se uită la ceas. Era deja 1.20 noaptea. În submarin era liniște deplină și, probabil, dacă americanii se liniștiseră sau obosiseră, aceeași liniște se așternea acum asupra insulei comandate de Xuyen Binh. În schimb, eterul trebuia să zbârnâie de mesaje încrucișate, de ordine și de tensiunea operatorilor radio care pândeau mesajele care aveau să pornească de pe *Komsomol*.

– La ce oră credeți că putem lansa rachetele? se interesă Scedrin.

Nikitin se apropie de el.

– Ai o armată aeriană în mână. Vreau ca toate urechile lor să scotocească aerul și să-mi spună când or să se liniștească-

că americanii. N-am de gând să demasc poziția submarinului decât dacă am la dispoziție cât mai mult timp ca să-l pun după aceea la adăpost.

– Plecați de la premisa că nu aveți acest timp, îl avertiză Scedrin.

– Am să te întreb altfel. Care e momentul în care, după experiența ta de vechi combatant în Vietnam, aviația americană are cele mai puține aparate în aer?

– Nu e o regulă, dar pe la 4 dimineața, se duc și ei înapoi în bârloguri. Avioanele radar însă patrulează tot timpul.

– Asta e clar. Dar la 4, ora locală, băieții sunt obosiți și fără chef... Asta e regula, nu?

– Da. Asta e regula.

– Bine. Boris, notează! La ora 4 lansăm prima salvă de rachete. Tovarășe Scedrin, se întoarse Nikitin, protocolar, către el. Faceți în așa fel încât acoperirea aeriană să intre în dispozitiv pentru ora 4!

Scedrin dădu din cap și se ridică de pe scaun. Mai aruncă o privire către Nikitin care își savura ultima gură de ceai și se îndreptă spre cabină, cu gândul să mai prindă măcar două ore de somn.

Țârâitul telefonului îl opri în cadrul ușii. Boris dădu să ridice receptorul, dar Nikitin se mișcă mai repede.

– Comandant Nikitin! Ascultă cu atenție, preț de câteva clipe, după care încheie scurt: Pricep! Se întoarse spre Scedrin: Tipii ăia... Cei pe care i-am depistat noi prin sonar...

– Ce e cu ei?

– I-au scăpat maiorului vietnamez! Mai mult, au aruncat în aer două bărci pe care le trimisese după ei.

– Și? Ce are de gând să facă Xuyen?

– A zis că a trimis două plutoane să scotocească insula în căutarea lor...

Comandantul se sculă de pe scaun și dădu din cap, zâmbind din colțul gurii. Boris ridică din umeri:

– Ca să fi ajuns aici cu trotinetele alea, înseamnă că i-a transportat un submarin până în apropiere.

– Bineînțeles, spuse Nikitin. Ca să fiu sincer, în ultimele ore m-am tot întrebat când or să-și facă apariția și colegii noștri americani. Și sunt absolut sigur că s-au oprit pe undeva pe la 10-12 mile de insulă, în zona în care începeau pragurile. Nu ne mai puteau urmări, începând de acolo.

– În schimb, remarcă Boris, noi putem s-o facem.

– Exact! Merg pe punte imediat să dau ordinele necesare...

*

Xuyen aruncă o privire fugară către cei doi locotenenți. În spatele lor, plutoanele pe care le conduceau: 30 de vietnamezi umflați cu pompa, de parcă cineva i-ar fi luat de mici din țara asta și le-ar fi schimbat dieta, scoțând din ei niște exemplare umane asimilabile tipicului occidental. Înalți și solizi.

Xuyen îi mai privi o dată și se gândi că nu era doar o problemă de dietă. Indivizii ăștia parcă ar fi fost ținuți între ziduri occidentale și ar fi discutat cât e ziulica de lungă cu femei albe. Erau cei mai relaxați vietnamezi pe care îi cunoscuse Xuyen în toată viața lui. Până și la ședințele de învățământ politic, apăreau și luau notițe cu un calm care îi scotea pe toți din sărite.

Se purtau de parcă, știind că nu se pot sustrage sistemului, se hotărâseră să-l ignore printr-un fel de grevă a lipsei de comunicare, superioară, detașată, astfel încât toți propagandiștii simțeau nevoia să le atragă atenția că „nu sunt pe linie". Numai că, în momentul când se pregăteau s-o facă, își dădeau seama că n-aveau ce să le reproșeze. Nu făceau nimic în afara faptului că *se uitau* mai altfel în jur. Ca și cum lucrurile s-ar fi întâmplat cumva în afara lor.

– Am încheiat transmisia, Doan! îl făcu Xuyen atent pe transmisionist.

Clac! Doan închise selectorul de frecvențe. Unul dintre locotenenți se apropie cu pași rari de harta insulei, prinsă cu două cuie în peretele de deasupra biroului.

– Cu alte cuvinte, spuse el cu glas tărăgănat, trebuie să asigurăm aria de aici – și făcu un rotocol cu creionul roșu în jurul unui șenal natural în care se refugiase *Komsomol*. În rest?

– În rest, nu știm nimic precis, spuse Xuyen.

– E tare păcat că nu ne-ați trimis de la început pe noi pe urmele *lor*...

– Mă interesa mai mult protecția submarinului, se disculpă Xuyen. Erați singurii care o puteați asigura cu maximum de eficacitate.

Locotenentul răsuflă greoi și se uită de jur-împrejur după o scrumieră. Scoase din buzunar un pachet de Camel – Xuyen nu reușise să afle niciodată de *unde* făceau scafandrii lui rost *numai* de Camel – și-și aprinse o țigară.

– Americanii, începu el, au o doctrină militară extrem de interesantă, cu care am convingerea că sunteți familiarizat mai bine decât mine... Xuyen abia se abținu să nu roșească, dar nu reuși să-i riposteze nicicum locotenentului. Cum îl chema? Își aminti: Dinh Thong. Ei, americanii pretind că au o doctrină defensivă. Ca toată lumea, de altfel. Numai că ei spun așa: ca să ne apărăm, trebuie să ne aflăm oriunde există interese americane. În cazul nostru, acum, aici, interesul unității noastre e strâns legat de cele cinci scube pe care le-au depistat rușii. Împotriva scubelor luptă scafandrii. Cred că ar fi trebuit să fim pe capul lor de la bun început, tovarășe maior!

Suflă fumul de țigară peste capul subordonaților săi.

– Tocmai încasam un atac aerian, se apără Xuyen.

– Și vă gândeați să trimiteți scafandri împotriva avioanelor? se interesă Dinh.

Doan, telegrafistul, abia își mască zâmbetul. Singurele pierderi de pe parcursul raidului nu fuseseră cauzate, așa cum ar fi fost de așteptat, de nici una dintre bombele aruncate din avion. Singurele pierderi erau cei douăzeci de militari îmbarcați pe cele două bărci cu motor. Îi văzuseră cu toții cum se prăjesc în mai puțin de zece secunde, iar genistul unității spusese răspicat că, după părerea lui, cei din mare se folosiseră de un cocteil deosebit de potent din care nu lipseau minele de mică greutate și grenadele P.

– Văd că sunteți foarte sigur pe dumneavoastră, tovarășe Dinh Thong!

– Tocmai că nu sunt atât de sigur. Ne-ar fi fost mult mai ușor să-i culegem din apă, când știam precis unde se află și când încă erau obosiți după un marș îndelungat, decât să umblăm acum după ei fără să știm pe unde se află.

Îl privi pe celălalt locotenent, întrebător. Unde s-ar fi putut duce o mână de oameni obosiți? Pe uscat undeva, ca să se refacă în puținul timp rămas la dispoziție și să facă un plan de bătaie, dar unde?

– Practic, se pot ascunde oriunde pe jumătate din insulă. Mă refer la jumătatea estică, bineînțeles, zise celălalt locotenent. Dincolo de portul pescarilor.

– Bine! stabili Dinh. Unul dintre plutoane, al meu, va face un tur de insulă în bărcile noastre. Plutonul lui Nguyen va asigura începând de acum submarinul. Vom ține legătura prin radio. Câte plutoane trimiteți să scotocească uscatul?

– Patru! se grăbi să răspundă Xuyen și își dădu seama prea târziu că acționase ca un elev prins cu lecția neînvățată.

– O să stabilim cu ei frecvențele de contact. Pe ale noastre, făcu el semn că bărbia spre Nguyen, le știm deja.

Strivi țigara într-o cutie goală de conserve și se pregăti să iasă, când exclamația ofițerului de la radare îl făcu să se întoarcă:

– Hei! Se umple marea de spoturi!

Priviră cu toții către ecranul verde, baleiat de o undă luminescentă. Undeva, spre sud-vest, o aglomerare de puncte, precum un roi tăcut de albine, părea să se rupă de linia țărmului.

– Nave! Distrugătoare, cel mai probabil.

– Să sperăm că nu sunt și portavioane, făcu Dinh și se grăbi să părăsească punctul de comandă.

*

Ofițerului cu radarele de pe *Denver* îi era imposibil să spună care dintre toate spoturile pe care le vedea de-a lungul țărmului era submarinul sovietic.

– Îți vine să crezi că e Crăciunul! se amuză el. Parcă ar fi artificii!

– Ce naiba or fi făcut vietnamezii? întrebă comandorul Timothy. Parcă ar fi știut tot timpul că vor ajunge să adăpostească un submarin lângă insula asta.

Dougherty se apropie și el de ecranul radarului. Semnalele neclare ale scubelor fuseseră primul avertisment. Dispăruseră de tot după parcurgerea primelor două mile. Comentaseră, atunci, că nenorociții de cartografi ai Marinei militare luau banii degeaba. De ce naiba nu figura în nici o hartă submarină faptul că fundul mării de la sud de Bac Long Vi era de fapt un imens zăcământ de fier?

Și ce era cu toate acele spoturi care apăreau acum? Epave? Ținte false? Dougherty abia aștepta să-și vadă oamenii ajunși înapoi. Mai mult ca sigur că ceva-ceva vor vedea ei pe fundul mării, ca să limpezească situația.

Problema era acum însă cu totul alta: focile erau dependente de informațiile de pe *Denver* în legătură cu poziționarea precisă a submarinului sovietic. Numai că *Denver* nu le putea furniza nici un fel de informație.

Se uită la ceas. Era 2.27 a.m. Dougherty se apropie de transmisionist.

– Hai să luăm legătura cu Simms! Să le spunem că momentan n-avem nici un fel de informație despre submarin...

– OK!

Transmisionistul deschise aparatul, iar Simms îi răspunse aproape instantaneu. Se aflau undeva la adăpost, unde se odihneau și își puneau echipamentul în ordine ca să pornească la atac. Din păcate, nici ei nu știau nimic despre submarinul sovietic. S-ar fi putut afla oriunde în jurul insulei, iar fundul mării, „mai scobit decât o arătură peste care a căzut un covor de bombe de o mie de livre", după cum spunea Simms, n-avea să le permită o cercetare serioasă. În plus, vietnamezii îi reperaseră deja și, cât de curând, cele zece foci va trebui să părăsească adăpostul.

– Ne întreabă dacă știm ceva despre raidurile aeriene asupra insulei... îi privi transmisionistul, mirat. Care e orarul și care sunt țintele lor?

Dougherty se uită la comandorul Timothy.

– Ați fost informat cumva în legătură cu aceste raiduri?

– Nu, se încruntă Timothy.

– Idioții! spuse Dougherty, apăsat. Nu ne-au anunțat nimic! Oamenii mei pot să crape acolo! Bombele alea îi pot face terci o dată cu țintele!

– O să verificăm! Cu toate astea, mă tem că va fi dificil să facem un plan în comun cu aviația, remarcă Timothy.

– Măcar să ferească... Generalul se opri și se apropie de transmisionist. Fă-mi legătura cu Statul Major de la Saigon! Habar n-am ce să le spun că trebuie să ferească, dar vreau să știu sigur ce anume o să-mi termine oamenii, dacă se va ajunge până acolo! Și spune-i lui Simms să stea cu urechile pe noi!

Ofițerul de legătură de la Saigon parcă i-ar fi așteptat în eter. Vocea lui puternică, de texan obișnuit să urle după vite ca să le bage în țarcuri, păru să le spargă urechile:

– Saigon! tună el în difuzoare.

– Ascultă, Saigon! Generalul Dougherty aici! Vreau să vorbesc cu șeful care se află cel mai aproape de tine!

– Dougherty, spuneți? Să văd!

– N-ai ce să vezi, Saigon! îl repezi generalul. Cheamă-l dracului la mine pe tipul cel mai galonat din încăpere!

Se auziră câteva șoapte, apoi fosnetul unor hârtii și o voce care tușea în microfon, oarecum încurcată:

– Will? Sunt Peter Lanso. Fort Dixx, promoția '58, îți amintești?

– Nu-mi amintesc nimic, Pete! Cine mama dracului dirijează operațiunile aeriene în sectorul în care sunt eu acum?

– Păi, e comandantul de escadră Philips. Ce? Ți se pare prea moale? Vrei să-i băgăm pe băieți în priză?

– Vreau doar să discut cu Philips, Pete! Doar atât!

– Doamne, dar ce aveți cu el toți în noaptea asta? Vocea lui Lanso deveni brusc mai scăzută, ca și cum tocmai l-ar fi făcut pe Dougherty părtaș la un secret. Au venit doi tipi după el. Unul e Clark, de la CIA, celălalt e unul...

– Celălalt e unul cu o mustață subțire, îl blocă Dougherty pe Lanso. Ce-i cu ei? Sper că-i freacă ridichea lui Philips!

– Nu numai lui! I-au strâns pe toți barosanii într-o cameră alăturată, de unde au ieșit după aia, pe rând, privind în pământ.

– Bine le-au făcut! Îl vreau acum și eu pe deșteptul ăla de Philips!

– Cum zici tu, Will! Cum zici tu!

Nu trecură mai mult de două minute când în căști se făcu auzită o nouă voce. Părea să fie a unui tip până în patruzeci de ani – mult prea afectată pentru ca tipul să fi mirosit vreodată praful de pușcă.

– Comandant de escadră Philips, domnule general!

– Mai e cineva lângă tine, Philips?

Vocea celuilalt marcă o pauză. Probabil că acolo, în birourile liniștite de la Saigon, tipul căsca ochii și-i făcea semne operatorului de transmisiuni că tocmai discută cu un nebun.

– În afară de transmisionist și de colonelul Lanso, nu mai e nimeni, domnule general! Vreți să-i trimit și pe ei afară?

Vocea lui Philips era puțin iritată. Probabil că și Clark, și Personne, scoseseră untul din el.

– Nu. Cred că vreau să audă și ei ce vorbim. Ce crezi tu că faci la Bac Long Vi, Philips?

– Parazitez comunicațiile unui submarin inamic. Îl împiedic să iasă la suprafață. Toc piesele de artilerie vietnameze. Vreau să dau cât mai multe șanse echipelor noastre care operează acolo.

– Philips! Tu îți imaginezi cumva că noi ne jucăm aici de-a debarcarea în Normandia?

– Nu, domnule general!

– Atunci înseamnă că ai de gând să-mi ucizi oamenii...

– Ați vorbit cumva cu maiorul Clark deja? se grăbi să întrebe Philips.

– Nu. Dar dacă Clark ți-a atras atenția asupra acestui aspect, înseamnă că e un tip deștept care merită toată considerația mea. Cine te-a pus, Philips, să parazitezi comunicațiile rușilor?

– E procedura uzuală, domnule general. *Komsomol* trebuie să emită și să primească instrucțiuni. Regula e să-l bruiem din toate puterile! E un lucru care ne-a reușit, continua Philips, din ce în ce mai sigur pe el, la ora asta, *Komsomol* este practic înconjurat de mine de distorsiune care emit paraziți...

– Ești un tip fericit, Philips, pufni Dougherty. Ești un tip tare fericit. Primii pe care ai reușit să-i parazitezi suntem chiar noi. Nu mai suntem în stare să localizăm *Komsomol*-ul, Philips! Oamenii mei acționează sub bombele tale și or să le iasă ochii din cap până vor da de submarin. Ai făcut o treabă bună, Philips! Lăsă să treacă câteva secunde, după care încheie: Dacă Clark ți-a frecat ridichea, află că ce ți-a făcut el e nimic pe lângă ce o să-ți fac eu după ce mă întorc la Saigon!

Dougherty puse căștile pe birou și-i făcu semn transmisionistului să taie legătura. Îl privi pe Timothy, care râse înciudat:

– Deci asta e explicația... Nu sunt nici epave, nici ținte false lansate de vietnamezi...

– E doar opera șefilor noștri, Timothy, așa că nu te ambala! Îl vreau pe Simms! își aminti Dougherty brusc.

– Saigonul ne avertizează că o misiune alcătuită din treizeci și patru de nave ușoare se îndreaptă spre noi, zise transmisionistul în timp ce-l căuta pe Simms în eter. Sunt specializate în căutarea de submarine și...

– La ce oră trebuie să sosească navele? se interesă Dougherty.

– La 10 dimineața vor fi aici!

Generalul se întoarse către Timothy:

– Îți vine să crezi, domnule comandor? Îți vine să crezi? Până la ora 10, submarinul lor trebuie să ne tragă o mamă de bătaie și să ajungă în strâmtoarea Hainan! S-ar putea ca la ora aia întreg Vietnamul de Sud să fie o mare de foc...

– Parcă poți să știi ce intenții au cei de la Statul Major? Poate că au trimis în larg navele astea doar ca să le scape de urgie.

– Îl aveți pe Simms în aparat, domnule general, îl făcu atent transmisionistul.

Dougherty își puse căștile la loc pe urechi și începu să vorbească în microfon:

– Hai să-ți povestesc cum stați, Simms! Ne este imposibil să stabilim poziția submarinului, pentru că deștepții de la Saigon au umplut marea cu ținte false. Ne este imposibil să știm ce orar vor avea raidurile aeriene, pentru că cel care conduce partea aeriană a operațiunii e un idiot. Ne este imposibil să...

14

Simms îi trezise încă de când discuta prin stație cu generalul Dougherty. Îl auziseră cu toții, dar încă nu le venea să creadă.

– Înseamnă că n-o să răzbim niciodată, stabili Louis și își trecu mâna peste creștetul ras.

Lui Mart nu-i venea să creadă.

– Simms! Mai spune-mi o dată că ai noștri nu ne pot da poziția submarinului ăstuia nenorocit!

– Ai noștri nu ne pot da poziția submarinului ăstuia nenorocit!

Igor fluieră a pagubă și, ca de obicei când îl apucau nervii, deschise una dintre pungile cu rații C. Dar, o știau cu toții, Igor se pricepea să îndese în pungile alea orice altceva, numai rații C nu. Problema lui fundamentală era să poată căra hamburgeri după el oriunde dar, deși i se explicase că dacă nu-l mănânci imediat, un hamburger se sleiește, rusul continua să se străduie să-și asigure hamburgeri în misiune.

Eșuase și de data asta. Sosul roșu se scurgea din pachet, amestecat cu fărâme de pâine.

– E mai rău ca în Armata Roșie, zise el.

– Da, remarcă și Frank, toți deștepții ăia au avut idei care mai de care ca să ne pună bețe în roate.

– Vă zic: e mai rău decât la noi, repetă Igor.

– La câte operațiuni militare rusești ai participat tu, Igor? se enervă Mart. De unde știi tu că?...

– La nici una! răspunse el absent și azvârli cât colo hamburgerul care luase și apă de mare în el. Maică Precistă! Barem la

noi, pâinea rezistă și la un bombardament atomic, făcu el semn către pungă. Odată, un prieten de-al meu mi-a spus că ai noștri special fac pâine așa de tare. Poți să omori un om cu o pâine veche de două zile. Îi crăpi capu', pricepeți? O pâine d-aia poa' să plutească zile în șir pe o apă, că tot poți să mănânci bine mersi din ea! Vă zic: pâinea voastră e mai rea ca aia din Armata Roșie... Se fărâmă prea ușor...

Andy își roti un deget în jurul tâmplei.

– Bun! făcu Mart. Hai să pornim. Ce părere ai, Spaatz? Crezi că putem mătura fundul mării astfel încât să găsim submarinul ăla nenorocit? Să încercăm figura pe care ne-ai făcut-o tu la Iwo Jima...

– Și-așa n-avem nimic mai bun de făcut.

– Credeți? făcu Gold și se uită, gânditor, de la unul la altul. Eu cred că ne-am putea duce țintă la submarinul ăla... Drumul e ceva mai ocolit, de fapt, dar dacă ne mișcăm repede...

– Ce vrei să spui, Giuseppe?

– Vreau să spun că cine are grijă de insula asta trebuie să aibă grijă și de submarin. Ca să ai grijă de un astfel de submarin, trebuie să-i pui pază. Ca să-i pui pază, trebuie să știi unde se află nava, nu de alta, dar ca să ai unde trimite paznicii. Toate chestiile astea le putem afla dacă intrăm în punctul de comandă al insulei...

Spaatz se uită la Mart și dădu din cap, imperceptibil. Frank și Andy își îngustaseră pleoapele.

– Aveți vreo propunere mai bună? se interesă Gold.

– Nu. Al naibii să fiu dacă avem altceva de făcut! zise Mart. Credeți că putem să ajungem în timp util la punctul ăsta de comandă?

– Bineînțeles, zise Tarjac. Trebuia să fii orb ca să nu vezi cazematele alea mai dichisite în timpul bombardamentului...

– În regulă. Pornim imediat.

– Ssst! făcu Simms și ciuli urechile. Aud zgomot de pași!

Se trântiră imediat în nisip și-și scoaseră carabinele la îndemână. Nimeni nu auzea nimic, însă știau cu toții ce auz fin avea Simms.

– Isuuse! se auzi vocea șoptită a lui Lennox. Ghiciți pe ce stau eu în momentul ăsta, băieți!

– Taci odată, Lennox! Tu chiar nu-i auzi p-ăștia?

– O să ne audă toată insula pe noi dacă nu mă scoateți din rahat chiar acum! scrâșni Lennox și făcu semn la nisipul pe care se întinsese. Stau pe o mină, pricepeți? Stau pe o mină!

– Gold! Vezi dacă idiotu' ăsta știe ce vorbește, se enervă Mart. Nu se poate să fi ajuns iarăși pe o mină!

– OK! Mă duc să verific... Ce naiba, Lennox? Ai magneți în tine? întrebă Gold și o luă târâș către Lennox. Se opri după mai puțin de câțiva iarzi. Hei! exclamă. Altă mină. Se răsuci cu fața în sus și păru să adulmece aerul. Ia! Luați-o fiecare, ușurel, către țărm! Cât se poate de ușurel! le zise.

– Gold! Dacă ai chef de bancuri...

– Am spus s-o luați ușurel către țărm, Spaatz! Și fii atent la ridicătura din spatele tău. Dacă soarta ta nu te interesează, poți s-o iei pe deasupra bine mersi. Dar dacă vrei să nu se prindă Charlie că suntem aici, ocolește-o! Trebuie să fie o mină!

Spaatz se chiorî la ridicătura de care îi spusese Gold. O luă de-andăratelea, ocolind mina, și se opri la fel de brusc cum pornise.

– Stop! Am dat peste o altă mină!

– Ce dracu'? Suntem pe un câmp de mine? întrebă Igor.

– Exact. Ne-am săpat adăposturi individuale într-un câmp de mine.

– Noroc chior! făcu Mendez. Noroc chior!

– Nu e nici un noroc! Am venit la maree maximă. La ora aia, minele se aflau încă sub apă. Ați văzut ce abrupt e fundul mării aici. Trebuie doar să ne căutăm urmele ca să ne întoarcem în apă... Iar tu, Lennox, rămâi nemișcat! Sper că n-ai pierdut antrenamentul de la Iwo...

Focile începură să caute din ochi urmele lăsate în nisip. Louis le descoperi cel dintâi și se strecură cu băgare de seamă înspre mare. Coborând, apa descoperise cu totul un șir de pietre ascuțite, printre care doriseră să se strecoare acum câteva minute ca să plece. Numai că atunci când veniseră, nu văzuseră decât

partea de sus a crestelor ascuțite, și le ocoliseră prin stânga, pe o platformă acoperită de pietriș.

Vocile vietnamezilor se apropiau din ce în ce. Razele înguste ale unor lanterne se încrucișară pe deasupra capetelor lor. Imediat, dinspre larg se auziră și murmurele surde ale unor bărci cu motor.

Gold mai aruncă o privire către camarazii săi și le făcu semn să pornească, dar Mart îi răspunse că așteaptă cinci minute. Oricum n-aveau cum să plece acum, când bărcile cu motor se apropiau de ei. Împinseră scubele îndărătul unor bolovani rotunzi și așteptară. Grupa de militari care venea pe uscat ajunsese chiar în dreptul lor, iar razele lanternelor se prelingeau printre stânci, trecând chiar pe deasupra capetelor lui Gold și Lennox.

– Ticăie? se interesă Gold. Lennox dădu din cap că nu. Nu te mai mișca, fir-ar al naibii să fie!

Giuseppe o luă târâș către el și se apucă să atingă, cu blândețe, nisipul. Din câteva mișcări, îndepărtă un strat gros de trei degete de nisip amestecat cu nămol și descoperi capacul minei. Își trecu degetele pe deasupra lui, după care înțepeni brusc și se răsuci către ceilalți. Le făcu semn să fie gata să țâșnească în larg.

– Uite care e chestia, Lennox! Ești exact în rahatul în care ai mai fost o dată, la Iwo... Mina asta o să detoneze în momentul în care n-o s-o mai apese greutatea ta sau dacă o să faci o mișcare bruscă. Are un senzor de...

– ...de modificare a presiunii, recită Lennox. Spune-mi mai bine cum scăpăm de aici!

– Am s-o dezamorsez. E o mină cât se poate de simplă, nu ca cea care l-a speriat pe Klaus la Iwo... Problema e că, în poziția în care te afli, singurul lucru pe care o să am timp să-l fac este să întârzii explozia cu zece-cinșpe secunde, nu mai mult. Până atunci, o să trebuiască să ne îndepărtăm suficient.

– Tu știi mai bine.

Gold își scoase șurubelnița și cleștele de la brâu. Se auziră câteva scârțâituri, apoi un pocnet sec. Lennox simți cum îl trec toate nădușelile când se porni un ticăit care părea să se audă chiar din burta lui.

– Hai! E gata! se auzi vocea lui Gold.

Porniră amândoi, târâș, către stâncile în spatele cărora îi așteptau ceilalți. Aveau impresia că niciodată nu mai făcuseră vreun târâș atât de grăbit – aducea mai degrabă cu un înot pe deasupra nisipului.

Deflagrația îi făcu pe amândoi să se întindă cu fața în nisipul umed. Simțiră curentul de aer călduț cum le plesnește tălpile, iar pământul de sub ei se cutremură scurt.

– Hai! strigă Mart și se repeziră cu toții spre apă, împingând scubele înaintea lor.

Explozia minei iluminase întreaga plajă. Gold și Lennox de-abia ajunseră în apă când primele rafale ale vietnamezilor începură să perforeze marea în jur.

– Unde mi-e mitraliera? mugi Lennox și se repezi spre scuba pe care aștepta Igor, desfăcând din mers sacul vaselinat în care vârâse mitraliera M60.

Louis trase și el o rafală către bărcile cu motor care, reperându-i, făcuseră o voltă și se îndreptau direct către ei. Simms răcni de durere și se zvârcoli călare pe scuba sa. Mengele reușise să-și monteze aruncătorul de rachete la carabină și lansă un proiectil înspre cea mai apropiată barcă, dar lumina de la gura țevii nu făcu altceva decât să-l expună și mai bine.

– Hai odată, Lennox! răcni Mart, împingând scuba tot mai în larg.

Duduitul grav al mitralierei grele acoperi toate celelalte focuri de armă, dar tipii din bărci parcă se așteptaseră la chestia asta și cele două ambarcațiuni rămase virară brusc, împroșcând focile cu un snop de gloanțe ce scoase scântei din stânci.

– Dedesubt! ordonă Mart și dispăru în undele negre ale mării.

Marea se adâncea rapid, dar cei zece păreau să n-aibă suficient timp să ajungă la o adâncime convenabilă, căci bărcile se apropiau rapid de ei. Deodată, peste zgomotul motoarelor se suprapuse un șir de bufnete pe care focile le recunoscură imediat: zgomotul tipic al unor corpuri sărind în apă. Apoi, o suită de

explozii înfundate răscoli marea și ciocane de apă îi izbiră din toate părțile.

Încercară să se uite de jur-împrejur. Grenadele aruncate din bărci stârniseră nisipul de pe fund. Printre perdelele de negură lichidă văzură câteva siluete ce avansau unduitor. Recunoscură fără nici un fel de probleme rezervoarele de oxigen de pe spatele inamicilor.

Trajac reacționă cel dintâi. Dezlipi de pe bordul scubei harponul prins cu bandă adezivă, și ținti în cea mai apropiată siluetă. Săgeata fulgeră prin beznă și se înfipse în trupul atacatorului cu un sunet ciudat, ca și când cineva ar fi deschis o cutie cu bere.

O coloană de bule de aer păru să izbucnească din gura celui lovit. Igor trase și el, nimerindu-l pe cel mai apropiat dușman. Ceilalți vietcongi ezitară câteva secunde, înotând aproape lipiți de fundul mării.

N-a fost decât o impresie, pentru că vietcongii se repeziră iarăși la atac. Alte trei încărcături cu bioxid de carbon își atinseră ținta, în timp ce Igor, Mendez și Frank își scoseseră cuțitele și trecuseră la lupta corp la corp. Vietcongii erau, oricum, în inferioritate numerică și nu făcură față asaltului dezlănțuit al celor zece foci. După mai puțin de jumătate de minut, lupta încetase. De la suprafață se auzeau motoarele bărcilor care continuau să dea ture deasupra locului unde se desfășurase confruntarea.

Înainte să se urce pe scubă, Gold își deschise sacul cu mine, gata-gata să-l ia pe Tarjac și să mai plece într-o plimbare la suprafața apei, dar Spaatz îi făcu semn să stea pe loc. Îi arătă ceasul, după care îi ordonă lui Louis să treacă în fruntea formației.

*

Era 3 fix când Ghenadi terminase de recepționat mesajul de pe țărm.

– Maiorul Xuyen ne anunță că treizeci și patru de nave ușoare se îndreaptă dinspre Da Nang către Bac Long, îi spuse el lui Nikitin.

– Ce ETA ne dă?

– Ora 10 dimineață, 11 în cel mai rău caz.

– Înțeleg. Asta e vestea cea rea, surâse comandantul. Care e vestea cea bună?

– Vestea cea bună este că un pluton de scafandri ne asigură paza de mai bine de o jumătate de oră.

– Sunt niște oameni norocoși, remarcă Nikitin. Vor asista în direct la o lansare de rachete din imersiune. Treziți-l pe Scedrin, continuă el după ce mai consultă o dată ceasul. Tu ești gata, Boris?

– Sunt gata.

– Păi, să ne pregătim atunci, spuse Nikitin plictisit și se așează în scaunul său înalt, amplasat undeva în partea din spate a punții de comandă, pregătindu-se să supravegheze operațiunea. Începem lansarea la ora 4 a.m. punct, le reaminti el.

Boris deschise ecranele computerelor și armă turelele. Se aplecă spre microfonul său și ordonă:

– Vreau să efectuați controlul pieselor mecanice. Aveți la dispoziție un sfert de oră.

Nikitin nu se putu împiedica să nu remarce vocea mult prea liniștită cu care obișnuia să dea ordine Boris. Vorbea de parcă s-ar fi aflat la restaurantul Metropol din Leningrad și n-ar fi fost sigur ce trebuia să comande: icre de Manciuria, sau file de somon?

Cineva tuși în dreapta lui Nikitin, smulgându-l din reflexiile sale. Era Scedrin, însoțit de ofițerul CI.

– Mă bucur să vă revăd, tovarășe colonel! se prosti Nikitin și-i făcu semn spre Boris. Ne pregătim de lansare.

– Cât e ceasul? se interesă Scedrin și se uită pe cadranul afișat deasupra hărții. Nikitin încercă să descopere o cută cât de mică pe uniforma albastră a lui Scedrin, dar nu reuși. Cum naiba făcea Scedrin ăsta să arate mereu ca scos din cutie? Nici măcar părul nu-i stătea în dezordine deși, de la plecarea din rada Haiphongului, Nikitin instituise un regim sever de consum al apei, neștiind câtă vreme avea să dureze imersiunea.

– Mai avem exact 57 de minute până la prima salvă.

– În regulă, zise Scedrin și dădu să se apropie de transmisionist.

– Având în vedere că sunteți parte nemijlocită la conducerea acestei operațiuni, v-am făcut rost de un scaun chiar la pupitrul de comandă.

– Vă mulțumesc, spuse Scedrin și se așeză. Îi făcu cu ochiul lui Boris, după care se adresă lui Ghenadi: Vreau să-mi faci legătura cu Hanoiul...

În următoarele minute, Scedrin lansă ordin după ordin. Orele de plecare a valurilor succesive de bombardiere. Itinerarele. Încărcăturile. Acoperirea radar. Lansarea unor false ținte în eter.

– Se pare că vremea e tare urâtă pe afară, zise el după ce termină și se uită iarăși către Boris.

– Trebuie să fie furtuna care a trecut pe deasupra noastră, remarcă Nikitin. Ce-au zis oamenii dumneavoastră?

– Ce să spună? pufni Scedrin, trist, și se uită la ofițerul CI. Ne-au urat succes, adăugă el după o pauză.

*

– O să facem exact ca și cum am sparge o bancă, începu Mart când intrară cu cele cinci scube pe sub o arcadă de piatră, într-un golf îngust,. înconjurat de stânci înalte. Louis, Lennox, Simms, Gold și *domnul* Spaatz să ne aștepte aici, la adăpost. Ceilalți o să intrăm în postul de comandă. Dacă reușim, voi ne așteptați aici cu motoarele scubelor pornite și ne scoateți cu maximum de viteză din zonă...

– OK, se auzi răspunsul șoptit al lui Gold.

– Dacă suntem prinși, am să lansez două rachete verzi ca să nu ne mai așteptați degeaba, încheie el ridicându-se în picioare pe cilindrul de metal și se apucă de o crăpătură în stâncă.

Începu să se cațere, urmat pe rând de Igor, Frank, Andy și Mendez, care încheia coloana. Nu aveau la ei decât câte cinci grenade, carabinele și cuțitele. În plus, Mart avea și pistolul cu rachete.

După câteva minute, se strecurau deja pe sub rețelele de sârmă ghimpată care înconjurau o baterie de artilerie AA. Terenul era extrem de pietros, acoperit cu o mâzgă fină, alunecoasă

din cauza ploii care căzuse recent. La un moment dat ajunseră pe un drum de beton care urma linia țărmului. De cealaltă parte a drumului se auzeau râsete. Mendez adulmecă aerul.

– Fumează. Ganja. N-am să-i înțeleg niciodată pe comuniștii ăștia... Ei pretind că fac război cu noi din cauză că nu sunt de acord cu obiceiurile noastre. Dar oriunde am dat de ei, fac exact la fel ca noi. Se îmbată ca porcii, își regulează secretarele, vor să pună mâna pe case cât mai mișto și umblă cu limba scoasă după rufe de lux și după parfumuri franțuzești...

– Hai, las-o baltă, Mengele! îl întrerupse Mart. Ia-o înainte și vezi dacă cealaltă parte a drumului e mai sigură!

Mendez se târî pe terasament și aruncă o privire de la rasul șoselei de o parte și de alta. Nu văzu nimic care să-i atragă atenția, așa că se rostogoli până la mijlocul carosabilului, după care se târî rapid până dincolo și dispăru. După câteva secunde, capul îi reapăru peste marginea drumului și le făcu semn să se ia după el.

– Fir-ai al dracului, Mendez! scrâșni Frank de cum ateriză în șanțul de cealaltă parte a șoselei. Nu puteai să ne spui că e baltă?

– Ați vrut să știți dacă e o zonă sigură, nimic altceva...

O luară la fugă, îndoiți din șale, la adăpostul terasamentului. Lăsară în dreapta grupul de vietcongi care chefuiau liniștiți, apoi ajunseră în dreptul unor țevi de beton azvârlite aiurea printre pietre. Mart le făcu semn să se oprească. Pe terenul acela aproape lipsit de denivelări, țevile erau cel mai bun ascunziș posibil.

Se ascunseră între ele, după care Mart scoase capul și privi prin binoclul cu infraroșii către luminile chioare aflate undeva în fața lor. Se simțea miros de sos de soia și de pește fiert. Undeva, în interior, se verifica garda: un set de parole chiuite ascuțit străbătea întinderea pietroasă a insulei.

Se acomodaseră deja cu întunericul și deslușeau împrejurimile. În dreapta drumului, câteva rânduri de sârmă ghimpată înconjurau mai multe clădiri joase și două cazemate în formă de cupolă. Dincolo de cazemate se vedeau pălăriile unor antene de mare putere, iar și mai încolo, o clădire cilindrică, înaltă de aproape zece metri, semănând cu un turn de apă. Nu mai avea

acoperiș și se vedeau câteva siluete care se agitau în jurul lui, trebăluind cu lămpi de acetilenă.

În stânga drumului, către țărm, se observau câteva baterii de antiaeriană, situate la mai bine de o sută de metri depărtare. Dincolo de baterii se afla, probabil, un tranșeu surmontat de un zid lung din saci de nisip suprapuși. Ici-colo, sacii păreau să fi fost zburătăciți de exploziile bombelor din cursul serii, dar o mulțime de vietnamezi se învârteau în jurul lor, străduindu-se să-i pună la loc. Dincolo de rândul de saci, focile o știau, urma o aglomerație de stânci, străbătută de câteva șiruri de sârmă ghimpată.

În fața lor se aflau mai multe clădiri joase. Nu păreau să fi fost construite în scop militar de la bun început; aduceau mai degrabă cu casele vietnameze tradiționale din delta Mekongului, numai că erau întărite cu câte două rânduri de saci cu nisip. Mart le numără. Erau șase clădiri, dispuse de o parte și de alta a drumului. Undeva între ei și clădirile respective se interpunea un alt gard de sârmă ghimpată, înalt de un stat de om, păzit de santinele postate din zece în zece metri.

În interiorul gardului de sârmă ghimpată se afla o cazemată, situată chiar la capătul drumului. În fața ei se vedea o porțiune de teren plat, cel mai probabil o platformă de beton, iar lângă ea, aproape lipit de zid, un catarg înalt în vârful căruia flutura un drapel.

Două santinele păzeau intrarea în clădire, în timp ce o a treia făcea câte cinci pași la dreapta și la stânga steagului.

– Acolo trebuie să ajungem noi, le spuse Mart. O să ocolim gardul până ce picăm în spatele cazematei. Pe stânca aceea, le arătă el o siluetă uriașă, aproape rotundă, care domina cazemata. Mendez! Ești point man!

Mengele se strecură afară dintre țevi și porni târâș spre colțul gardului dinspre interiorul insulei. Ajunse până în dreptul unui palmier pitic și se opri. Soldatul situat cel mai aproape de el tocmai ajunsese la capătul traseului și se întorsese, pășind alene. Mengele păru să încremenească și așteptă ca santinela să se în-

toarcă. Când o făcu, se repezi în fugă și ajunse dincolo de capătul gardului, dispărând din raza vizuală a celorlalți.

Mart își încordă gâtul, ascultând cu atenția încordată. Nu se auzi nimic suspect. Se repeziră atunci și ei pe urmele lui Mendez. Îl descoperiră chiar când scotocea prin buzunarele unei alte santinele, pe care n-o observaseră. Mengele îl omorâse cu cuțitul pe vietcongul din spatele rețelei de sârmă ghimpată și acum își strecurase mâinile printre fire, ușurându-l pe individ de armamentul ușor.

– Idiotule! suflă Mart. O să te curentezi!

– Un Makarov! făcu Mendez, triumfător, și o luă iarăși înainte.

Trebuia să pășească din ce în ce mai atenți: gardul de sârmă ghimpată era înconjurat aici de un strat de pietriș. Apoi Mart observă o potecă ce părea să ducă în spatele stâncii pe care o ochise ca punct de reper și le făcu semn s-o ia pe acolo.

Abia trecuseră de stâncă și dădură nas în nas cu doi vietcongi. Un SEAL se mișcă însă deosebit de repede cu cuțitul; mai ales când teaca acestuia e prinsă cu benzi adezive pe spatele combinezonului, chiar sub ceafă.

Cei cinci se mișcară ca ghidați de un regizor nevăzut: duseră mâinile la ceafă, scoaseră cuțitele din teacă și le azvârliră aproape instantaneu. Nu se auzi decât zgomotul lamelor ce se înfigeau în corpurile celor doi, pentru că Mart și Frank se și repeziseră să-i prindă înainte să atingă solul în cădere.

Se urcară pe stâncă și o luară iarăși târâș până ce ajunseră în dreptul sârmei ghimpate. Scoaseră iarăși cuțitele din teacă, le fixară la țeava carabinelor și se pregătiră să taie sârmele.

– Te pomenești că or avea vreo alarmă conectată... zise Mart în glumă chiar când lama cuțitului său mușcă sârma.

Sirena! Brusc, întreaga tabără vui de țiuiturile ei stridente, iar tot ce însemna lumină aprinsă se stinse cu un pocnet sec, ca și cum un scurtcircuit devorase toate cablurile de alimentare.

– Gură spurcată! Ți-am spus de nu știu câte ori să-ți tii gura, Mart! scrâșni Frank.

Din câteva mișcări, sârmele de jos căzură pe piatră, făcute bucăți, iar cei cinci se năpustiră pe sub gard și ieșiră pe acoperișul cazematei. În curtea interioară se făcuse o larmă de nedescris: pe lângă vuietul sirenei, se auzeau acum și răcnetele ofițerilor care alergau încoace și încolo, buimaci, cu lanternele aprinse. Strigau la santinelele de la intrare, care ridicau din umeri, fără să înțeleagă ce se petrecuse.

– Andy! Mendez! Ne acoperiți! strigă Mart și sări pe platforma de beton din fața cazematei.

Abia apucă să facă doi pași, când vietcongii de la intrare se pregătiră să deschidă focul. Igor se și năpustise însă asupra celui mai apropiat dintre ei, iar Andy aruncă cuțitul în pieptul celuilalt. Un foc de M16 se auzi de pe acoperiș, iar santinela ce făcea de gardă la drapel se prăvăli, înfășurându-se în jurul catargului de oțel precum o cârpă umedă.

– Frank! Asiguri intrarea!

Frank și Igor se așezaseră de-o parte și de alta a ușii, pe care Mart o izbi cu toată puterea, făcând-o zob. Un snop de grenade zburâ printre bucățile de lemn rupt. Explozia care urmă azvârli afară printre fâșiile de lemn un nor de fum amestecat cu praf, iar Mart și Igor se năpustiră înăuntru, aprinzând lanternele. Câteva trupuri răsucite în poziții nefirești. Două birouri făcute bucăți. Stația de transmisiuni spulberată.

– Dacă băieții ăștia obișnuiesc să-și țină hârțile încuiate în birouri, am făcut drumul degeaba! zise Mart și se uită într-o parte și în alta.

– Nu. Nu le țin în birouri! zise Igor deodată și se repezi către cel mai apropiat perete. Asta e, nu-i așa? îi făcu el semn lui Mart.

– Asta e! aprobă Mart și o smulse grăbit. Asta e, fir-ar a dracului!

Afară se pornise o revărsare de rafale. Focile trăgeau foc cu foc. Mart recunoștea pocnetele seci ale carabinelor M16. Urmă un șir de explozii care transformară curtea într-un infern. Printre strigătele îngrozite ale răniților, se auzi vocea lui Andy:

– Ieșiți dacă n-ați găsit harta! Nu mai rezistăm!

– Venim! răcni Igor și puse carabina la ochi. Trase printre perdelele de fum, în timp ce Frank se cățăra înapoi pe stâncă, acoperit de tirul lui Andy și Mendez.

– O luăm pe țărm! Pe drum s-a făcut aglomerație... se auzi strigătul lui Frank, urmat imediat de o suită de explozii de grenadă.

Mart țâșni din cazemată, sub un foc de acoperire nimicitor, care îi făcu pe vietcongi să se adăpostească. Igor se cățără în urma lui dintr-un singur salt și se năpustiră cu toții pe stânci către țărm. Simțiră o mișcare în stânga și văzură o mitralieră de antiaeriană cum încerca să-i prindă în mira. Se trântiră pe pietrele acoperite de mâzgă chiar când trasoarele începură să mâture văzduhul umed.

– Igor! Fă-i să tacă!

Rusul își dezveli dinții și-și scotoci centura după o grenadă. Stând întins, o azvârli cu toată puterea către cuibul de mitralieră.

Era atât de întuneric, încât n-o puteai vedea. Se auzi bufnetul sec însă, urmat de o tresărire scurtă a stâncilor pe care stăteau întinși, iar rafalele grele încetară brusc.

– Hai înainte! Ăștia-s pe noi! șuieră Frank și se repezi precum o șopârlă printre pietrele lunecoase.

Din spate se auzeau tropăiturile bocancilor care se apropiau. Un snop de gloanțe ricoșă, scânteind la câteva palme în stânga lor. Apoi, două rafale distincte părură să-i întâmpine, obligându-i să se întindă iar la pământ.

– În ritmul ăsta, nu mai ajungem să-i vedem pe băieți! făcu Mart.

Mendez azvârli o grenadă peste zidul de saci de nisip. Rafalele vietcongilor încetară pentru scurt timp, pentru a reîncepe, cu și mai multă putere.

– Cine rămâne în urmă? întrebă Mart.

Frank reperase un cuib de mitralieră grea care trăgea rafale scurte, din ce în ce mai aproape de ei, în timp ce câțiva infanteriști săriseră peste sacii de nisip și se apropiau, târâș.

– Rămân eu! spuse Andy. Numai lăsați-mi din încărcătoarele și grenadele voastre.

O luară de-a-ndăratelea până ce ajunseră la marginea țărmului, trăgând foc cu foc. Andy se opri și păru să dispară undeva sub stânci.

– Am dat peste un adăpost marfă, șmecherilor! le zise. Tăiați-o!

Frank icni și se rostogoli pe o parte.

– Frank! E atins la umăr! spuse Mendez.

– Tăiați-o! Aici nu mai e de stat! repetă Andy și puse carabina la ochi. Am găsit cel mai bun post de observație posibil, gagiilor!

Mart îi mai aruncă o privire și-l plesni cu palma pe spate. Apoi îi făcu semn lui Igor să-l ajute pe Frank și se repeziră către golful în care îi așteptau ceilalți.

Din spatele lor se auzi un tămbălău demențial. Andy nu se încurca. Pusese carabina pe foc automat și acum mătura stâncile cu rafale. Deodată, un grup de vietcongi răsări în fața celor patru. Mart se pregătea să deschidă focul, când, spre stupefacția lui, îi văzu pe vietcongi doborâți de o rafală venită de cine știe unde.

– Mișcați-vă mai repede! se auzi Spaatz dindărătul unor stânci. Gold! Acoperă-i cum trebuie!

Aproape că trecură prin gardul de sârmă ghimpată, urmăriți de trasoarele unei mitraliere grele ce trăgea de undeva de dincolo de drum. Ajunseră pe stâncile ce mărgineau golfulețul și se aruncară în apă, cățărându-se din mers pe scube. Nici nu-și dădură seama când ambarcațiunile se puseseră în mișcare.

– Unde-i Andy? întrebă deodată Gold.

– Andy ne-a acoperit retragerea. Altfel, nu mai ajungeam noi până aici, zise Mart, după care se bătu peste piept, unde ascunsese harta. Și nici asta n-am mai fi avut-o...

15

– Nu știu ce se întâmplă, spuse transmisionistul. Parcă ar fi murit cu toții acolo, pe insulă.

Ofițerul CI se apropie de el, aruncă o privire rapidă peste harta transparentă a Mării Chinei, pe care traseele rachetelor scintilau deja în tonuri portocalii, și zise:

– Mai încearcă!

Ghenadi ridică din umeri. Încercase pe toate frecvențele stabilite cu oamenii lui Xuyen, dar nu reușise să descopere nimic. Scala radio era mută.

– Sper că n-o să trebuiască să amânăm, interveni Scedrin. Nu mai pot opri raidurile aviatice, iar o ocazie mai bună ca acum nu mai prindem...

– Boris? se interesă Nikitin. Tu ce părere ai?

Locotenentul se uită cu coada ochiului la Scedrin. Acesta clipi imperceptibil – oricum, nu mai aveau de ales. Din partea lor, se făcuseră toate eforturile.

– Eu pot opri oricând lansarea.

– Tu o poți opri oricând, reflectă comandantul. Flota aceea, în schimb, arătă el către roiul de puncte ce se apropia dinspre Da Nang, nu poate fi oprită de nimeni. Iar mâine, la lumina zilei, n-o să mai putem opri nici aviația... Executăm operațiunea!

Se uitară cu toții la ceas, reflex. 3.45.

– Zece minute până la escamotarea turelelor! anunță Boris și strigă în microfoane. Vă pregătiți de lansare!

Începu să tasteze în mare viteză traseele rachetelor. Una câte una, cele 12 linii se transformară din portocalii în roșii.

– Îmi trebuie un buletin meteo. Pentru corecțiile de ultim moment! ceru Boris.

– Înțeles!

Transmisionistul comută pe frecvențele sateliților meteo. În câteva secunde, harta afișată se acoperi de curbele depresiunilor barice și de nebulozități.

– Vânt slab, dinspre vest, de 45 km pe oră, deasupra Vietnamului de Sud, de la Dong Ha până la Sok Trang. Ploi slabe între insula Hainan și Turan, pe direcția sud-vest. Averse cu descărcări electrice între Quang Ngai și Da Nang.

– În regulă. Am calculat traseele după ce am luat în calcul toate astea...

– O secundă! îl întrerupse transmisionistul. Am pe cineva pe una dintre frecvențele stabilite cu Xuyen!

Nikitin se îndreptă în scaunul său. Ofițerul CI păru să se trezească la viață.

– E unul dintre plutoanele de scafandri care ne asigură paza... Punctul de comandă al garnizoanei Bac Long a fost atacat și distrus. Stația de emisie-recepție a fost aruncată în aer. Ei afirmă că harta operativă pentru ziua de astăzi a fost furată și că ar trebui să ne pregătim pentru un eventual atac subacvatic...

– Ei?! exclamă Nikitin. Ei, scafandrii, ne pun pe noi în gardă?! Nu ei trebuie să ne asigure protecția?

– O vor face! continuă transmisionistul, încordându-și atenția și recitând rar, în ritmul de mitralieră bâlbâită al semnalelor Morse. O vor face, dar spun că trebuie să ne luăm măsuri sporite de protecție... Terminat!

– În regulă, spuse Nikitin. Anclanșați rotoarele antiscafandri! îi făcu el semn secundului. N-am de gând să-i scot afară pe oamenii noștri! O să trebuiască să părăsim marea asta cât de curând, de cum terminăm lansarea! Cât e ceasul?

– 3.53, veni răspunsul.

– Bine... Boris, de acum mergem pe mâna ta. Cu cât vei termina mai repede, cu atât o vom șterge mai rapid din găleata asta! Vreau să scoatem periscopul și să tragem o panoramare în direcția țărmului!

– Înțeles!

Comandantul coborî din scaun și desfăcu cele două mânere ale periscopului. Clac! Își lipi ochii de vizor și efectuă un tur de orizont complet, apoi se opri, privind către nord.

– Oho! făcu el. Destul de mare forfota! Flăcări pe țărm. Faruri care mătură marea. Se pare că tipii ăia i-au băgat în viteză.

Se opri și roti ocularele în sus, dar nu văzu decât cerul neguros, înnorat.

– Bun! Coborâți periscopul! zise el și închise cele două mânere. Se duse cu pași măsurați spre scaunul său, se așeză și păru să se cufunde în somn.

Minutele treceau extrem de încet. Scedrin se ridicase în picioare, arzând de nerăbdare să afle dacă avioanele porniseră în raidul lor deviat pe deasupra Golfului Tonkin și a Mării Chinei. Boris se tolănise în scaunul său din fața ecranului de calculator. Ghenadi baleia scala de frecvențe în așteptarea vreunui mesaj emis în ultimul moment.

Dar nu mai recepționa nimic. Nu se mai auzeau decât motoarele auxiliare care bâzâiau încetișor cu două punți mai jos. Ca la un semn, priviră cu toții la ceasul ce marca ultimele secunde de dinainte de 3.55.

La un moment dat, Boris începu să dea din cap, în ritm cu secundarul, după care strigă brusc în microfon:

– Escamotați turelele! Telescopare de patru metri.

Submarinul se cutremură din toate încheieturile, iar luminile din tavan pâlpâiră de câteva ori. Apoi podeaua înțepeni și nu se mai auzi decât huruitul cremalierelor care ridicau turelele. Se mai percepu un bubuit surd, după care orice zgomot încetă.

3.58.

– Degajați compartimentul de lansare! ordonă Boris, iar Nikitin remarcă subita schimbare de ton din vocea lui. Nu mai

semăna deloc cu glasul nesigur cu care dăduse comenzile pregătitoare. Parcă intrase într-o altă realitate. Se comporta ca și cum cuvintele și gesturile pe care le făcea ar fi fost ultimele ce-i erau hărăzite.

Se apropie de microfon, se mai uită o dată la ceas și trase aer adânc, gata să ordone lansarea rachetelor.

*

Spaatz ridicase patru degete și le făcea semn lui Gold, lui Frank și lui Tarjac să-l urmeze. După plecarea lor, ceilalți aveau să pornească cu scubele pe un traseu de întâlnire orientat către răsărit, iar Simms avea să iasă la suprafață și să cheme submarinul *Denver* ca să-i culeagă.

Cei patru care aveau să plece se strânseră într-o parte, iar Spaatz le făcu semn lui Mart și lui Mendez să asigure zona. Lennox făcu câteva drumuri între scuba sa și grupul celor patru, încărcând sacul lui Gold cu mine. Frank își controla aparatul de sudură autogenă, iar Tarjac verifică pachetele Hagensen.

Porniră în șir indian, cu Louis în frunte. După ce reușiseră să părăsească golfulețul în imersiune, ieșiseră la suprafață și studiaseră harta pe care Mart o scosese din punctul de comandă al lui Xuyen.

Komsomol se afla la jumătate de milă de țărm, într-un șenal subacvatic natural ce se deschidea înspre est. La rândul său, șenalul se afla pe o creastă submarină din granit, asemănătoare unui deal cu panta extrem de lină către sud și mărginită de un prag vertical către nord.

Se hotărâseră să se despartă în trei grupe, în dreptul pragului nordic. Prima grupă va ataca submarinul sub comanda lui Spaatz, a doua grupă, cea mai restrânsă, avea să-i asigure pe cei patru care porniseră spre submarin, patrulând în apropiere de suprafața apei.

În fine, ultimii trei vor porni cu scubele către est, pe o direcție de întâlnire situată de-a lungul pragului ce adăpostea șenalul.

După cum remarcaseră și atunci când studiaseră harta, drumul către șenal era presărat cu o grămadă de crevase din care se ridicau șiraguri de bule fine de aer, iar cu două sute de metri înainte să atingă marginea șenalului, se afla o adâncitură mai largă ce avea să le servească drept punct de reper.

Tarjac făcuse observația că dacă s-ar fi aflat în locul scafandrilor vietnamezi, n-ar fi ratat ocazia să posteze câțiva oameni în acea adâncitură, de unde puteau să examineze apele la adăpost de ochii nepoftiți.

Din fericire, versantul dealului submarin era acoperit de o pădure de alge din ce în ce mai deasă. Circula o poveste printre SEAL, care spunea că o astfel de vegetație luxuriantă te-ar fi putut ucide dacă nu erai atent și rămâneai prins în algele dispuse ca într-o rețea foarte densă. Dar lunile de pregătire de la Quang Ngai îi învățaseră cum să se descurce în astfel de situații. Secretul era să nu te lași pradă panicii sau să nu faci mișcări bruște, ci să te lași în voia curenților de apă, care te vor clătina în același ritm cu algele.

Cei patru se folosiră din plin de acest fel de înot, denumit „pasiv". Știau că cel mai bun camuflaj erau pădurile de alge și aveau de gând să-l folosească din plin.

La un moment dat, algele se îndesiră. În același timp, curentul își schimbă brusc direcția, bătând dinspre vest spre est, iar Tarjac le făcu semn să se oprească și întinse mâna în jos. Se strânseseră cu toții în jurul lui și încercau să vadă ce le arăta Louis.

Adâncitura! Fundul mării cobora sub un unghi molcom, alcătuind un șanț asemănător unei albii de râu. Brusc, apa devenise mai caldă, semn al unor izvoare termale submarine. Vegetația era din ce în ce mai deasă și atingerea fiecărei alge provoca o descărcare de bule minuscule de gaz.

Tarjac se cufundă primul, atingând fundul mării, și începu să se strecoare la rasul albiei, privind din ce în ce mai iscoditor într-o parte și în alta. Deodată, pădurea de alge se întrerupse după o linie dreaptă, iar apa se răci. În fața lor se întindeau pe

puțin treizeci de metri liberi, în care, dacă ar fi fost lumină, ai fi putut privi ca în palmă.

Louis le făcu iarăși semn să se oprească. Se strânseră în cerc, iar el le semnaliză cu degetele în palmă care era formația în care aveau să-și continue deplasarea: un romb, asemănător dispozitivului de atac al avioanelor de vânătoare-bombardament.

Își continuară înaintarea lentă și ajunseră la marginea adânciturii. Se opriră și se forțară să privească de jur-împrejur. Nu se vedea nici o mișcare. Știau că de aici mai urmau doar o sută de metri și că vor da peste șenal.

Spaatz îi făcu semn lui Louis că drumul este asigurat. Gold își săltă sacul cu explozibil peste marginea adânciturii și dădu s-o ia înainte, dar chiar atunci o săgeată fulgeră pe lângă el și izbi nisipul, făcând să irumpă o jerbă de praf, urmată imediat de un jet de bule de gaz.

Frank își dădu drumul la adăpost și scrută în negura apei. Zări un bolovan, acoperit de un brădiș des. Abia dacă avu timp să le facă semn celorlalți, că o nouă săgeată perforă undele, izbind în rezervorul de oxigen al lui Gold. O nouă descărcare de bioxid de carbon șampaniză lichidul. Spaatz se trase speriat într-o parte, simțind cum o umbră se abătea asupra sa, iar lui Louis îi veni să râdă, în ciuda situației critice: o murenă lenește își unduia trupul pe deasupra lor, fără să reacționeze nicicum la confruntarea ce avea loc lângă ea.

Frank și Louis se năpustiră în același timp către bolovanul în spatele căruia se ascundea inamicul. Înotau la rasul solului, împingând sacii înaintea lor. O săgeată sfârâi iarăși, înfigându-se în sacul lui Louis, care păru să se umfle ca un balon, preț de câteva secunde, înainte să lase să iasă din el șiroaie de bule.

Chiar atunci, unul dintre vietcongi se năpusti la atac, țâșnind pe deasupra bolovanului, dar Spaatz trase și el o încărcătură de bioxid de carbon, care îl făcu pe inamic să se facă una cu pământul. Era exact lucrul de care aveau nevoie Frank și Louis, care se năpustiră cu cuțitele asupra tuburilor de alimentare cu oxigen.

Se iscă o busculadă. Alți trei vietnamezi ieșiseră la atac din spatele stâncii, obligându-i pe Spaatz și pe Gold să se arunce și ei în luptă. Cuțitele nimereau în plin, mâinile se amestecau, abia dacă mai reușeau să-și dea seama cine cu cine se luptă. La un moment dat, Gold reteză cu un gest scurt laba de cauciuc a unui inamic, pentru ca în secunda următoare să fie izbit cu un pietroi în vizorul care se crăpă în zeci de locuri, împiedicându-l să mai vadă.

Împunse și el la întâmplare cu harponul armat și simți cutremurătura seacă a dozei cu bioxid de carbon descărcându-se într-un trup. Își smulse de pe față vizorul care mai mult îl împiedica și văzu ca prin ceață un trup ce se contorsiona anarhic, aidoma murenei care continua să se rotească alene pe deasupra luptei. La un moment dat se simți tras către stâncă de două brațe puternice. Dădu să se elibereze, dar îl recunoscu pe Tarjac, care îi dădea o mână de ajutor.

Simți cum îl ia cu sfârșeală și deschise ochii larg. Abia atunci remarcă volutele de sânge ce i se ridicau, lenește, din șoldul drept. Nu simțea însă nici un fel de durere. Îl observă pe Spaatz cum trebăluiește ceva la echipamentul unuia dintre vietcongii morți și, în mai puțin de câteva secunde se trezi cu un nou vizor pe față. Mirosea a untură de pește și a usturoi, iar Gold avu senzația că o să verse și își scoase din gură mușțiucul de alimentare.

Vomă în același timp în care simți durerea ascuțită din șold.

Spaatz se apropie de ei și se chiorî la rana lui Giuseppe, în timp ce Frank se urcase pe stâncă, privind de jur-împrejur.

E nebun, își spuse Gold când îl văzu pe Louis cum scotocește în pachetul de prim ajutor, cum scoate seringa de plastic și cum i-o înfige în umăr, prin combinezonul de cauciuc. E nebun! repetă. Mai lipsește să-mi vopsească un M alb pe cap.

Spaatz îi scosese deja pansamentele din punga de prim ajutor și le apăsă cu toată puterea pe rana lui Gold, care simți că-i ies ochii din cap de durere. Însă morfina începea să-și facă efectul. *Continua* să simtă durerea, dar nu-i mai păsa atât de mult de ea. Îl văzu apoi pe Spaatz cum îndeasă pansamentele fără să le desfacă deasupra rănii și cum îi trece o rolă de izolirband pe

după mijloc și după coapsă, fixând întreg mormanul de fețe pe rana din șold.

Gold simți că leșină.

Probabil că trecuseră câteva minute bune când își reveni. Deschise ochii chiar asupra siluetei elansate a *Komsomol*-ului. Câteva reflectoare îl iluminau slab, la prova și deasupra chioșcului. De data asta, umbrele scafandrilor care îi asigurau paza se vedeau cât se poate de bine. Trei dintre ei dădeau roată chioșcului, unul se învârtea pe deasupra antenelor și a periscopului scos. Alții patrulau la prova și la pupa, iar cei mai mulți păreau să se fi aglomerat în jurul elicelor și a cârmelor verticale de la pupa.

Spaatz le arătă cilindrii situați de o parte și de alta a chioșcului și bătu peste sacul lui Gold. Se uită întrebător de la unul la altul: puteau oare să ajungă să pună încărcăturile acolo?

Îi despărțeau mai puțin de treizeci de iarzi de chioșc. Cu un mic efort, i-ar fi putut parcurge în mai puțin de un minut, ținând cont de faptul că sacii cu explozibile le vor îngreuna înotul. Numai că, în acest timp, vietcongii care asigurau submarinul îi vor vedea, iar ei abia dacă vor avea timp să atașeze minele de turele. Din acel moment, ori trebuia să accepte ideea că vor sări în aer cu tot cu încărcăturile lor, dacă reglau minele pe detonare imediată, ori, dacă își asigurau timpul pentru o retragere iluzorie, însemna că le vor da timp vietcongilor să dezamorseze încărcăturile.

Se uitară cu toții la Spaatz, în așteptarea unei soluții. Dar Spaatz ridică din umeri și îl privi întrebător pe Gold: el unul n-avea nici o idee.

Sacul! dori să spună Gold, amețit, dar se opri când simți cum scapă mușchiul tuburilor de admisie dintre dinți. Le făcu semn să desfacă sacul cu explozibil, să scoată minele și să le așeze lângă el, pe nisip. Se răsuci cu greu într-o parte și-i făcu semn lui Spaatz să-l ajute să le desfacă capacele. Abia reuși să scoată de la centură șurubelnița și cleștele demagnetizat și începu să mestereasă ceva la senzorii lor acustici. Strânse mai tare piulițele și-l bătu pe Frank peste sacul lui în care ținea ac și ață.

Înțelegi? păru să-l întrebe pe Spaatz, privindu-l dintr-o parte.

Spaatz clătină din cap.

Gold scoase toate acele pe care Frank le pusese în ordine, după care slăbi lamelele de oțel ce susțineau senzorii acustici și introduse acele în rosturile lor. Făcu să vibreze lamelele, rând pe rând, îngrozindu-i pe toți, mai puțin pe Spaatz care începuse să înțeleagă. Gold îi arătă apoi lui Spaatz harponul său încărcat cu săgeți cu doze de bioxid de carbon și-l făcu să înțeleagă că, din acest moment, puteau oricând să fixeze minele pe corpul submarinului.

Se aplecă iarăși asupra minelor și legă de senzorii de presiune câte o ață luată din același pachet pregătit de Frank. Trecu ața pe după magneții care urmau să atașeze minele la bordajul submarinului, după care o fixă de circumferința încărcăturii. Îi arătă lui Spaatz că după ce vor pune minele, trebuia să taie acea porțiune de ață rămasă între magnet și circumferință, după care se lăsă să cadă pe spate. Avea impresia că plutește. Părea că se dizolvă cu totul în marea asta din ce în ce mai caldă.

Își reveni doar când îi văzu pe Klaus și Louis că se pregătesc de plecare. Spaatz îi puse harponul în mână și îl răsuci pe burtă, cu fața către submarin. Gold își scutură capul. Parcă își amintea că nu leșinase, nu, nu... Parcă își amintea că se străduise să-l facă pe Klaus să înțeleagă că el unul avea să rămână pe loc, împreună cu Frank, și că vor ținti harpoanele către încărcături. Mda! Sigur nu leșinase! Își amintea acum cum slăbise și senzorii de presiune, pe care nu-i mai fixase decât cu o tură din faimoasa ață a lui Frank. Acum doar ața lui Frank mai împiedica minele să nu explodeze și orice manevră de îndepărtare a încărcăturilor de pe coca submarinului le va declanșa instantaneu.

Am făcut o treabă bună, îi trecu lui Gold prin cap.

Spaatz făcu semn către vietcongi. Vor înțelege ei că minele nu vor exploda decât dacă vor face o manevră intempestivă? Gold ridică din umeri și dădu să apese pe butonul lanternei cu acumulatori, după care se arătă pe el însuși: Louis și Spaatz trebuia să-i lumineze pe el și pe Frank, cum stau cu harpoanele

ațintite asupra minelor. Totul era să ajungă să amplaseze încărcăturile pe cilindrii turelelor. Ei doi le vor acoperi retragerea, continuând să-și ațintească harpoanele asupra minelor, după care trebuia s-o taie cu maximum de viteză către linia de întâlnire. Gold surâse arătând sacul lui Louis, plin cu încărcături Hagensen.

Nu le mai rămânea decât să-și ia inima în dinți și să plece. Între timp, periscopul fusese coborât, iar scafandrul care se învârtise în jurul lui înota acum către pupa.

Se simți mai multă forfotă în jurul navei. Scafandrii păreau să se grupeze în jurul unor puncte prestabilite, iar cei care înotau în jurul chioșcului porniră spre corpul uriaș al bastimentului. Capacele ce acopereau turelele glisară ușor, iar tuburile lansrachete își făcură apariția, avansând încetișor.

Acum! făcu semn Spaatz și se repezi împreună cu Louis înainte. Dădeau din picioare într-un ritm nebunesc, în timp ce Frank și Gold iscodeau mișcările scafandrilor vietnamezi. Unul dintre cei de la pupa îi văzu și le făcu semn și celorlalți colegi ai săi, care se repeziră spre chioșc, dar atunci Gold își aprinse lanterna, iluminând drumul celor doi camarazi, iar Frank avu grijă să-l scalde pe Gold în lumina propriei sale lanterne, de parcă ar fi scos la rampă cine știe ce star de pe Broadway.

Vietnamezii îi văzură pe cei doi cum stăteau pe buza șenalului cu harpoanele ațintite spre camarazii lor care ajunseseră deja la bordajul chioșcului și scoteau de acum mină după mină îmbrăcând parcă cilindrul turelei babord cu un colier ucigător. Louis începu să se scălâmbăie și își îndreptă propriul harpon către încărcături, după care își flutură mâinile, ca și cum ar fi dorit să-i facă pe vietnamezi să înțeleagă ce ar urma dacă aveau de gând să mai miște.

Rachetele înțepeniseră în vârful tuburilor și, atunci, Spaatz bătu de câteva ori cu mânerul harponului în bordaj.

*

Boris căscase ochii larg, își scosese căștile de pe urechi și se uita la comandantul submarinului.

– Operatorul meu... ne anunță că cineva lovește în bordaj. I se pare că e ceva în Morse.

– Ceva în Morse? făcu ofițerul CI și se dădu lângă Boris, luându-i microfonul din mână: Băiete! îl strigă el pe operator. Visezi sau ce dracu' ai?

– E mai bine de un minut de când aud bătăile. Am crezut că sunt legate cumva de vreo piesă care funcționează prost. Dar ele continuă. Acum sunt sigur. Cineva bate în bordaj în alfabet Morse.

– Ce transmite? se posomorî ofițerul.

– Nu înțeleg ce transmite. Sunt operator electronist, nu telegrafist!

– Vreau să auzim și noi ce auzi tu! îl înghionti Nikitin.

– O secundă!

Ghenadi comută pe difuzoarele de deasupra punții de comandă, iar zgomotul bătăilor răsună în toată puntea. Scedrin și Nikitin începură să-și miște buzele.

– ...p-l-o-z-i-e...! ...n-u... p-o-r-n-i-ț-i!... e-x-p-l-o-z-i-e!... n-u... p-o-r-n-i-ț-i...

– Nu porniți! Explozie! traduse Scedrin și se uită la Nikitin. Ce facem?

– Trebuie să văd imediat ce-i cu chestia asta! Fă-mi legătura cu tipii de afară cu care am mai vorbit. Și înălțați periscopul!

Încă puțin și ar fi scos periscopul prin coca unei bărci de patrulare. Părea că tot ce exista ca ambarcațiune pe insula Bac Long Vi se strânsese deasupra submarinului. Dar, remarcă Nikitin amar, cele mai multe dintre ele făceau cale întoarsă cu toată viteza. Într-un minut, din multitudinea de ambarcațiuni care păreau să-l păzească nu mai rămăseseră decât două, pline cu scafandri.

– Am legătura cu uscatul, tovarășe comandant!

– Sunt comandant Nikitin. Cineva îmi bate în bordaj în Morse. Zice să nu pornim, pentru că ne paște o explozie. Ce se întâmplă?

– Ce să se întâmple? Primiți un avertisment. Turela babord e tapisată cu mine. Doi tipi v-au pus acolo o chestie ca un colier. Iar alții doi au un harpon ațintit către încărcături și ne fac semn să nu ne apropiem cumva ca să desprindem minele. Cred că n-avem de ales și o să trebuiască să-i lăsăm să plece...

– Să-i lăsăm să plece?!... Nikitin simți cum se înăbușă.

– Că i-am lăsa să plece, ar fi un fleac. Problema noastră este cum dezamorsăm minele alea care acum stau la mai puțin de trei metri de șase rachete gata de lansare?

– Păi, nu crezi că numai cei care au pus minele ar ști să ne scape de ele?

– Tocmai de-asta doresc să le dau drumul. N-au unde să plece. De jur-împrejur, marea este plină de oamenii mei!

– Dacă e așa, cum de-au reușit să-mi mineze submarinul?

Vietnamezul tuși încurcat. Apoi reluă:

– Asta e situația, tovarășe comandant! O să stabilim responsabilitățile după aceea... Aveți vreo propunere mai bună acum?

Nikitin se uită la ofițerul CI, la Boris, la secundul său și la Scedrin. Privirile tuturor erau opace. Comandantul realiză că și el trebuia să arate la fel de rău ca și ei.

– N-am nici o contrapropunere, recunoscu el.

– Bine. Semnalizați-le atunci că pot să plece... Asta așteaptă...

– Boris! zise comandantul pe un ton amar. Turelele sunt ale tale. Mergi și transmite-le în Morse ălora de afară că pot să plece...

*

Toți vietnamezii se strânseseră la pupa submarinului și așteptau nemișcați pe fundul șenalului plecarea celor patru foci. Doi dintre camarazii lor reușiseră însă să dispară spre suprafață și mai mult ca sigur că alertaseră deja grosul trupelor.

Spaatz și Louis se uitară unul la altul: era din ce în ce mai clar că șansele lor de a scăpa scăzuseră considerabil. O dată ajunși sus, scafandrii aveau să urce în bărci și vor începe urmărirea de la suprafață.

Se auziră bătăile în bordajul submarinului. Tot în Morse. Cineva îi anunța că recepționaseră mesajul și că nu vor risca să lanseze rachetele. Îi îndemna să plece și – stupoare! – le mulțumea pentru serviciul făcut.

Louis simți că se înăbușă. Ce naiba însemna asta? Spaatz era însă zâmbitor. Bătu iarăși cu tocul harponului în bordaj:

M-U-L-Ț-U-M-E-S-C

Îl apucă apoi pe Louis de umăr și-i făcu semn s-o ia către Gold și Frank. Porniră înot către tovarășii lor, trăgând cu coada ochiului la scafandrii vietnamezi. Încă nu se clinteau, dar imediat cum Gold și Frank vor înceta să ațintească harpoanele către mine, se vor pune și ei în mișcare.

Ajunși pe buza șenalului, Spaatz luă locul lui Frank și îi îndemnă pe ceilalți trei s-o ia înainte. Gold părea din ce în ce mai ametit și era clar pentru oricine că nu va rezista la o urmărire subacvatică. O singură privire le fu de ajuns ca să vadă sângele care îmbibase pansamentele puse în pripă de Spaatz.

Ceilalți trei porniră înot, iar Spaatz își privi ceasul. Nu mai avea oxigen decât pentru cel mult 20 de minute. Se uită către vietnamezi. Aceștia dădeau deja semne de nerăbdare acolo jos, masați în jurul elicei submarinului, dar el își aprinse lanterna și o stinse de câteva ori la rând și le arătă harponul, potolindu-i. Cât de curând însă, va trebui să plece și el, iar atunci vietcongii se vor dezlănțui.

Se uită iarăși la ceas. Trecuseră două minute de la plecarea celor trei. Privi peste umăr și nu-i mai văzu, deși luminozitatea începuse să crească: probabil că la suprafață se iveau zorile.

Atunci Spaatz luă singura hotărâre valabilă în acele condiții. Se întoarse înot către chioșcul submarinului, se lipi iarăși de bordajul acestuia și bătu în turelă:

D-O-R-E-S-C S-Ă I-N-T-R-U

*

– Conform convențiilor internaționale, îi repeta el pentru a treia oară lui Scedrin, care îi traducea ofițerului CI sovietic, nu vă pot furniza decât numele, gradul și indicativul unității din care fac parte. Sunt Klaus Spaatz, sergent în unitatea SEAL nr. II, bazată la Da Nang, Republica Vietnam.

– N-o să ne spună nimic în plus! îl avertiză Scedrin pe ofițerul CI și se uită la Nikitin, ca și cum i-ar fi solicitat ajutorul.

– Las-o baltă, Rodion! recunoscu comandantul justețea raționamentului lui Scedrin. Se uită la ofițerul CI și repetă: Las-o baltă! Întreabă-l mai bine dacă dezamorsează minele alea nenorocite. Este deja 6.30, și Hanoi ne-a anunțat că importante unități de aviație se pregătesc de decolare la Dong Ha și la Keu. În cel mult două ore pot ajunge pe noi. Iar marea s-a liniștit. Nici nu mai e nevoie să se folosească de hidrolocație sau de altceva. Ne pot vedea cu ochiul liber. Trebuie să plecăm de aici cu orice preț.

Ofițerul CI își strânse buzele până se albiră. Îl iscodi pe Scedrin, apoi zise:

– Ai auzit ce-l interesează pe comandantul Nikitin. E dispus sergentul ăsta să coopereze cu noi?

Scedrin traduse întrebarea, iar Klaus îi răspunse cât se poate de calm:

– Da. Cu câteva condiții, însă.

Scedrin făcuse ochii mari, iar ofițerul CI se îmbujoră brusc. Nu era nevoie să li se traducă ultimul răspuns al lui Spaatz. Îl înțeleseseră cu toții, fără probleme.

– Individul ăsta îndrăznește să ne pună condiții? se înfurie Rodion. El este prizonier, nu noi!

– Și noi suntem prizonieri. Suntem prizonierii minelor plantate de el. Întreabă-l ce vrea, Scedrin! Trebuie să scot *Komsomol*-ul de aici cu orice preț.

Scedrin abia dacă își înăbuși surâsul și traduse întrebarea lui Nikitin.

– Înțeleg, înțeleg, făcu Spaatz. Iată condițiile. Unu: doresc ca vietnamezii să înceteze orice urmărire a camarazilor mei. Doi: doresc să iau legătura cu transmisionistul meu și cu submarinul *Denver*, staționat în apropiere, și să-i pun în contact unii cu alții, ca să stabilească un loc din care să fie culeși. În schimb, am să dezamorsez minele și voi lua legătura cu contactul meu de la Saigon ca să suspende orice misiune de scotocire în zonă. Pot să vă promit că veți scăpa teferi de aici. Cu condiția să cooperați.

Scedrin traduse în șoaptă cuvintele lui Klaus.

– Doar nu vrei să pretinzi că un sergent poate opri un raid aerian asupra unui submarin... făcu Rodion.

– Spune-i acestui domn, se grăbi Klaus să explice, că personal n-am de gând să părăsesc această navă, numai și numai ca să vă conving de buna mea credință. Voi opri acel raid.

Nikitin se uită la Scedrin și la ofițerul CI. Acesta din urmă ar fi vrut să adauge ceva, dar comandantul îi puse mâna pe umăr:

– Las-o baltă, Rodion, ți-am spus! Nu avem de ales. Hai să-l ducem pe tipul ăsta la stația de transmisiuni!

Ofițerul CI mârâi în barbă, dar se supuse. Ceremonios, Nikitin deschise ușa cabinei sale și îl invită pe Klaus să părăsească primul cabina. Rămase o clipă pe gânduri și-i spuse lui Scedrin:

– Am fost totdeauna extrem de curios! Numele unității lor vine chiar de la foci? Ia întreabă-l!

Figura lui Scedrin se lăți într-un surâs, îl opri pe Spaatz și traduse întrebarea. Spaatz zâmbi și el și clătină din cap:

– Spune-i domnului comandant că o să-i explic de unde ne vine numele după ce terminăm micul nostru aranjament!

16

Începutul de octombrie la Quang Ngai este mereu însorit, deși anotimpul ploilor este abia la început. Localnicii aveau chiar și o legendă care explica acest paradox: odată, tare demult, regele care stăpânea vechiul Quang se îndrăgostise de o prințesă pe care o văzuse într-o gravură și care era fiica unui împărat care cârmuia un tărâm îndepărtat. Dragostea regelui era atât de puternică, încât într-o bună zi lăsă treburile statului pe mâinile șambelanului său și părăsi țara la bordul unui sampan, în fruntea unei trupe de viteji, ca s-o răpească pe aleasa inimii sale.

La capătul drumului însă, află că cea pe care o văzuse în gravură trăise cu multe generații în urmă, și că situația delicată în care fusese pus se datora tălmaciului său de curte, care nu înțelesese bine explicațiile furnizate de mesagerul îndepărtatului ținut.

Impresionat însă de tăria sentimentelor regelui din Quang, împăratul îl chemă în camerele sale de taină și-i spuse că prințesa al cărei chip îl văzuse el în gravură avea o poveste tare încurcată. Ea dispăruse, încă tânără fiind, și nimeni nu reușise vreodată să-i dea de urmă. Dar exista un vrăjitor veșnic în munții Tian Șan, care știa unde se dusese ea, dar care nu dezvăluise nimănui ce se întâmplase cu fata.

„Vrăjitorul ăsta e o persoană tare sucită," îi explică împăratul regelui din Quang. „Dacă află că ai bătut atâta cale ca s-o vezi, poate va fi de acord să-ți dezvăluie secretul dispariției ei. Știu bine că o să te oblige să nu ne spui nouă, care suntem de-ai locului, ce s-a întâmplat cu ea. Cu toate astea îți dau această

scrisoare de recomandare către el, pentru că dacă tu, un alt muritor, vei afla ce-a pățit prințesa, înseamnă că ea ar putea veni să se alăture celorlalți morți ai familiei noastre... Morții noștri și-ar potoli astfel neliniștea provocată de dispariția ei."

Regele din Quang își reluă drumul și, după ce bătu cale lungă, îl găsi pe vrăjitor undeva într-o peșteră din Tian Șan. Era la masă. Îl așteptă să termine, apoi îi povesti toată tărășenia, iar vrăjitorul îl ascultă fără să scoată o vorbă. După ce regele termină de povestit, vrăjitorul îl întrebă:

„Ziceai că ești din Quang?"

„Da", răspunse regele.

„O, zei, dar tare proști mai sunteți voi, oamenii, fie că sunteți regi sau muritori de rând. Du-te înapoi în regatul tău și pândește prima zi cu soare! La răsărit, când razele sale se vor prelinge printre norii ce acoperă Marea, vezi pe ce se va așterne acea rază și dă-mi de veste!"

Ca să-i dea de veste, vrăjitorul îi oferi o oglindă din cel mai curat argint japonez.

Regele din Quang ajunse acasă chiar la începutul anotimpului ploilor, dar dragostea îl mistuia atât de puternic, încât nu mai avu răbdare să treacă cele patru luni de muson și se uită în oglindă, chemându-l pe vrăjitorul cel veșnic din Tian Șan.

„Ce e? A răsărit soarele în Quang?" îl întrebă acesta.

„Nu, puterniçe vrăjitor! Tocmai a început anotimpul ploilor, iar eu nu mai am răbdare și vreau s-o văd pe aleasa inimii mele..."

„Eu ți-am spus că toți oamenii sunt proști, dar tu n-ai vrut să mă crezi! De ce n-ai răbdare? De ce nu mă lași să-mi fac vrăjitoriile?"

„Trebuie s-o văd, vrăjitorule!"

„Trebuie s-o vezi într-atât de mult încât ai accepta ca în schimbul acestei bucurii să n-o dobândești niciodată? Gândește-te bine!"

Regele din Quang privi la gravura trimisă în dar și se hotărî:

„Trebuie s-o văd în carne și oase! Altfel, n-am să mai apuc sfârșitul celor patru luni de ploaie..."

„Cum dorești... Dar să nu crezi că vei putea să-ți înfrângi soarta. Am să fac astfel încât s-o vezi, dar n-o vei face niciodată regina ta."

Regele din Quang surâse în barbă, gândindu-se că va reuși să treacă el cumva peste profeția vrăjitorului.

„Fă ce știi tu, vrăjitorule, numai lasă-mă s-o văd. Măcar o dată!"

„Bine. Mâine, soarele va răsări peste regatul tău, deși este anotimpul ploilor. Să fii atent la ce vor lumina razele sale!"

A doua zi, toată lumea văzu uluită cum norii de la răsărit se sparg și cum, o dată cu apariția soarelui, o rază pătrunse în palatul regal.

O văzu și regele, care se repezi în toate camerele ca să vadă în care dintre ele intra raza. N-o descoperi decât în camera slujnicelor, în care băiețița sa tocmai dădea naștere unui copil din flori, care era chiar al regelui. Raza de soare se odihnea în creștetul fetiței abia născute.

Povestea spune mai departe că vrăjitorul n-a consimțit să cedeze insistențelor regelui, dar că acceptase un compromis: să asigure o săptămână de soare peste regatul Quang, în plin sezon al ploilor, numai și numai pentru ca regele să vadă dacă raza nu alegea și pe altcineva din regatul său.

N-a fost așa. Iar povestea se termină fără să ne spună dacă regele a trăit suficient de mult timp ca să comită un incest.

– Dar eu nu cred în astfel de fleacuri, spuse Jacques Personne după ce termină de spus povestea.

– Oricum, regula văd că se păstrează, zise Clark. Azi e o frumoasă zi însorită de octombrie. Râse. Văd că razele soarelui intră și în unitatea asta prăpădită a focilor. Ia să vedem ce luminează!

Se duseră amândoi spre fereastră. Soarele inunda cu lumină magazia cu alimente, lângă care se strânseseră cei opt SEAL la raport. La un moment dat, ușa biroului se deschise, iar generalul Dougherty își făcu apariția:

– Bună dimineața! Sunteți deosebit de matinali. Ați văzut ce zi splendidă?

– Mda, făcu Clark. Jacques tocmai mi-a spus o poveste pe tema asta. O legendă locală.

– Cea cu regele care nu-și mai găsește iubita? se interesă generalul. Clark făcu semn că da, iar generalul stabili: E singura poveste pe care o cunoaște Jacques. Mi-a spus-o și mie când mi-am luat postul în primire.

Se uită la ceas, apoi făcu semn cu bărbia spre platou. Ridică telefonul și-și chemă aghiotantul:

– Uite ce e, Harry! Domnii aceștia doi, îi arătă el pe Jacques și Clark, au venit special de la Saigon ca să se întâlnească cu echipajul nostru de opt plus unu. Scoate-i de la raportul ăla mitocănesc de cazon și adu-i încoace! Și pregătește șampania!

– Cum spuneți, domnule general!

După câteva minute, stăteau cu toții pe scaunele aduse de aghiotant, în jurul biroului lui Dougherty. El tocmai le ținuse un speech extrem de scurt, le înmânase câte o medalie pe care avusese grijă să le-o ia imediat, împreună cu diploma aferentă, motivând că acțiunea lor fusese învăluită, în ciuda aparențelor, în cel mai desăvârșit secret.

– Practic, în afară de cei din camera asta și a celor de la Leningrad, nu mai știu decât foarte puțini oameni că zilele astea un submarin atomic trebuia să lanseze un atac tactic asupra Republicii Vietnam. Este un secret pe care doresc să-l păstrați. Fetelor de la *Grota cu Abur* le puteți povesti orice altceva doriți voi, dar că ați împiedicat un atac cu rachete, nu. M-ați înțeles?

Cei opt făcură semn că da. Medaliile contau mai puțin; cel mai important era că Spaatz negociase cât se aflase pe submarinul sovietic și obținerea rămășițelor lui Andy, căzut la datorie pe insula Bac Long Vi. Gold spunea că el unul auzise că familia von Friessner avea o grămadă de bani și că i-ar fi putut asigura lui Andy un loc de veci foarte luxos în Germania, dar până una alta, îl puseseră într-un sicriu de zinc și-l trimiseseră în State, la Arlington, să se odihnească alături de tovarășii săi de arme.

– Spaatz ăsta... un tip bizar! comentă Mart. Practic, el ne-a scos curu' din rahat. Pe unde o fi acum?

Dougherty râse și se uită la ceas.

– Trebuie să apară.

Nici nu închisese gura bine când ușa se deschise și Klaus își făcu apariția în uniformă SEAL. Instantaneu, îi priviră cu toții mânecile. Era un simplu sergent. Mart fu primul care râse:

– Ne-ai tras clapa, *domnule* Spaatz!

Continuară să bea și să discute despre misiunea pe care o încheiaseră. Dougherty se ridică de la birou și se apropie de Klaus. Îl lăsă să-și termine fraza, după care spuse:

– Sergent Spaatz! Ridică-te!

Surprins de tonul aspru, neobișnuit la Dougherty, Klaus se ridică în picioare. Se uită de jur-împrejur, crezând că focile aveau de gând să-i joace o festă, dar generalul îi spuse, pe cât putea el de grav:

– Iată aici Legiunea pentru Merit. O primești atât pentru operațiunea de la Haiphong, cât și pentru cea de la Bac Long Vi.

Klaus rămase în picioare neștiind ce să facă. Generalul îi arătase medalia și diploma, aveau într-adevăr numele lui Klaus pe ele, dar acum le așeza pe birou cu atenție. Nesigur pe el, Klaus dădu să se așeze:

– Fir-ar al naibii să fie, Klaus! Ți-am spus să stai în picioare!

Klaus ridică din umeri, dar Dougherty îi întinse Crucea Marinei, obținută pentru acțiunea de la Bac Long Vi. Și de data asta medalia era însoțită de o diplomă cu numele de Klaus Spaatz înscris pe ea, dar atât medalia cât și diploma luară drumul primelor două, pe biroul lui Dougherty.

Klaus mulțumi și dădu să se așeze iarăși pe scaun.

– Când am spus să stai în picioare, Klaus, atunci stai în picioare! tună Dougherty. Spaatz se îndreptă, iar Dougherty îi întinse, de astă dată, o simplă hârtie. E ordinul tău de avansare la gradul de locotenent. La excepțional. Semnat de Președinte, Klaus. De Lyndon Johnson. Hârtia asta poți s-o păstrezi! O să-ți explice băieții care e treaba.

Klaus se uită, roșu la față, încoace și încolo.

– Eu... vreau să spun... cred că...

– Stai jos, *locotenent* Spaatz! Stai jos. Ai opt zile permisie, împreună cu restul băieților, și după aia încă două ca să te duci să-ți iei catrafusele și să vii aici. La SEAL...

*

Când au ieșit din bungaloul lui Dougherty, se făcuse deja ora 9. Focile se grăbiră s-o taie către dormitor ca să se pregătească de ieșirea în oraș, în timp ce Dougherty îi conducea pe Clark și pe Personne către ieșirea din unitate.

– Mi-a făcut o reală plăcere să lucrăm împreună, le zise generalul pe când cei doi ieșeau pe poarta unității.

– Și nouă, domnule general, remarcă Clark. Și nu vă îndoiți că, de câte ori vom avea nevoie, vom face apel la dumneavoastră.

– Foarte bine, domnilor, foarte bine. Singura condiție ar fi ca domnul Personne să mai învețe ceva povești. Le ador, dar am nevoie de variație.

– Așa am să fac, domnule general.

Reflex, priviră la jocul razelor pe asfalt. Din întâmplare, acestea se opriseră chiar asupra unui jeep parcat lângă Chevroletul lui Clark, cu care cei doi veniseră de la Saigon.

– Ei? Ce părere aveți? întrebă Dougherty și le făcu semn cu ochiul. Urmărindu-i privirile, o recunoscură pe Lu Dan, așezată în jeep, pe locul șoferului.